

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

ARISTOTELIS

DE POETICA

LIBER.

TEXTUM RECENSUIT, VERSIONEM REFINXIT,
ET ANIMADVERSIONIBUS ILLUSTRAVIT,

THOMAS TYRWHITT.

O X O N I I,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCXCIV.

/

L E C T O R I.

NIHIL gratius et acceptius esse potuit Academiae Oxoniensi, quam ut ARISTOTELIS Liber de Poetica (opus certe quantivis pretii, et veræ Critices fere unicus fons) denuo recensitus, et novis Animadversionibus auctus, ex Typographeo suo in publicum prodiret. Ejusdem autem Editionem TYRWHITTI manu elaboratam fidei nostræ commendari, illud ipsum erat quod votis omnium cumulate satisfaciebat. Is enim erat Noster, qui cum in iis omnibus quæ in arte Critica primaria sunt, exculto ingenio, doctrinæ copia, et limato judicio ante alios eminebat, nihil tamen unquam temerarie agere voluit, ambitiose nihil, nihil ex superbia erga alios, vel ex inanis gloriæ quoad se ipsum aucupio : non ille acervatim supellectilem suam congerebat, utcunque illi, ut in hoc ipso opere, multiplex et undequaque con-

quisita ad manus fuerit, sed curiose eligebat et delibabat ea quæ maxime ex re forent; neque tamen recusabat idem iterum atque iterum singula patienter expendere. Ita vix quisquam, ad instar illius, in subtilibus tam eleganter, in salebrofis et molestis tam nullo molimine se expediebat. Visum est itaque ARISTOTELEM jam demum interpretem nactum esse sui dignum, et eruditis omnibus gratulandum erat, talem tantumque Virum ad materiem haudquaquam vulgarem, sed ad summi Philosophi exquisitissimum opusculum se contulisse. Desiderabat autem iste Liber, siquis alius, Viri κριτικωτάτε summam curam et diligentiam, per se quidem ille pressus et subtilis; ac propter brevitatem, et exemplorum ex deperditis Græcorum scriptis desumptorum frequentiam, perquam difficilis; quin et vitio temporis mancus et depravatus, ita ut cum eruditorum deliciae semper fuerit, tum etiam Criticos præpeditos et laborantes circa ejus explicationem nunquam non exercuerit.

Quod officii itaque nostri erat, tam lauto munere lubenter accepto, primo omnium Editionem Libri Aristotelici Tyrwhittianam ita typis evulgari curavimus, (BURGESSIO, cujus humanitate, præeuntibus Hæredibus et Amicis Viri clarissimi, res ad nos delata est, impressionem istam procurante), ut quam facillime omnium manibus tereretur, et modico pretio constaret: eo nimirum studio, quod Academiae semper sanctissimum est, ut, quatenus in se positum est, latissime pateant in omni doctrinae par-

titione ad veram cognitionem aditus. Nec vero nobis videbamus vel præstantiæ Operis, vel Auctoris dignitati, vel Editoris nomini satis consuluisse, neque reliquias hæc desideratissimi Viri satis cohonestavisse, nisi alteram etiam impressionem in publicum emitteremus, priore illa elegantiore, et apparatu typographico, quantum in nobis erat, ex omni parte spectabilem. Hunc in finem typos, quibus per centum fere annos in Libris Græcis edendis usæ est Academia Oxoniensis, recudi, et in nonnullis etiam emendari iussimus. Curavimus etiam ut cætera omnia, quæ ad Calligraphiam pertinent, (ita ut nihil foret quod vel ætas nostra, quæ ornatus elegantiam mire aucupatur, fastidire posset), in suo quæque genere lectissima essent. Porro autem, nequid culpæ in isto contraheret Editio nostra, quod apud doctos habetur semper, et haberi debet præcipuum, ut accuratissima fiat Operis descriptio, ad ipsius Editoris autographum diligenter omnia revocavimus: de nulla re magis solliciti, quam ut ad ipsissimam TYRWHITTI mentem componerentur omnia: quam quidem in plerisque assequi in promptu erat, toto Editionis apparatu ordinatim digesto et perspicue descripto. Quodnam de iis iudicium fecerimus, quæ vel ad finem non omnino perducta, vel nonnihil in dubio relicta erant, mox dicetur. Primo autem TYRWHITTUM ipsum de suis laboribus loquentem audiamus.

“Anni sunt triginta et quinque, ut memini, ex quo ad decantatum hunc libellum accuratius paulo recensendum studia

“ mea converti, eoque consilio editiones veteres, quarum præ-
“ cipuæ ad manus erant, omnes contuli : doctorum Virorum
“ emendationes, quæ scilicet speciem aliquam veritatis præ se
“ ferrent, sedulo notavi : meas qualescunque animadversiones
“ subinde inferui : adeo ut intra tempus non longum spes mihi
“ effulserit editionem novam aliquando mittendi, tironibus sal-
“ tem utiliore, quam eæ quæ ad illam diem in publicum pro-
“ dierant. Has autem cogitationes disjecerunt, dicam ? an dis-
“ tulerunt nova consilia, et mutata prorsus vitæ ratio, dum
“ per annos duodecim, non *rerum publicarum tractationi admotus*,
“ (ut olim magnifice nimis de me prædicabat Vir amicissimus),
“ sed ministeriis quibusdam civilibus implicitus et irretitus, ef-
“ fugium mihi munivi ad ea, quæ votorum meorum prima sem-
“ per fuerant, libertatem, et otium sine dignitate. Ex illo tem-
“ pore quanquam ne manus operi huic serio admitterem multa
“ obstiterint, quæ referre nihil attinet, consilium tamen ejus
“ aliquando perficiendi ex animo nunquam ita dimisi, ut non
“ quicquid legendo addiscere, quicquid meditando extundere
“ potuerim, id omne in chartas meas in usum futuræ Editionis
“ contulerim.”

Hæc igitur Præfationis suæ quasi præludia, quæ aliquando concinnabat ipse, propria manu exscripta in scriniis ejus deprehensa sunt. Satis ex iis constat, quanto studio, quam assidua et modo non diuturna meditatione huic operi incubuit, et quam

mature confilio apparatus suum instruebat. Interciderunt cætera, quæ, priusquam opus suum prelo subijciendum e manibus dimitteret, proculdubio suffecturus erat. Quæ cum ita sint, jacturam sane gravissimam fecimus, quod eum de Auctore, et de libello, quem toties retractabat, in quo etiam magis quam in ullo alio Veterum libro se oblectavisse videtur, nihil ultra præmonentem habemus. Est autem in quo fortunas nostras laudare possumus, Editionem hancce fere omnibus suis subsidiis munitam ad nos pervenisse. Ea certe istiusmodi erant, ut justæ Editioni interfervirent, prout ex eorum recensione pro se facile intelliget Lector.

1mo. Græcum textum, exemplari usus Editionis Oxoniensis anni 1780, per omnia castigaverat TYRWHITTUS, iis quæ vel in lectione, vel in interpunctione, immutari aut emendari voluit, ita diligenter vel in ipso textu vel in margine calamo notatis, ut Typographus, qui in iis hæserit, vix culpam effugeret. Sublatis etiam antiquis Capitum divisionibus nova Commatum serie totum opus distinxerat. Ab ipso etiam descripta sunt horum Commatum argumenta quæ in hoc Opere primum locum occupant.

2do. Latinam Versionem, paraphrasin scilicet illam Goulstonianam, quamplurima ressecando, alia corrigendo, ita refinxerat, ut de suo prorsus novam faceret.

3^{io}. Animadversiones seorsim descriptæ extabant; quas ipse de novo concinnaverat, paucis tantum exceptis, quas ex Editione

Goulstoniana repetendas designaverat, quibus, ut in illa, ita in hac nostra Auctorum adscribuntur nomina.

Hæc itaque nobis in manus tradita sunt futuræ Editionis subsidia ab ipso exarata. Nec vero eorum eadem prorsus erat ratio. Etenim Græcum textum ita ad amussim castigatum dederat, ut in eo vix unicum punctum immutandum fuerit. Latinam Versionem non item: quanquam et illam quoque sedulo procuraverat; sed in refecandis tam multis, et in immutandis non tantum vocabulis quamplurimis, sed et toto habitu et ductu orationis, erant nonnulla, ad interpunctionem et ea quæ cursivis literis imprimenda erant spectantia, quæ Virum longe omnium accuratissimum effugerunt; quæque ipse proculdubio, si quando Versionem Latinam Græco textui subjectam viderit, inter imprimendum emendaturus erat. In his igitur corrigendis nobis aliquid licere arbitrabamur; nec vero aliam ob causam, quam ut interpunctio et imprimendi ratio magis sibi constaret, et Græcis aptius responderet. Si quædam etiam nunc restet discrepantia, ignoscat Lector. Sed hæc leviora.

Restabant adhuc pauca, in quibus dubii hærebamus, ubi scilicet clausulam aliquam antiquæ Versionis calamo in transversum ducto deleverat TYRWHITTUS, aliam de suo non suffecerat. Etenim illi solenne erat, sicubi Græca corrupta esse judicaverit, nulla autem iis emendandis auctoritas daretur, ex Latina interpretatione manifestum facere, quo modo illa emendari, et quo

sensu intelligi voluit. Hæc igitur de quibus loquimur partim sunt ea, in quibus Græca corrupta esse judicavit, atque adeo in iis reddendis liberiore calamo ufurus erat; partim, in quibus Latinam Versionem per se vel vitiosam vel saltem minus elegantem esse arbitrabatur: sed quicquid voluit certe rem in medio reliquerat.

Singulatim autem hæc proponenda sunt, ita ut simul intelligat Lector cujusmodi fuerint, et quænam ipsi consilia in rebus tam incertis ceperimus.

Ac primo, locum illum quem indicavimus p. 51. Animadversiones Tyrwhittianæ Græce ex conjectura emendatum exhibent, subiecta nova interpretatione Latina; exinde igitur illud quod deerat supplevimus.

Alterum p. 62. Græce itidem emendaverat TYRWHITTUS, parum quidem fidenter, nec Latinam interpretationem dederat; suffecimus eam quæ ex Græcis ab illo emendatis luculenter se offerebat, quanquam ipse eam non diserte posuerat.

In 3to loco p. 63. obscurissimo sane, non tam emendationem Græci textus, quam meditationem quandam de suo proposuerat, quam tamen cum nihil aliud ad manum erat, Græcis manifeste vitiosis, Latine vertimus, et suo in loco suffecimus: quod et in alio fere consimili p. 93. καὶ εἶναι Ἰκάρδιον &c. iterum fecimus: quin et in his pariter duobus satis liquebat quibus verbis reddenda essent ea quæ TYRWHITTUS excogitaverat.

In 5to p. 65. de emendationis quam ex conjectura posuerat sensu nihil erat dubium, quo vocabulo explicanda fuerit, incertum et difficile; ut potuimus mentem Editoris assequi tentavimus.

In his igitur omnibus, utcunque paulum inter se variantibus, unicam legem secuti, antiquam versionem, quam ipse repudiaverat, non restituimus, sed aliam, juxta mentem Editoris, prout ipse vel verbis vel re eam declaraverit, vel quoquo modo significaverit, inducendam esse duximus, quæ etiam loca asterismis utrinque appositis indicavimus.

Alia sunt loca diversi generis asterismis interjecta, p. 74, 91, 98; in quibus fere omnibus de Græci textus sanitate nulla est quæstio: in his deleverat Latinam interpretationem TYRWHITTUS, ut quæ vel minus elegans esset, vel Græcis parum responderet; sed cum aliam non suffecerat, necesse erat deleta revocare.

Alterum locum unico asterismo notavimus p. 93. Πρὸς ἃ φασί &c. in quo partim novam interpretationem juxta textum a se emendatum dederat Editor, priore clausulæ parte neglecta, reliqua autem ex Græcis supplere in promptu erat, quod et fecimus; qui sequuntur in isto loco asterismi hiatum designant.

Unico item asterismo difficillimi istius loci interpretationem p. 72. Ἠτίχαριν εἶδον &c. quam primis curis in toto repudiavisse videtur TYRWHITTUS, deinde correxisse potius restituendo nonnulla (cæteris bis calamo notatis), ita ut versio textum ab ipso

in Animadversionibus emendatum repræsentaret, in quo secuti sumus ipsius mentem, quatenus conjectura eam assequi potuimus.

Sed de his hætenus. Non enim aliam ob causam Lectorem in hisce minutiis recensendis moramur, nisi ut certius intelligat quanta fide, vel religione potius, usi sumus, ut ad Tyrwhittiani apographi exemplar excuderentur omnia.

Animadversiones, quanquam, quod descriptionem earum attinet, illis ultimam manum non admoverit Auctor, perspicue tamen et dilucide exaratæ sunt, ita ut Auctorem per omnia sequi in proclivi fuerit, paucis tantum exceptis, quæ interpunctionem spectant, scribendi modum contractiorem quam oportet in re Typographica, et leviculos nonnullos errores in citandis antiquis Auctoribus, quos tamen nonnunquam inter citandum obiter, sed de industria, emendavisse videtur. Porro cum fragmentum istud PROCLI p. 158, &c. inter schedas Tyrwhittianas minus accurate descriptum extabat, emendatius idem dedimus ex libello quodam *Gottingæ* edito, prout subjecta nota indicavimus.

Ex varia supellectili hinc inde conquisita post curas iterum atque iterum repetitas, et tantum non ultimas, hæc Animadversiones conflatas esse supra dictum est,

— πλεκτὸν σέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος —

Nec vero diferte ponimus, quicquid intactum reliquerit Vir eruditissimus, id universum extra vitium, et in tuto collocatum esse eum autumasse, neque si schedas suas eum in finem recognoverit, ut prelo subjicerentur, nihil omnino immutaturum fuisse.

Indices non digesserat. Tres exhibemus. Primum Vocabulorum Græcorum quæ notatu digniora sunt, ex Editione Cantabrigiensi anni 1696. potissimum desumptum. Alterum, qui tertio in loco ponitur, ex Animadversionibus Viri cl. ad commodiorem earum usum comparatum. Index *nominum propriorum*, de quo plura dicenda sunt, ex rudimento quodam Indicis inter scrinia Tyrwhittiana reperto conflatus est; ex scheda nimirum quam in suum privatim usum conscriptam esse verisimile est, dum annotationes suas conderet. Etenim nominibus Auctorum et aliorum juxta ordinem Alphabeti dispositis, subiecto nomine Operis, si quod speciatim ab ARISTOTELE citatum fuerit, huc congerebat nonnulla inter legendum, quæ ad illustrandam Auctoris historiam, vel citationem ab ARISTOTELE adhibitam faciebant, hinc in Animadversiones suas transferenda, sicubi iis locus et occasio daretur. Pari consilio subiciebat Fabularum et Poematum seriem, de quibus non statim constabat, cujusnam fuerint Auctoris, quibus apponebat subinde Scriptorum nomina, prout ipsi vel certo vel probabiliter innotuerint, addito nonnunquam qua auctoritate

usus sit in ista distributione. Ad hanc normam, et ex hac materia, Indicem *nominum propriorum, præcipue Auctorum ab ARISTOTELE citatorum* confecimus, sublatis quidem notulis, ne ordo et series Indicis intempestive intercidatur: quæ si inter Animadversiones locum suum invenerint, fatis erat indicare rem ita esse; quod quidem fecimus. Cæteras, nequid desit quod in hoc opus congefferat TYRWHITTUS, in Indicem in Animadversiones transfulimus, duabus tantum exceptis, quibus locus non dabatur: quas igitur libet hic subjicere.

viz. Phormidis Comici nomini hæc notula apponitur;

“ Φόρμος ὁ Κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις. Athen. L. xiv. p. 652.

“ Ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας. Schol. in Aristoph. Ὀρν. 1294.”

Fabulæ incerti Auctoris quæ inscribitur Φθιώτιδες;

“ Conf. A. Gellium xiii. 18.”

Respicit autem TYRWHITTUS non tam ipsius GELLII verba, prout vulgo leguntur, quam emendationem istius loci a Casaubono propositam. (Animadv. in Athenæum, L. vii. c. 4.)

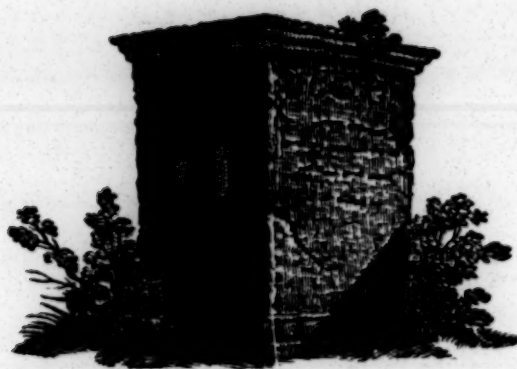
Quæ adeo ejusdem generis in tertio Indice locum habent, ex hac scheda Viri cl. desumpta sunt.

Hæc de Tyrwhittianis. Appendix continet Varias Lectiones ex Codd. Veneto, Leideni, Guelpherbytano, et quatuor Parisiensibus, (iis scilicet qui in Catalogo Bibliothecæ Regiæ numeris 1741, 2038, 2040, 2938, designantur), quas in usum hujusce

Editionis auctarii loco comparavit BURGESSIUS. Codd. Parisienses cum Edit. Aurel. Allob. 1607, Guelpherbytanus cum Edit. Lipf. 1780, collati sunt; quam igitur *vulgatam* in recensione harum Lectionum vocamus ex istis Editionibus nonnunquam petenda est.

DABAMUS EX ÆDIBUS CLARENDONIANIS

FEB. 21mo. MDCCXCIV.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

ARISTOTELIS

LIBRI DE POETICA

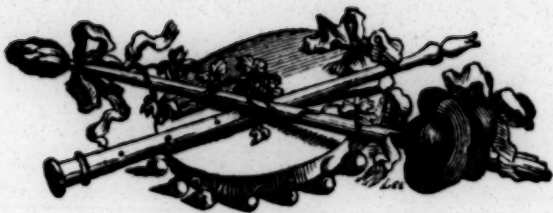
SECTIONUM ARGUMENTA.

- § 1. *ARGUMENTUM Libri de Poetica.*
- § 2. *Omnes Poeticæ artes sunt Imitatio ; differunt autem inter se tribus.*
- § 3. *Differentia prima circa Instrumenta imitationis.*
- § 4. *Differentia secunda circa Subiecta.*
- § 5. *Differentia tertia circa Modum.—De origine nominum Dramatis, Tragædiæ, Comædiæ.*
- § 6. *Poeticæ artis Causæ duæ physicæ, Imitandi studium, et Harmoniæ amor.*
- § 7. *Duo genera Poeseos orta ex diversis tractantium moribus, cum hi sibi res graves et pulchras, illi tenues et inhonestas imitandas delegissent.*
- § 8. *Ex antiquis igitur alii Heroicorum argumentorum Poetæ, alii Iambicorum.*

- § 9. *Mox hi pro Iambis Comædiam, illi pro Epicis Tragædiam aggressi sunt. Tragædia et Comædia ab initio ambæ extemporales, hæc a poetis Dithyrambicis, illa a Phallicis incrementa cepit.*
- § 10. *Progressus Tragædiæ historia.*
- § 11. *Progressus Comædiæ historia.*
- § 12. *Epopæia cum Tragædia in nonnullis convenit, in aliis differt; sed cum Tragædia partes easdem, quas Epopæia, complectatur omnes, et etiam plures, de illa in primo loco tractandum est.*
- § 13. *Tragædiæ Definitio.*
- § 14. *Tragædiæ partes, secundum qualitatem, sex, viz. Fabula, Mores, Sensus, Diæctio, Repræsentatio, Melodia.*
- § 15. *De his sex partibus Tragædiæ generaliter.*
- § 16. *De Fabula speciatim. Fabulam oportet esse imitationem actionis integræ et, quantum satis sit, magnæ,*
- § 17. *Et denique unius tantum.*
- § 18. *In Fabulis Poeta non veritatem sed verisimilitudinem sectari debet. Historiæ et Poeseos differentia. De Fabulis in parte et in toto fictis. Fabulæ Episodicæ pessimæ.*
- § 19. *Quales Fabulæ ad excitandum terrorem et misericordiam maxime idoneæ sunt.*
- § 20. *Ex Fabulis aliæ Simples sunt, aliæ Implexæ; Simples, quæ sine Peripetia vel Agnitione peraguntur; Implexæ autem, quæ cum harum altera aut utraque.*
- § 21. *De Peripetia.*
- § 22. *De Agnitione. Pulcherrimam esse Agnitionem, cum qua Peripetia conjungitur.*

- § 23. *Quibus rebus excitantur affectus; misericordia scilicet et terror.*
- § 24. *Tragædiæ Partes secundum Quantitatem.*
- § 25. *De constitutione Fabulæ. Qualium virorum quales casus Scenæ maxime conveniunt.*
- § 26. *Eæ Fabulæ pulcherrimæ sunt quæ infelicitèr exeunt.*
- § 27. *Misericordia et terror ex ipsa Fabulæ constitutione, sine ope repræsentationis, oriri debent.*
- § 28. *De Moribus.*
- § 29. *De variis Agnitionis speciebus.*
- § 30. *De Fabulis construendis monita generalia.*
- § 31. *Tragædiæ partes duæ, Nexus et Solutio.*
- § 32. *Tragædiæ species quatuor; Implexa, Pathetica, Ethica, Simplex.—Fabulæ Epicæ magnitudo Tragædiæ non convenit.—Chorus Actoris partes sustinere debet.*
- § 33. *De Sententia.*
- § 34. *De Dictione. Dictionis partes; Litera, Syllaba, Conjunctio, Nomen, Verbum, Articulus, Casus, Oratio.*
- § 35. *Vocabulorum species duæ, Simplex et Compositum.—Species aliæ; Proprium, Glossæma, Metaphora, Ornatus, Extensum, Imminutum, Mutatum.*
- § 36. *Nominum Genera; Masculinum, Fæmininum, Neutrum.*
- § 37. *Dictionis Virtus. Quæ vocabulorum species quibus Poematis maxime conveniunt.*
- § 38. *De Epopæia. In constitutione Fabulæ iisdem legibus, quibus Tragædia, subjicitur poema Epicum.*
- § 39. *Easdem etiam Species habere debet; et Partes secundum qualitatem, præter Melodiam et Repræsentationem.*

- § 40. *A Tragædia differt Epopæia in Mole operis ;*
§ 41. *Et in Metro ; quod non aliud quam Heroicum esse debet.*
§ 42. *In Epopæia Poetam ipsum quam minime loqui oportet.*
§ 43. *In Epopæia mirabilia facilius quam in Tragædiis exhibentur.*
§ 44. *Quo mendaciorum genere utendum est in Epopæia.—Impossibilia
et Improbabilia quomodo in Epopæiam admitti possunt.*
§ 45. *In quibus locis Dictionis elaboranda est.*
§ 46. *De criminationibus quæ Poetis objici solent, et quibus modis
depelli debent.*
§ 47. *Epopæicæ collatio cum Tragædia.*

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Π Ε Ρ Ι

Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Η Σ.

α'. ΠΕΡΙ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς, ἣν
τινα δυνάμιν ἔχουσιν ἔχει· καὶ πῶς δεῖ συνίστασθαι
τὰς μύθους, εἰ μέλλει καλῶς ἔξεν ἢ ποιήσας· ἔτι δὲ ἐκ
πόσων καὶ ποίων ἐστὶ μορίων· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων,
ὅσα τῆς αὐτῆς ἐστὶ μεθόδου, λέγωμεν, ἀρξάμενοι κατὰ φύσιν
πρῶτον ἀπὸ τῶν πρώτων.

1. DE arte poetica, et ipsa et ipsius speciebus, quam vim ha-
beat unaquæque; et quomodo oporteat componere fabu-
las, si habitura sit se recte poesis; præterea vero, ex quot et
qualibus partibus constet *unaquæque species*; similiter autem et
de aliis, quæcunque ejusdem sunt methodi, dicamus, initio se-
cundum naturam factum primum a primis.

B

β'. Ἐποποιία δὴ καὶ ἡ τῆς τραγωδίας ποίησις, ἔτι δὲ κωμωδία, καὶ ἡ διθυραμβοποιητικὴ, καὶ τῆς αὐλητικῆς ἡ πλείστη καὶ κιθαριστικῆς, πᾶσαι τυγχάνουσιν ἔσσαι μίμησις τὸ σύνολον. Διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων τρισίν· ἡ γὰρ τῷ ᾄδει ἑτέροις μιμῆσθαι, ἡ τῷ ἑτέρῳ, ἡ τῷ ἑτέρῳ καὶ μὴ τὸ αὐτὸν τρόπον.

γ'. Ὡσπερ γὰρ καὶ χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μιμῆναι τινες ἀπεικάζοντες (οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας), ἕτεροι δὲ ἀπὸ τῆς φωνῆς· οὕτω καὶ ταῖς εἰρημέναις τέχναις, ἅπασαι μὲν ποιῆναι τὴν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἀρμονίᾳ· τέτοιοι δὲ ἡ χωρὶς, ἡ μεμιγμένοις· οἷον, ἀρμονία μὲν καὶ ῥυθμῷ χρώμεναι μόνον, ἢ τε αὐλητικὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ, καὶ εἴ τινες ἕτεραι τυγχάνουσιν οὕσαι τοιαῦται τὴν δύναμιν, οἷον, ἡ τῶν συρίγγων.

2. Epopœia igitur et tragœdiæ poësis, itemque comœdia, et dithyrambopœia, et auleticæ artis citharisticæque major pars, omnes sunt imitatio in universum. Differunt autem inter se tribus; aut enim quod *instrumentis* genere diversis imitantur; aut quod diversa; aut quod diverse et non eodem modo.

3. Sicut enim et coloribus et figuris multa imitantur aliqui, effigiem *eorum* exprimentes (hi quidem ex arte, illi autem ex usu), alii vero per vocem; sic etiam, in artibus jam dictis, omnes quidem faciunt imitationem cum rythmo, et oratione, et harmonia; his autem vel seorsim, vel inter se mixtis; veluti harmonia quidem et rythmo utentes solum, et auletica *ars* et citharistica, et si quæ aliæ forte similis sint potestatis; velut illa fistularum.

Αὐτῷ ὃ τῷ ῥυθμῷ μιμνήσκει χάρις ἀρμονίας οἱ τ' ὀρχηστῶν· καὶ γὰρ οὗτοι ἀλλὰ τ' χηματιζομένων ῥυθμῶν μιμνήσκει καὶ ἦθη καὶ πάθη καὶ πράξεις· ἡ δὲ ἐποποιία μόνον τοῖς λόγοις ψιλοῖς ἢ τοῖς μέτροις· καὶ τέτοις εἴτε μίγνυσα μετ' ἀλλήλων, εἴθ' ἐνί τινι γένει χρωμένη τ' μέτρων τυγχάνουσα μέχρι τῆ νῦν. Οὐδὲν γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνομάσαι κοινὸν οὐδ' Σώφρονος καὶ Ξενάρχου μίμους, καὶ οὐδ' Σωκρατικὰς λόγους· ἐδὲ εἴ τις διὰ τριμέτρων ἢ ἐλεγείων, ἢ τῶν ἄλλων τινῶν τ' τοιούτων ποιοῖτο τ' μίμησιν. Πλὴν οἱ ἄνθρωποι γε, συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, οὐδ' ἢ ἐλεγειοποιῶς, τὰς δ' ἐποποιῶς ὀνομάζουσιν, ἔχουσιν ὡς τὰς κατὰ μίμησιν ποιητὰς, ἀλλὰ κοινῇ κατὰ τὸ μέτρον προσαγορεύοντες· καὶ γὰρ ἂν ἰατρικὸν ἢ φυσικὸν τι ἀλλὰ τῶν

Ipso autem rythmo sine harmonia imitantur saltatorum artes; etenim isti per rythmos gestibus comitatos imitantur et mores, et affectus, et actiones; epopœia vero solum oratione nuda, sive metris; et iis, vel permiscens ea inter se, vel uno aliquo metrorum genere usa ad nostrum usque tempus. Nullum enim haberemus commune nomen, quo appellare possemus Sophronis et Xenarchi mimos, et Socraticos dialogos; neque si quis per trimetra, vel elegos, vel alia quædam ejusmodi imitationem fecerit. Sed tamen homines, adjungentes cuilibet metro ποιεῖν "facere," hos quidem elegeiopœos, illos vero epopœos nuncupant; tanquam non secundum imitationem poetas, sed communiter secundum metrum appellantes: etenim si quod illi medicum aut physicum opus per

μέτρων ἐκφέρωσιν, οὕτω καλεῖν εἰώθασιν. Οὐδὲν δὲ κοινόν ἐστιν Ὀμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον· δι' ὃ τ' ἤ ποιητὴν δίκαιον καλεῖν, τ' ὃ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν. Ὀμοίως δὲ, καὶ εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τ' μίμησιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψωδίαν, ὅξ ἀπάντων τῶν μέτρων ἐκ ἥδη καὶ ποιητὴν προσαναγορευτέον. Περὶ ἧ οὖν τέτων διωρίσθω τῆτον τὸν τρόπον. Εἰσὶ δὲ τινες, αἱ πᾶσι χρῶνται τοῖς εἰρημένοις· λέγω ὃ, οἶον, ῥυθμῷ καὶ μέλει καὶ μέτρῳ· ὥσπερ ἡ τε τῶν διθυράμβων ποίησις, καὶ ἡ τῶν νόμων, καὶ ἡ τε τραγωδία, καὶ ἡ κωμωδία. Διαφέρουσι ὃ, ὅτι αἱ ἧ ἅμα πᾶσιν, αἱ δὲ καὶ μέρος. Ταύτας μὲν ἐν λέγω πὰς Διαφοράς τῶν τεχνῶν, ἐν αἷς ποιῶνται τὴν μίμησιν.

metra ediderint, sic appellare consueverunt. Nihil autem commune est Homero et Empedocli, præter metrum: quamobrem illum quidem poetam appellare æquum est; hunc vero physiologum magis quam poetam. Similiter vero etiam, si quis omnia metra permiscens imitationem fecerit, (quemadmodum Chæremo Centaurum fecit, rhapsodiam mixtam,) ex omnibus metris non statim et poeta nuncupandus est. Et de his quidem hoc modo definitum fit. Sunt autem nonnullæ artes, quæ omnibus utuntur jam dictis; rythmo scilicet et melodia et metro; sicut dithyramborum, et nomorum poesis, tum etiam tragædia, atque comædia: differunt vero, quod illæ quidem omnibus simul, hæ vero figillatim. Atque has quidem dico artium differentias, *respectu instrumentorum*, cum quibus faciunt imitationem.

δ'. Ἐπεὶ ὃ μίμνηται οἱ μιμνέμενοι πρᾶττοντας, ἀνάγκη δὲ τέττας, ἢ πωρδαίς, ἢ φαύλεις εἶναι (τὰ γὰρ ἡδὴ χεδὸν αἰεὶ τέτοις ἀκολοθεῖ μόνοις· χακία γὰρ καὶ ἀρετῇ τὰ ἡδὴ διαφέρουσι πάντες), ἢτοι βελτίονας ἢ κατ' ἡμᾶς, ἢ χείρονας, ἢ καὶ τοιούτους ἀνάγκη μιμεῖσθαι· ὥσπερ οἱ γραφεῖς, Πολύγνωτος μὲν κρείττους, Παύσων δὲ χείρους, Διονύσιος δὲ ὁμοίους εἵκαζε· δῆλον δὴ, ὅτι καὶ τῶν λεχθεισῶν ἐκάστη μιμήσεων ἔξει ταύτας τὰς διαφοράς, καὶ ἔσται ἑτέρα τῶν ἑτέρα μιμεῖσθαι τῶτον τὸν τρόπον. Καὶ γὰρ ἐν ὀρχήσει, καὶ αὐλήσει, καὶ κιθαρίσει ἐστὶ γενέσθαι ταύτας τὰς ἀνομοιοτήτας· καὶ περὶ τὰς λόγους δὲ καὶ πλὴν ψιλομετρίας· οἷον, Ὅμηρος μὲν βελτίους, Κλεοφῶν δὲ ὁμοίους, Ἡγήμων δὲ ὁ

4. Quandoquidem vero ii qui imitantur, imitantur agentes, quos necesse est, aut bonos esse, aut malos (nam mores semper fere his solis consequentes sunt; malitia enim et bonitate secundum mores differunt omnes), aut meliores quam qui nostra ætate *vivunt*, aut peiores, aut denique tales, necesse est imitari; ut pictores, Polygnotus quidem meliores, Pauson vero deteriores, at Dionysius similes effingebat; manifestum est profecto, quod etiam supra dictarum imitationum unaquæque habebit has differentias, et erit diversa, eo quod diversa imitatur hunc in modum. Nam et in saltatione, et in auletica arte, ac citharistica, fieri potest, ut ejusmodi sint dissimilitudines, et quidem circa orationem et metra nuda; velut, Homerus quidem meliores *imitatus est*, Cleopho

Θάσιος ὁ τὰς παρωδίας ποιήσας πρῶτος, καὶ Νικοχάρης ὁ
 ἢ Δηλιάδα, χεῖρες. Ὅμοίως ὃ καὶ περὶ τὰς διθυράμβους καὶ
 περὶ τὰς νόμους, ὡς Πέργας καὶ Κύκλωπας, Τιμόθεος καὶ
 Φιλόξενος, μιμήσαιο ἂν τις. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ καὶ
 ἡ τραγωδία πρὸς πλὴν κωμωδίαν διέστηκεν· ἡ μὲν γὰρ χεῖρες,
 ἡ δὲ βελτίους μιμεῖσθαι βέλεται τῷ νῦν.

έ. Ἐτι δὲ τέτων τρίτη διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαστα τέτων
 μιμήσαιο ἂν τις. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ
 μιμεῖσθαι ἐστίν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα (ἢ ἕτερόν τι γιγ-
 νόμενον, ὥσπερ Ὅμηρος ποιεῖ, ἢ ὡς τὸν αὐτὸν καὶ μὴ
 μεταβάλλοντα), ἢ πάντας ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργῶν-
 τας τὰς μιμουμένους. Ἐν τρισὶ δὴ ταύταις διαφοραῖς

vero similes, at Hegemo Thasius, qui parodias primus fecit, et
 Nicocharēs qui Deliada, peiores. Similiter vero etiam, circa di-
 thyrambos, et circa nomos, qualiter Argas Cyclopos, et Timo-
 theus, et Philoxenus, imitetur aliquis. In ista vero differentia
 etiam tragœdia a comœdia separatur. Hæc enim peiores, illa
 vero meliores imitari studet, quam ii qui nunc vivunt.

5. Præterea vero est in his differentia tertia, quo modo singula
 horum imitetur aliquis. Nam cum iisdem *instrumentis*, et easdem
 res imitari licet, aliquando quidem narranti (vel aliam personam
 induenti, ut Homerus facit, vel eidem manenti et propriam per-
 sonam non mutanti), aut omnes, qui imitatione exprimuntur,
 quasi agentes et operantes imitari. In his porro tribus differentiis

ἡ μίμησις ἐστίν, ὡς εἵπομεν κατ' ἀρχάς, ἐν οἷς τε, καὶ ἂν καὶ ὥς. Ὡς τε τῇ μὲν ὁ αὐτὸς ἂν εἴη μιμητὴς Ὀμήρῳ Σοφοκλῆς· μιμῶνται γὰρ ἄμφω σπουδαίως· τῇ δὲ Ἀριστοφάνει· πρᾶττοντας γὰρ μιμῶνται καὶ δεῶντας ἄμφω. Ὅθεν καὶ δράματα καλεῖσθαι τινες αὐτὰ φασιν, ὅτι μιμῶνται δεῶντας. Διὸ καὶ ἀντιποιεῖνται τῆς τε τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας οἱ Δωριεῖς· τῆς μὲν κωμωδίας οἱ Μεγαρεῖς (οἱ τε ἐνταῦθα, ὡς εἴη τῆς παρ' αὐτοῖς δημοκρατίας γενομένης, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας· ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Ἐπίχαρμος ὁ ποιητής, πολλῶ πρότερος ὢν Χωννίδου καὶ Μάγνητος), καὶ τῆς τραγωδίας ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιῶμενοι τὰ ὀνόματα σημείον· ἔτσι μὲν γὰρ κώμας

imitatio fit, uti dicebamus a principio, cum quibus *imitantur*, et quæ, et quomodo. Quare talis erit ex hac parte imitator, qualis Homerus, Sophocles; ambo enim bonos imitantur; ex altera vero, qualis Aristophanes; ambo enim agentes et operantes imitantur. Unde etiam ipsas *pœses* δράματα quidam appellari dicunt, eo quod *δρῶντας* "agentes" imitantur. Et propterea et tragœdiæ et comœdiæ inventionem sibi vindicant Dorienſes: comœdiæ quidem Megarenſes (tum ii ex hac regione, tanquam eo tempore *inventa fuerit* quo ipſorum florebat respublica popularis; tum ii e Sicilia; inde enim erat Epicharmus poeta, multo ætate antecedens Chionidem et Magnetem), et tragœdiæ, aliqui eorum *Dorienſium*, qui sunt in Peloponneſo; nomina *ipſa* indicium facientes: hi enim *Dorienſes*

τὰς περιουκίδας καλεῖν φασιν, Ἀθηναῖοι δὲ δῆμους· ὡς κωμῶδες, οὐκ ἄπο τῆ κωμάζεν λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ, ἀτιμαζομένους ἐκ τῆ ἀσεως· καὶ τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν δρᾶν, Ἀθηναῖες δὲ πράττειν προσαγορεύειν. Περὶ μὲν οὖν τῆς ἀφροσύνης, καὶ πόσις, καὶ τίνες, τῆς μιμήσεως, εἰρήστω ταῦτα.

5'. Εὐόκασι δὲ γεννησθαι μὲν ὅλως ἢ ποιητικὴν αἰτίαν δύο τινές, καὶ αὐτὰ φυσικά. Τό, τε γὰρ μιμεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί· καὶ τέττω ἀφάφουσι ἢ ἄλλων ζώων, ὅτι μιμητικώτατόν ἐστι, καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται ἀφ' μιμήσεως τὰς πρῶτας· καὶ τὸ χαίρειν τοῖς μιμήμασι πάντας. Σημεῖον δὲ τέττω τὸ συμβαῖνον ὅτι τῆς ἔργων· ἀ γὰρ αὐτὰ

vicos suburbanos se vocare Κώμας aiunt; Athenienses autem δῆμους vocant; quasi comædi, non a κωμάζειν "comessando" dicti essent, sed quod κατὰ κώμας "per vicos" vagarentur, ex urbe cum ignominia pulsi. Et ποιεῖν "facere" ipsi quidem se aiunt appellare δρᾶν; Athenienses vero, πράττειν. Ac de differentiis quidem imitationis, et quot, et quæ sunt, hæc dicta sint.

6. Videntur autem genuisse poeticam in universum causæ duæ, et ipsæ physicæ. Nam et imitari, innatum hominibus a pueris est: (atque hac re differunt ab aliis animalibus, quod homo est animal maxime aptum ad imitandum, primasque doctrinas per imitationem percipit): et gaudere omnes imitamentis. Hujus autem indicium est quod reipsa contingit: quæ enim ipsa

λυπηρῶς ὁρῶμεν, τέτων τὰς εἰκόνας τὰς μάλιστα ἠκρεβωμέ-
 νας χαίρομεν θεωρῶντες, οἷον, θηρίων τε μορφὰς τῶν ἀγρι-
 ωτάτων, καὶ νεκρῶν. Αἴτιον δὲ καὶ τῆς, ὅτι μανθάνειν ἐ-
 μόνον τοῖς φιλοσόφοις ἤδισον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
 ἀλλ' ὅτι βραχὺ κοινωνῶσιν αὐτῷ. Διὰ γὰρ τῆς χαίρειν
 τὰς εἰκόνας ὁρῶντες, ὅτι συμβαίνει θεωρῶντας μανθάνειν
 καὶ συλλογίζεσθαι, τί ἕκαστον· οἷον, ὅτι ἕτος ἐκείνος· ἐπεὶ
 εἰ μὴ τύχη προεωρακὸς, οὐχὶ μίμημα ποιήσει πλὴν
 ἡδονῇ, ἀλλὰ διὰ πλὴν ἀπεργασίαν, ἢ τὴν χροιάν, ἢ ἀφ'
 τοιαύτου πινὰ ἄλλω αἰτίαν. Κατὰ φύσιν δὲ ὄντος ἡμῖν
 τῷ μιμεῖσθαι, καὶ τῆς ἀρμονίας καὶ τῷ ῥυθμῷ (τὰ γὰρ
 μέτρα, ὅτι μόρια τῶν ῥυθμῶν ἐστὶ, φανερόν) ὅς ἀρχῆς

non fine molestia cernimus, horum imagines exactissime expressas
 spectantes gaudemus; veluti, et belluarum formas immaniissima-
 rum, et cadaverum. Causa vero etiam hujus rei est, quod discere
 non solum philosophis jucundissimum est, sed etiam aliis similiter,
 tametsi paulum modo ipsum participantibus. Ob hanc enim cau-
 sam gaudent videntes imagines; quia contingit spectantes discere,
 et ratiocinando colligere, quid unumquodque sit; veluti, quod hic
 est ille: quandoquidem nisi id quod imitatione exprimitur prius con-
 tingerit vidisse, non imitamentum voluptatem feret, nisi propter
 artificium, aut colorem, aut ejusmodi aliquam aliam causam. Cum
 igitur secundum naturam nobis insit ipsum imitari, et harmonia, et
 rythmus; (nam metra particulas esse rythmorum manifestum est;)

οἱ πεφυκότες πρὸς αὐτὰ μάλιστα, κατὰ μικρὸν προάγον-
τες, ἐγέννησαν πλὴν ποίησιν ἐκ τῶν αὐτοχαρακτηρισμάτων.

ζ'. Διεσπίασθη δὲ κατὰ τὰ οἰκεῖα ἡθῆ ἡ ποίησις· οἱ
μὲν γὰρ σεμνότεροι τὰς χαλὰς ἐμιμῶντο τραγῳδίας, καὶ
τὰς τῆς ποίητων τύχας· οἱ δὲ εὐτελέστεροι τὰς τῶν φαύλων,
πρωτον ψόγους ποιεῖντες, ὥσπερ ἕτεροι ὕμνους καὶ ἐγ-
κώμια. Τῶν μὲν οὖν πρὸ Ὁμήρου ἐδενὸς ἔχομεν εἰπεῖν
ποιεῖτον ποίημα· εἰκὸς δὲ εἶναι πολλὰς· ἀπὸ δὲ Ὁμήρου
ἀρξάμενοις ἐστὶν· οἷον, ἐκείνου ὁ Μαργείτης, καὶ τὰ ποι-
αῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμότιον ἱαμβεῖον ἦλθε μέτρον. Διὸ
καὶ ἱαμβεῖον καλεῖται νῦν, ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τέτρω ἱάμβιζον
ἀλλήλους.

a principio, qui natura ad hæc ipsa maxime apti erant, paulatim
promoventes, poesin genuerunt ex conatibus extemporalibus.

7. Distracta autem est poesis secundum proprios poetarum mo-
res: qui enim natura graviores erant honestas imitabantur actiones,
et ejusmodi hominum fortunas; qui autem humiliores, inhonesto-
rum, primum vituperia pangentes, quemadmodum alteri illi hym-
nos et encomia. Ac eorum quidem ante Homerum nullius nomi-
nare possumus hujusmodi poema; verisimile autem est extitisse mul-
tos; ab Homero autem exorsis licet: quale est illius Margites, et
hujusmodi alia; in quibus insuper, quod illis congruit, iambicum
accescit metrum. Quamobrem etiam ἱαμβεῖον "*convitiatorium*" voca-
tur nunc; quia in hoc metro ἱάμβιζον "*convitiabantur*" se invicem.

ή. Καὶ ἐγένοντο τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν ἡρωϊκῶν, οἱ δὲ
 ἰάμβων ποιηταί. Ὡς αὖτε δὲ καὶ τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιη-
 τῆς Ὅμηρος ἦν (μόνος γὰρ ἔχ' ὅτι εὖ, ἀλλ' ὅτι καὶ μιμή-
 σεις δραματικὰς ἐποίησεν) ἔτι καὶ τὰ τῆς κωμῳδίας χή-
 ματα πρῶτος ὑπέδειξεν, ἐ ψόγον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραμα-
 τοποίησας· ὁ γὰρ Μαργείτης ἀνάλογον ἔχει, ὥς αὖτε Ἰλιάς καὶ
 Ὀδυσσεύς πρὸς τὰς τραγωδίας, ἔτι καὶ ἔτος πρὸς τὰς κωμῳδίας.

θ'. Παραφανείσης δὲ τῆς τραγωδίας καὶ κωμῳδίας, οἱ
 ἐφ' ἑκατέραν τὴν πόησιν ὁρμῶντες κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν,
 οἱ μὲν ἀντὶ τῶν ἰάμβων, κωμωδοποιοὶ ἐγένοντο, οἱ δὲ ἀντὶ
 τῶν ἐπῶν, τραγωδοδιδάσκαλοι, ἀλλὰ τὸ μείζων καὶ ἐντιμότερον
 τὰ χήματα εἶναι ταῦτα ἐκείνων. Τὸ μὲν οὖν ἐπισκοπεῖν, εἰ

8. Atque ita ex priscis facti sunt, hi quidem, heroicorum, illi
 vero, iamborum poetæ. Quemadmodum autem in rebus seriis
 maxime poeta fuit Homerus; (solus enim non tantum recte, sed
 etiam imitationes dramaticas fecit;) sic et comœdiæ formas sub-
 monstravit primus; non vituperium sed ridiculum dramatice ex-
 primens. Nam Margites eadem ratione se habet, ut Ilias et
 Odyssea ad tragœdias, sic et ipse ad comœdias.

9. Cum autem apparuisset tragœdia et comœdia, qui ad utram-
 vis poësin ferebantur secundum propriam naturam, hi quidem pro
 iambis, comœdiarum poetæ facti sunt; illi vero pro epicis, tragœ-
 diarum; eo quod majores ac honoratiores formæ essent hæ, (comœ-
 dia et tragœdia,) quam illæ, (iambi et epos). Illud autem inspicere,

ἄρα ἔχει ἤδη ἡ τραγωδία τοῖς εἶδεσιν ἱκανῶς, ἢ ἔ, αὐτό τε καὶ αὐτὸ κεινόμενον, καὶ πρὸς τὰ θεάτρα, ἄλλος λόγος. Γενομένη οὖν ἀπ' ἀρχῆς αὐτοσχεδιασική, καὶ αὐτὴ καὶ ἡ κωμωδία, καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἑξαρχόντων τὸν διθύραμβον, ἡ δὲ ἀπὸ τῶν τὰ φαλλικά, ἃ ἔτι καὶ νῦν ἐν πολλαῖς τῶν πόλεων ἀγόμεναι νομιζόμενα, καὶ μικρὸν ἠϋξήθη, πρὸς αἰχλὺν, ὅσον ἐγένετο φανερόν αὐτῆς.

ι'. Καὶ πολλὰς μεταβολὰς μεταβαλῶσα ἡ τραγωδία ἐπαύσατο, ἐπεὶ ἔχε πλὴν ἑαυτῆς φύσιν. Καὶ τότε, τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τῶν χορῶν ἡλάττωσε, καὶ τὸν λόγον πρῶταγωνιστὴν παρεσκεύασε· τρεῖς δὲ καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς. Ἔτι δὲ

an profecto tragœdia jam quoad formas suas perfecte satis se habeat, an non, tum ipsa per se judicata, tum respectu ad theatra habito, alius disputationis est. Cum igitur a principio extemporalis fuisset, et ipsa et comœdia; hæc quidem ab iis qui dithyrambum exorfi sunt; illa vero ab iis qui phallica, (quæ etiam nunc in multis civitatibus restant legibus constituta,) paulatim aucta est; producentibus, quantum ipsius fieret manifestum.

10. Et tragœdia, cum multas mutationes subiisset, conquievit; postquam suam ipsius naturam consecuta est. Ac numerum histrionum ex uno ad duos primus produxit Æschylus; et partes chori minuit; et personam primarum partium instituit; tres autem *histriones* et scenæ ornamenta Sophocles. Præterea vero,

τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας, ἀλλὰ τὸ
ἐκ σατυρικῆς μεταβαλεῖν, ὅψ' ἀπεσεμνύνθη· τό, τε μέτρον
ἐκ τετραμέτρων ἰαμβεῖον ἐγένετο. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τε-
τραμέτρῳ ἐχρῶντο, ἀλλὰ τὸ σατυρικὸν καὶ ὀρχησικωτέραν ^{τῇ} εἰ-
πὼν ποίησιν. Λέξεως δὲ γενομένης, αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον
μέτρον εὔρε· μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖον
ἐστὶ. Σημεῖον δὲ τῆς πλείστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ
ἀφ' ἑλκτῷ τῇ πρὸς ἀλλήλας· ἐξάμετρα δὲ ὀλιγάκις, καὶ
ἐκβαίνοντες τῇ λεκτικῇ ἀρμονίᾳ. Ἔτι δ' ἐπεισοδίων πλήθη,
καὶ τὰ ἄλλα ὡς ἔχαστα κοσμηθῆναι λέγεται. Περὶ μὲν οὖν
τῶν τοσαῦτα ἔσω ἡμῖν εἰρημένα· πολὺ γὰρ ἂν ἴσως ἔργον
εἴη διεξιέναι καθεύχων.

quoad magnitudinem, ex parvis fabellis, et sermone ridiculo (propter
ejus ex satyrico genere processum) fero in gravitatem composita est: et
metrum quoque ex tetrametro iambicum evasit. Nam primum qui-
dem tetrametro utebantur; propterea quod *tunc* satyrica, magisque
saltatoria erat poesis. Sermone autem instituto, natura ipsa proprium
adinvenit metrum: ex omnibus enim metris, sermoni maxime accom-
modatum est iambicum. Hujus autem indicium est, quod plurimos
versus iambicos proferimus in sermonibus mutuis: hexametros vero
raro, et *tunc solum* cum excedimus eam, quæ sermoni quadrat, vocis
modulationem. Præterea vero, quoad episodiorum numerum, et alia
singula, adornata esse perhibetur. Ac de his quidem, tot nobis jam
dicta sint: immensum enim opus fortasse foret percensere singula.

ια'. Ἡ δὲ κωμῳδία ἐστίν, ὥσπερ εἵπομεν, μίμησις, φαν-
 λοτέρων μὲν, ἐ μύθοι καὶ πᾶσαν χακίαν· ἀλλὰ τῷ αἰχρῶ
 ἐστὶ τὸ γελοῖον μέρος· τὸ γὰρ γελοῖον ἐστὶν αἰμαρτημά τι καὶ
 αἶχος ἀνώδυνος, καὶ ἐ φθαρτικόν· οἷον, εὐθύς τὸ γελοῖον
 πρὸς ὥπον αἰχρὸν τι καὶ διεσπασμένον ἀνὰ ὀδύνης. Αἱ γὰρ
 οὖν τὴν τραγωδίας μεταβάσεις, καὶ δι' ὧν ἐγένοντο, ἐ λελήθα-
 σιν· ἡ δὲ κωμῳδία, ἀλλὰ τὸ μὴ σπουδαῖσθαι ὅς τις δέχῃς,
 ἔλαθεν· καὶ γὰρ χρόνῳ κωμῳδῶν ὅψέ ποτε ὁ ἀρχὼν ἔδωκεν,
 ἀλλ' ἐφελονταὶ ἦσαν. Ἦδη δὲ χήματά τινα αὐτῆς ἐχέσης,
 οἱ λεγόμενοι αὐτῆς ποιεῖται μνημονεύοντα. Τίς δὲ πρὸς-
 ὤπα ἀπέδωκεν, ἢ πρὸς λόγους, ἢ πλήθη ὑποκριτῶν, καὶ ὅσα
 τοιαῦτα, ἠγνόηται. Τὸ δὲ μύθους ποιῆν, Ἐπίχαρμος καὶ

11. Comœdia vero est, uti dicebamus, imitatio, deteriorum
 quidem, non tamen quoad omne vitii genus; sed ejus quod turpe
 est particula quædam est ridiculum. Etenim ridiculum est error
 quidam et turpitudine doloris expers, et non exitialis; veluti, sta-
 tim, ridicula facies est turpe quiddam ac distortum sine dolore.
 Tragœdiæ igitur processus, et quorum opera facti sunt, haud latue-
 re: comœdia vero, quod non serio exculta fuit a principio, latuit.
 Etenim chororum comœdorum magistratus sero tandem dedit; sed
 voluntarii erant. Postea vero quam formas quasdam jam nacta
 esset, ii qui ipsius feruntur poetæ commemorantur. Quis autem
 personas tribuerit, aut prologos, aut numerum histrionum, et quæ-
 cunque id genus, ignotum est. Fabulas autem fingere Epicharmus

Φόρμις ἤρξαν. Τὸ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐκ Σικελίας ἦλθε. Τῶν δὲ Ἀθηνησὶ Κράτης πρῶτος ἤρξεν, ἀφ' ἐμῆς τ' ἱαμβικῆς ἰδέας, καθόλου ποιεῖν λόγους ἢ μύθους.

16'. Ἡ μὲν οὖν ἐποποιία τῇ τραγῳδίᾳ μέχει μόνον μέτρα μετὰ λόγους μίμησις εἶναι σπουδαίων ἠκολούθησεν· τῷ δὲ τὸ μέτρον ἀπλῶς ἔχειν, καὶ ἀπαγγελίαν εἶναι, ταύτην ἀφ' ἐμῆς ἔστι· ἔτι δὲ τῷ μήκει· ἡ μὲν γὰρ ὅτι μάλιστα περικρατεῖται ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίκῃ εἶναι, ἢ μικρόν ἐξαλλάττειν· ἡ δὲ ἐποποιία ἀόριστος τῷ χρόνῳ, καὶ τέτῳ ἀφ' ἐμῆς. Καί τοι τὸ πρῶτον ὁμοίως ἐν ταῖς τραγῳδίαις τῷτο ἐποίησεν, καὶ ἐν τοῖς ἔπεσι. Μέρη δὲ ἐστὶ τὰ μὲν ταυτὰ, τὰ δὲ ἴδια τ' τραγῳδίας. Διόπερ ὅστις περὶ τραγῳδίας οἶδε σπουδαίας καὶ φαύλης,

et Phormis inceperunt. A principio igitur e Sicilia venit. Eorum vero qui Athenis orti sunt, Crates primus incepit, omissa iam-bica specie, generatim conficere argumenta seu fabulas.

12. Epopœia igitur tragœdiæ eatenus similis est, quod metro imitatio fit bonorum; quod vero metrum simplex habeat, et narratio fit, hætenus discrepant; et præterea longitudine operis: etenim hæc quam maxime conatur intra unum solis ambitum consistere, vel paulum excedere; epopœia vero indefinita est tempore, et in hoc differt. Quanquam primis temporibus similiter in tragœdiis hoc faciebant atque in poematis epicis. Partes autem quædam eadem sunt *utrisque*, quædam tragœdiæ propriæ. Quamobrem quicumque de tragœdia bona et mala *judicare* novit, novit etiam

οἶδε καὶ περὶ ἐπῶν· ἃ μὲν γὰρ ἐποποιία ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγωδίᾳ· ἃ δὲ αὐτῇ, ἔκ πάντα ἐν τῇ ἐποποιίᾳ.

ιγ'. Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐν ἑξαμέτροις μιμητικῆς, καὶ περὶ κωμωδίας ὕπερον ἐξῆμμεν· περὶ δὲ τῆς τραγωδίας λέγωμεν, λαβόντες αὐτῆς ἐκ τῶν εἰρημένων τὸν γιγνώμενον ὅρον τῆς ἐξίας. Ἔστιν οὖν τραγωδία μίμησις περὶ ὁμοειδέως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἔχουσης· ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἐκείνης τῆς εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων, καὶ ἐκ δὲ ἀπαγγελίας, δι' ἐλέος καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν. Λέγω δὲ ἡδυσμένον μὲν λόγον, τὸν ἔχοντα ῥυθμὸν καὶ ἀρμονίαν καὶ μέλος· τὸ δὲ χωρὶς τῆς εἰδῶν, τὸ ἀφ' ἑαυτῶν ἑνὶ μόνον περαίνεσθαι, καὶ πάλιν ἕτερα ἀφ' ἑαυτῶν μέλος.

de poemate epico : quaecunque enim epopœia habet, ea tragœdiæ infunt ; quæ vero ipsa, non omnia sunt in epopœia.

13. De poesi igitur quæ metro imitatur, et de comœdia, posterius dicemus ; de tragœdia autem *nunc* dicamus, essentiae ipsius definitionem ex antedictis enatam assumentes. Est igitur tragœdia imitatio actionis seriæ et perfectæ, magnitudinem *idoneam* habentis ; sermone condito ; ita ut unaquæque *condimenti* species in partibus diversis separatim *adhibeatur* ; agentium, et non per narrationem ; per misericordiam et metum huiusmodi affectuum purgationem efficiens. Sermonem conditum dico, qui habet rythmum et harmoniam ; illud autem, ut unaquæque species separatim *adhibeatur*, quod quædam partes per metra solum perficiuntur, et rursus aliæ per melodiam.

18'. Ἐπεὶ δὲ πρᾶττοντες ποιῶνται τὴν μίμησιν, πρῶτον
 μὲν ὅτι ἀνάγκης ἂν εἴη τι μέρος τραγῳδίας ὁ τῆς ὀψέως κόσ-
 μος· εἴτα μελοποιία καὶ λέξις· ἐν τέτοις γὰρ ποιῶνται τὴν
 μίμησιν. Λέγω δὲ λέξιν μὲν αὐτὴν τὴν τῶν μέτρων σύνθεσιν·
 μελοποιίαν δὲ, ὅτι δύναμιν φανεράν ἔχει πᾶσαν. Ἐπεὶ ὁ
 τραγῳδῶς ἐστὶ μίμησις, τραγῳδεῖται δὲ ὑπὸ τινων τραγῳδόντων,
 εἰς ἀνάγκη ποιεῖς τινὰς εἶναι κατὰ τε τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀφ-
 νοίαν (ἀφ' ὧν γὰρ τέτων καὶ τὰς τραγῳδίας εἶναι φανερὸν ποιεῖς
 τινὰς) πέφυκεν αἰτία δύο τῶν τραγῳδῶν εἶναι, ἀφνοία
 καὶ ἦθος, καὶ κατὰ ταύτας καὶ πυγχάνουσι καὶ ἀποπυγχάνουσι
 πάντες. Ἔστι δὲ τῆς μὲν τραγῳδῶς ὁ μῦθος μίμησις.
 Λέγω γὰρ μῦθον τέτον, τὴν σύνθεσιν τῶν τραγῳμάτων.

14. Quoniam autem agentes imitationem faciunt, primum qui-
 dem necessario tragœdiæ pars aliqua erit spectaculi dispositio; deinde
 melopœia et elocutio; quia cum his imitationem faciunt. Ac elo-
 cutionem dico ipsam metrorum compositionem; melopœiam vero,
 id quod omnem suam vim manifestam habet. Et quoniam imita-
 tio est actionis cujusdam; agitur vero ab agentibus quibusdam,
 quos necesse est certæ qualitatis esse, et quoad mores, et quoad
 animi sententiam; (ex his enim etiam actiones dicimus esse certæ
 qualitatis;) a natura constitutæ sunt duæ actionum causæ, senten-
 tia animi, et mores; ac secundum has et scopum attingunt omnes
 et a scopo aberrant. Est autem actionis quidem imitatio fabula.
 Dico enim fabulam hanc, eorum quæ aguntur compositionem;

τὰ δὲ ἥθη, καὶ ἃ ποιῶν τινὰς εἶναι φημέν τὸς θεά-
τοντας· ἀλάνοιαν δὲ, ἐν ὅποις λέγοντες ἀποδεικνύσιν τι, ἢ
καὶ ἀποφαίνονται γνώμην. Ἀνάγκη οὖν πάσης τραγωδίας
μέρη εἶναι ἕξ, καὶ ἃ ποιά τις ἐστὶν ἡ τραγωδία. Ταῦτα
δὲ ὅτι, μῦθος, καὶ ἥθη, καὶ λέξεις, καὶ ἀλάνοια, καὶ ὄψις,
καὶ μελοποιία. Οἷς μὲν γὰρ μιμῶνται, δύο μέρη ἐστὶν·
ὡς ὃ μιμῶνται, ἐν· ἃ δὲ μιμῶνται, τρία· καὶ παρὰ ταῦ-
τα οὐδέν.

14. Τέτοις μὲν οὖν οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν, ὡς εἰπεῖν, κέχρη-
ται τοῖς εἰδέσι· καὶ γὰρ ὄψιν ἔχει πᾶν, καὶ ἥθος, καὶ μῦ-
θον, καὶ λέξιν, καὶ μέλος, καὶ ἀλάνοιαν ὡσαύτως. Μέ-
γιστον δὲ τέτων ἐστὶν ἡ τῆς θεαμάτων σύστασις. Ἡ γὰρ

mores vero, secundum quos certæ qualitatis esse dicimus eos qui
agunt; at sententiam animi, ea omnia in quibus loquentes demon-
strant aliquid, vel etiam opinionem enunciant. Necesse igitur est
omnis tragœdiæ partes esse sex, secundum quas res certæ qualitatis
est tragœdia; hæ autem sunt, fabula, et mores, et elocutio, et sen-
tentia, et spectaculi apparatus, et melopœia. Ea enim quibus
imitantur, partes sunt duæ; id autem, quomodo imitantur, una;
ea vero quæ imitantur, tres: et præter has *alia* nulla.

15. His igitur non pauci ex poetis (ut ita dicam) usi sunt for-
mis. Etenim spectaculi apparatus habet omne *drama*, et mores,
et fabulam, et elocutionem, et melodiam, et sententiam similiter.
Maximum vero ex his est, eorum quæ aguntur constitutio. Nam

τραγωδία μίμησις ἐστὶν ἐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πράξεων, καὶ βίης, καὶ εὐδαιμονίας καὶ χακοδαιμονίας· καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐν πράξει ἐστὶ, καὶ τὸ τέλος πράξις τίς ἐστίν, ἡ ποιότης. Εἰσὶ δὲ καὶ μὲν τὰ ἥθη ποιοῖ τινες· καὶ δὲ τὰς πράξεις, εὐδαίμονες, ἢ τὸναντίον. Οὐκ οὖν ὅπως τὰ ἥθη μιμῶσονται, πράττουν, ἀλλὰ τὰ ἥθη συμπεριλαμβάνουσιν διὰ τὰς πράξεις. Ὡς τὰ πράγματα καὶ ὁ μῦθος τέλος τῆς τραγωδίας· τὸ δὲ τέλος μέγιστον πάντων ἐστίν. Ἐτι ἄνευ μὲν πράξεως, οὐκ ἂν γένοιτο τραγωδία· ἀνδρὶ δὲ ἡθῶν, γένοιτ' ἂν· αἱ γὰρ τῶν νέων τῶν πλείων ἀήθεις τραγωδίαι εἰσὶ, καὶ ὅλως ποιηταὶ πολλοὶ τοιοῦτοι· οἷον καὶ τῶν γραφῶν Ζεῦξις πρὸς Πολύγνωτον πᾶσι πονῆεν. Ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἡθογράφος·

tragedia imitatio est non hominum, sed actionum, et vitae, et felicitatis atque infelicitatis. Etenim felicitas in actione consistit; et finis hominis est actio quaedam, non qualitas. Sunt autem homines, secundum mores quidem, certae qualitatis; at secundum actiones, felices, vel contra. Itaque poetae, non ut mores imitentur, agunt, "*actionem imitantur*," sed mores complectuntur propter actiones. Quare actiones et fabulae sunt finis tragoediae: at finis est omnium maximum. Praeterea sine actione quidem nullo modo fieri posset tragedia; at sine moribus posset. Nam recentiorum tragoediae quam plurimae sine moribus sunt; et omnino poetae multi huiusmodi sunt; veluti etiam ex pictoribus Zeuxis ad Polygnotum se habet. Nam Polygnotus est bonus descriptor morum;

ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφή οὐδὲν ἔχει ἥθους. Ἔτι εἰάν τις ἐφεξῆς θῇ ῥήσεις ἡθικάς, καὶ λέξεις καὶ ἀφαινοίας εὖ πεπονημένας, οὐ ποιήσει ὃ ἦν τῆς τραγωδίας ἔργον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἢ καταδεστέροις τέτοις κεχρημένη τραγωδία, ἔχουσα δὲ μῦθον καὶ σύστασιν πραγμάτων. Πρὸς τὸ τέτοις τὰ μέγιστα, οἷς ψυχαγωγεῖ ἡ τραγωδία, τὰ μύθῳ μέρη ἐστίν, αἱ τε περιπέτεια καὶ ἀναγνώσεις. Ἔτι σημεῖον, ὅτι καὶ οἱ ἐγχειρόντες ποιεῖν, πρότερον δύνανται τῇ λέξει καὶ τοῖς ἡθεσιν ἀκριβεῖν, ἢ τὰ πρᾶγματα συνίστασθαι, οἷον καὶ οἱ ποῦτοι ποιηταὶ σχεδὸν ἅπαντες. Ἀρχὴ μὲν οὖν καὶ οἷον ψυχὴ ὁ μῦθος τῆς τραγωδίας, δεύτερον δὲ τὰ ἥθη. (Παραπλήσιον γάρ ἐστι καὶ ἐπὶ τῇ γραφικῇ· εἰ γάρ τις ἐναλείψειε τοῖς χαλλίσις φαρμάκοις

sed Zeuxidis pictura mores habet nullos. Præterea si quis seriatim ponat sermones moratos, et dictiones sententiasque belle confectas, non efficiet quod tragœdiæ erat opus: sed multo magis tragœdia illa, quæ his omnibus parcius usâ fabulam tamen habet rerumque compositionem. Adhæc maximæ res, quibus capit animos tragœdia, sunt fabulæ partes, peripetiæ et agnitiones. Præterea id signo est, quod etiam qui aggrediuntur poema huiusmodi conscribere, prius circa elocutionem et mores accurati esse possunt, quam actiones constituere: veluti etiam primi poetæ fere omnes. Principium igitur et quasi anima tragœdiæ est fabula; proximo autem loco sunt mores. (Etenim simile quiddam est in re pictoria: si quis namque tabulam pigmentis pulcherrimis fufim

χύδην, ὅκ' ἂν ὁμοίως εὐφράνειεν, καὶ λευκογράφησαι εἰκό-
 να. Ἔστι τε μίμησις πρᾶξεως, καὶ ἀπὸ ταύτης μάλιστα
 τῶν πρᾶττόντων.) Τρίτον δὲ ἡ ἀγνοία. Τῆτο δὲ ἐστὶ τὸ
 λέγειν δύνασθαι τὰ ἐνόντα καὶ τὰ ἀρμόττοντα· ὅπερ ἐπὶ
 τῶν λόγων τῆς πολιτικῆς καὶ ῥητορικῆς ἔργον ἐστίν. Οἱ μὲν
 γὰρ ἀρχαῖοι πολιτικῶς ἐποίουν λέγοντας, οἱ δὲ νῦν ῥητορι-
 κῶς. Ἔστι δὲ ἡθὸς μὲν τὸ τοιοῦτον, ὃ δηλοῖ πλὴν προαίρεσιν
 ὁποῖά τις ἐστίν. Διόπερ ὅκ' ἔχουσιν ἡθὸς ἐνιοὶ τῶν λόγων,
 ἐν οἷς ὅκ' ἐστὶ δῆλον, ὅ, τι προαιρεῖται, ἢ φεύγει ὁ λέγων.
 Διάνοια δὲ, ἐν οἷς ἀποδεικνύουσὶ τι ὥς ἐστίν, ἢ ὥς ὅκ' ἐστίν,
 ἢ καθόλου τι ἀποφαίνονται. Τέταρτον δὲ, τῶν μὲν λόγων
 ἡ λέξις. Λέγω δὲ, ὥσπερ πρῶτον εἴρηται, λέξιν εἶναι τὴν

illeverit, non perinde *spectantem* oblectet, ac si creta imaginem de-
 linearit. Est etiam imitatio actionis, et propter hanc maxime eorum
 qui agunt.) Tertium vero *est* sententia: id autem est, dicere posse
 ea *omnia*, quæ *rei* propria sunt, et convenientia: quod quidem circa
 orationes politicæ *scientiæ* opus est et rhetoricæ. Nam veteres *poetæ*
 personas politice loquentes fingeant, hodierni vero rhetorice. Sunt
 autem mores quidem huiuscemodi quid, quod prælectionem qualis
 sit manifestat. Quare mores non habent orationes aliquæ, in qui-
 bus non manifestum est quod eligit, aut fugit, qui loquitur. Sen-
 tentia vero *est*, in quibus homines demonstrant quidpiam, aut esse,
 aut non esse; vel generatim aliquid enunciant. Quartum autem *est*
 orationum elocutio: elocutionem autem voco, (quemadmodum prius

διὰ τῆς ὀνομασίας ἐρμηνείαν, ὃ καὶ ἐπὶ τῆς ἐμμέτρων, καὶ
ἐπὶ τῆς λόγων ἔχει πλὴν αὐτὴν δύναμιν. Τῶν δὲ λοιπῶν
πέντε, ἡ μελοποιία μέγιστον τῆς ἡδυσμάτων. Ἡ δὲ ὄψις,
ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνώτατον δὲ, καὶ ἥμισυ οἰκεῖον τῆς
ποιητικῆς· ἡ γὰρ τῆς τραγωδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶ-
νος καὶ ὑποκριτῶν ἐστίν· ἐπὶ δὲ κυριώτερα περὶ τὴν ἀπερ-
γασίαν τῆς ὄψεως ἢ τῆς σκευοποιῆς τέχνη τῆς τῆς ποιη-
τῶν ἐστίν.

15'. Διωρισμένων δὲ τούτων, λέγωμεν μετὰ ταῦτα ποίαν
πινὰ δεῖ τὴν σύστασιν εἶναι τῶν πραγμάτων, ἐπειδὴ τούτο καὶ
πρῶτον καὶ μέγιστον τῆς τραγωδίας ἐστίν. Κεῖται δ' ἡμῖν
πλὴν τραγωδίαν τελείας καὶ ὅλης πράξεως εἶναι μίμησιν,

dictum est,) eam, quæ per vocabula fit, interpretationem: quod et
in metricis, et in orationibus eandem habet vim. Ex reliquis vero
quinque partibus, melopœia maximum *est* condimentum. Specta-
culi autem apparatus *est* quidem jucundum, sed ex arte non pen-
dens, et minime poeticæ proprium. Tragœdiæ enim vis etiam abs-
que certamine et histrionibus *perfecta* est: præterea vero in spec-
taculi apparatu, illius qui scenæ instrumenta parat ars plus potest,
quam poetarum.

16. Definitis autem his, dicamus deinceps qualem esse oportet
rerum constitutionem, seu *fabulam*; quandoquidem hæc et prima
et maxima est tragœdiæ *pars*. Positum autem nobis est tragœdiam
esse perfectæ atque integræ actionis imitationem, quæ magnitudi-

ἐχέσσης τι μέγεθος· ἐστὶ γὰρ ὅλον καὶ μηδὲν ἔχον μέγεθος. Ὅλον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχον ἀρχὴν, καὶ μέσον, καὶ τελευτήν. Ἀρχὴ δὲ ἐστίν, ὃ αὐτὸ μὲν μὴ ὅξ ἀνάγκης μετ' ἄλλο ἐστὶ μετ' ἐκείνο δ' ἕτερον πᾶν φύκεν εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τελευτὴ δὲ τὸναντίον, ὃ αὐτὸ μετ' ἄλλο πᾶν φύκεν εἶναι, ἢ ὅξ ἀνάγκης, ἢ ὡς ἐπιτοπολύ· μετὰ δὲ τῷτο ἄλλο οὐδέν. Μέσον δὲ, ὃ καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλο, καὶ μετ' ἐκείνο ἕτερον. Δεῖ ἄρα τὰς συνεστώτας εὖ μύθους, μήθ' ὅπόθεν ἔτυχεν ἀρχεσθαι, μήθ' ὅπως ἔτυχε τελευτᾶν, ἀλλὰ κεχρηῆσθαι ταῖς εἰρημέναις ἰδέαις. Ἐπὶ δ' ἐπεὶ τὸ χαλόν, καὶ ζῶον καὶ ἅπαν πρᾶγμα, ὃ συνέστηκεν ἐκ πινῶν, οὐ μόνον ταῦτα τεταγμένα δεῖ ἔχειν, ἀλλὰ καὶ μέγεθος ὑπάρχειν μὴ τὸ τυχόν· τὸ γὰρ

nem habet aliquam: est enim integrum quid etiam nullam habens magnitudinem. Integrum autem est, quod habet principium, et medium, et finem. Principium vero est, quod ipsum quidem non ex necessitate post aliud quid est, post ipsum vero alterum quid natura est, aut fit. Finis autem contra, quod ipsum post aliud natura comparatum est esse, aut ex necessitate, aut plerumque; post ipsum autem, aliud nihil. Medium vero, quod et ipsum post aliud est, et aliud post ipsum. Oportet igitur bene compositas fabulas, neque undecunque fors tulerit incipere, neque ubilibet terminare; sed formis uti *jam* dictis. Præterea vero, quoniam quod pulchrum est, (et animal et aliud quidvis, quod ex *partibus* quibusdam constat,) non solum has *partes* ordinatas habere oportet, verum etiam magnitudinem adesse non trivialem: (nam pulchrum in mag-

διὰ τῆς ὀνομασίας ἐρμηνείαν, ὃ καὶ ἐπὶ τῆς ἐμμέτρων, καὶ
ἐπὶ τῆς λόγων ἔχει πλὴν αὐτὴν δύναμιν. Τῶν δὲ λοιπῶν
πέντε, ἡ μελοποιία μέγιστον τῆς ἡδυσμάτων. Ἡ δὲ ὄψις,
ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνώτατον δὲ, καὶ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς
ποιητικῆς· ἡ γὰρ τῆς τραγωδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶ-
νος καὶ ὑποκριτῶν ἐστίν· ἐπὶ δὲ κυριώτερα περὶ τὴν ἀπερ-
γασίαν τῆς ὄψεως ἢ τῆς σκευοποιῆς τέχνη τῆς τῆς ποιη-
τῶν ἐστίν.

15'. Διωρισμένων δὲ τούτων, λέγωμεν μετὰ ταῦτα ποίαν
πινὰ δεῖ τὴν σύστασιν εἶναι τῶν πραγμάτων, ἐπειδὴ τούτο καὶ
πρῶτον καὶ μέγιστον τῆς τραγωδίας ἐστίν. Κεῖται δ' ἡμῖν
πλὴν τραγωδίαν τελείας καὶ ὅλης πράξεως εἶναι μίμησιν,

dictum est,) eam, quæ per vocabula fit, interpretationem: quod et
in metricis, et in orationibus eandem habet vim. Ex reliquis vero
quinque partibus, melopœia maximum *est* condimentum. Specta-
culi autem apparatus *est* quidem jucundum, sed ex arte non pen-
dens, et minime poeticæ proprium. Tragœdiæ enim vis etiam abs-
que certamine et histrionibus *perfecta* est: præterea vero in spec-
taculi apparatu, illius qui scenæ instrumenta parat ars plus potest,
quam poetarum.

16. Definitis autem his, dicamus deinceps qualem esse oportet
rerum constitutionem, seu *fabulam*; quandoquidem hæc et prima
et maxima est tragœdiæ *pars*. Positum autem nobis est tragœdiam
esse perfectæ atque integræ actionis imitationem, quæ magnitudi-

ἐχέσθης τι μέγεθος· ἐστὶ γὰρ ὅλον καὶ μηδὲν ἔχον μέγεθος. Ὅλον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχον ἀρχὴν, καὶ μέσον, καὶ τελευτήν. Ἀρχὴ δὲ ἐστίν, ὃ αὐτὸ μὲν μὴ ὅξ ἀνάγκης μετ' ἄλλο ἐστὶ· μετ' ἐκείνο δ' ἕτερον πᾶν φύκεν εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τελευτὴ δὲ τὸναντίον, ὃ αὐτὸ μετ' ἄλλο πᾶν φύκεν εἶναι, ἢ ὅξ ἀνάγκης, ἢ ὡς ἐπιτοπολύ· μετὰ δὲ τῆτο ἄλλο οὐδέν. Μέσον δὲ, ὃ καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλο, καὶ μετ' ἐκείνο ἕτερον. Δεῖ ἄρα τὰς συνεστῶτας εὖ μύθους, μήθ' ὁπόθεν ἔτυχεν ἀρχεσθαι, μήθ' ὅπως ἔτυχε τελευτᾶν, ἀλλὰ κεχρῆσθαι ταῖς εἰρημέναις ἰδέαις. Ἐπὶ δ' ἐπεὶ τὸ καλόν, καὶ ζῶον καὶ ἅπαν πρᾶγμα, ὃ συνέστηκεν ἐκ πινων, οὐ μόνον ταῦτα τεταγμένα δεῖ ἔχειν, ἀλλὰ καὶ μέγεθος ὑπάρχειν μὴ τὸ τυχόν· τὸ γὰρ

nem habet aliquam: est enim integrum quid etiam nullam habens magnitudinem. Integrum autem est, quod habet principium, et medium, et finem. Principium vero est, quod ipsum quidem non ex necessitate post aliud quid est, post ipsum vero alterum quid natura est, aut fit. Finis autem contra, quod ipsum post aliud natura comparatum est esse, aut ex necessitate, aut plerumque; post ipsum autem, aliud nihil. Medium vero, quod et ipsum post aliud *est*, et aliud post ipsum. Oportet igitur bene compositas fabulas, neque undecunque fors tulerit incipere, neque ubilibet terminare; sed formis uti *jam* dictis. Præterea vero, quoniam quod pulchrum *est*, (et animal et aliud quidvis, quod ex *partibus* quibusdam constat,) non solum has *partes* ordinatas habere oportet, verum etiam magnitudinem adesse non trivialem: (nam pulchrum in mag-

καλὸν, ἐν μεγέθει καὶ τάξει ἐστὶ· διὸ οὔτε πᾶμμικρον ἂν
 πὶ γένοιτο καλὸν ζῶον· συγχέεται γὰρ ἡ θεωρία ἐγγὺς
 τοῦ ἀναισθήτου χρόνου γινόμενη· οὔτε πᾶμμέγεθες· οὐ
 γὰρ ἅμα ἡ θεωρία γίνεται, ἀλλ' οἴχεται τοῖς θεωροῦσι τὸ
 ἐν καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῆς θεωρίας· οἷον, εἰ μυρίων σταδίων εἴη
 ζῶον. Ὡς δὲ, καθάπερ ἐπὶ τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν
 ζώων, ἔχειν μὲν μέγεθος, τῷ δὲ εὐσύνοπτον εἶναι· οὕτω
 καὶ ἐπὶ τῶν μύθων, ἔχειν μὲν μήκος, τῷ δ' εὐμνημό-
 νευτον εἶναι. Τῷ δὲ μήκους ὅρος, πρὸς μὲν τὰς ἀγῶ-
 νας καὶ πλὴν αἰδήσιν, οὐ τῆς τέχνης ἐστίν. Εἰ γὰρ ἔδει
 ἑκατὸν τραγωδίας ἀγωνίζεσθαι, πρὸς κλεψύδρας ἂν ἡγωνί-
 ζοντο, ὥσπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε φασίν. Ὁ δὲ κατ' αὐτὴν

nitudine et ordine positum est :) quamobrem neque perexiguum animal esse poterit pulchrum; (siquidem visio, quum prope insensibili tempore fiat, confunditur;) neque permagnum: non enim simul fit visio, sed unius ac integri *idea* spectantibus elabitur ex tali visione; veluti, si decem millium stadiorum esset animal. Propterea oportet, quemadmodum in corporibus, et in animalibus, habere quidem magnitudinem, hanc autem talem esse, quæ facile uno intuitu conspici queat; sic etiam in fabulis, habere quidem longitudinem, hanc autem talem esse, quæ facile teneri possit memoria. Longitudinis autem finitio, respectu quidem habito ad certamina, atque ad *spectantium* sensus, ad artem non pertinet. Si enim centum tragœdias in theatro certare oporteret, ad clepsýdras utique certarent; quemadmodum aliquando alias etiam *factum esse* perhibent. Verum finitio

τὴν φύσιν τῆς πράγματος ὅρος, αἰεὶ μὲν ὁ μείζων, μέχρι
τῆς σύνδηλος εἶναι, χαλλίων ἐστὶ κατὰ τὸ μέγεθος. Ὡς δὲ
ἀπλῶς διορίσαντας εἰπεῖν, ἐν ὅσῳ μεγέθει κατὰ τὸ εἶκος,
ἢ τὸ ἀναγκαῖον, ἐφεξῆς γινομένων, συμβαίνει εἰς εὐτυχίαν
ἐκ δυστυχίας, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν μεταβάλλειν, ἱκα-
νὸς ὅρος ἐστὶ τῆς μεγέθους.

ιζ'. Μῦθος δ' ἐστὶν εἷς, ὅς τις ὥσπερ τινὲς οἰόνται, εἰς περὶ
ἑνὸς ἢ. Πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῷ γένει συμβαίνει, ὥς ὅν
ἐνίων ὁδὸν ἐστὶν ἓν. Οὕτω δὲ καὶ πράξεις ἐνὸς πολλάί εἰσιν,
ὥς ὅν μία ἐδεμία γίνεται πράξις. Διὸ πάντες εἰκόασιν
ἀμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλήϊδα, καὶ Θησεΐδα,
καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποίηχασιν. Οἰόνται γὰρ, ἐπεὶ

hujus rei quoad ipsius naturam est hæc ; semper quidem, quo ma-
jor est fabula, dummodo simul perspicua sit, eo pulchrior est se-
cundum magnitudinem. Ut autem simpliciter definiendo dicam, in
quantacunque magnitudine secundum id quod verisimile vel necessa-
rium est, rebus ordine progredientibus, accidit in prosperam for-
tunam ex adversa, vel ex prospera in adversam transire, idoneus is
terminus est magnitudinis.

17. Fabula autem est una, non, ut quidam putant, si circa unam
personam fit. Multa enim et infinita genere accidunt, ex quorum
aliquibus non conficitur aliquod unum. Sic vero et actiones unius
hominis multæ sunt, ex quibus nulla actio fit una. Quamobrem pec-
care omnes videntur, quicumque ex poetis Heracleïda, et Theseïda,
et ejusmodi poemata fecerunt. Putant enim, quoniam unus erat

εἷς ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἓνα καὶ τὸ μῦθον εἶναι προσήκειν. Ὁ δ' Ὅμηρος, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ἀναφέρει, καὶ τῷτ' εἴκει χαλῶς ἰδεῖν, ἥτοι ἀπὸ τέχνης ἢ ἀπὸ φύσιν. Ὀδυσσεῖαν γὰρ ποιῶν, οὐκ ἐποίησεν ἅπαντα ὅσα αὐτῷ συνέβη· οἶον, πληγῆναι μὲ ἐν τῷ Παρνασσῷ, μακρῆναι δὲ προσποθήσασθαι ἐν τῷ ἀγερμῷ· ὧν ἕδεν θάτερος γενομένης ἀναγκαῖον ἦν, ἢ εἰκός, θάτερον γενέσθαι· ἀλλ' ἂν περὶ μίαν πρᾶξιν, οἷαν λέγομεν τὴν Ὀδυσσεῖαν, συνέστησαν· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ἰλιάδα. Χρὴ οὖν, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις μιμητικαῖς ἢ μία μίμησις ἐνός ἐστι, ἔτω καὶ τὸν μῦθον, ἐπεὶ πρᾶξεως μίμησις ἐστὶ, μιᾶς τε εἶναι, καὶ ταύτης ὅλης, καὶ τὰ μέρη συνεσθῆναι τῶν πραγμάτων οὕτως, ὥστε μεταπηθεμένους πινὸς μέρους, ἢ ἀφαιρεμένους,

Hercules, necesse esse, ut etiam fabula de eo una sit. Homerus autem, sicut et in aliis excellit, etiam hoc videtur præclare vidisse, five propter artem seu propter naturam. Odysseam enim confingens, non confinxit omnia, quæcunque ipsi *Ulyssi* acciderunt; (veluti, eum ab apro accepisse vulnus in Parnasso, et simulasse insaniam in collectione exercitus; ex quibus, altero facto, minime necessarium aut verisimile fuit alterum factum iri;) sed quæ circa unam actionem, qualem Odysseam dicimus, constiterunt: similiter vero etiam Iliadem *confinxit*. Oportet igitur, ut in aliis *artibus* imitatricibus una imitatio unius rei est, sic etiam fabulam (quoniam est actionis imitatio) et unius esse, et hujus integræ, et partes rerum agendarum sic constare, ut si qua transposita, vel

ἀφαιρεσθαι καὶ κινεῖσθαι τὸ ὅλον. Ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προσ-
ὸν, μηδὲν ποιεῖ ἐπίδηλον, ὅθεν μόριον τῷτό ἐστι.

ιή. Φανερόν δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων, καὶ ὅτι ἐ τὸ τὰ γενό-
μενα λέγειν, τῷτο ποιητῆς ἔργον ἐστίν, ἀλλ' οἷα ἂν γένοιτο,
καὶ τὰ δυνατὰ κατὰ τὸ εἶκος, ἢ τὸ ἀναγκαῖον. Ὁ γὰρ ἰσορι-
κὸς καὶ ὁ ποιητὴς, ἐ τῷ ἢ ἔμμετρα λέγειν ἢ ἄμετρα δια-
φέρειν· εἴη γὰρ ἂν τὰ Ἡροδότου εἰς μέτρα τιθέναι, καὶ ἐδὲν
ἥτιον ἂν εἴη ἰσορία τις μετὰ μέτρα, ἢ ἄνευ μέτρων· ἀλλὰ
τῷτο διαφέρει, τῷ τὸν μὲν τὰ γενόμενα λέγειν, τὸν δ' οἷα
ἂν γένοιτο. Διὸ καὶ φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον ποιή-
σις ἰσορίας ἐστίν. Ἡ μὲν γὰρ ποιήσις μᾶλλον τὰ καθόλου,
ἢ δ' ἰσορία τὰ καθ' ἕκαστον λέγει. Ἔστι δὲ καθόλου μὲν,

ablata fuerit, differatur et moveatur totum. Quod enim, adjunc-
tum vel ablatum, nihil facit notabile, ne pars quidem est.

18. Manifestum autem est etiam ex iis quæ dicta sunt, quod
non est poetæ opus ea quæ facta sunt dicere, sed qualia fieri po-
tuerint, et possibilia secundum verisimile, vel necessarium. Nam
historicus et poeta, non eo, quod hic metro dicat, ille sine metro,
inter se differunt: licet enim Herodoti opus in metra cogere; ne-
que tamen minus historia erit cum metro, quam sine metris: ve-
rum in hoc differunt, quod hic quidem quæ facta sunt dicit; ille
autem qualia fieri potuerint. Quamobrem poesis et magis philo-
sophica et gravior est quam historia. Nam poesis quidem plerum-
que generalia, historia vero singularia dicit. Est autem generale

τῷ ποίῳ τὰ ποῖ' ἄτλα συμβαίνει λέγειν, ἢ πρᾶτλεν, κατὰ τὸ εἶκος, ἢ τὸ ἀναγκαῖον, ἔ' σοχάζεται ἡ ποίησις, ὀνόματα ἑπιπλεγμένα· τὰ δὲ καθ' ἕκασον, π' Ἀλκιβιάδης ἔπραξεν, ἢ π' ἔπαθεν. Ἐπὶ μὲν οὖν τῆς κωμωδίας ἤδη τῆτο δῆλον γέγονεν· συστήσαντες γὰρ τ' μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, ἔτω τὰ τυχόντα ὀνόματα ἑπιπλέασι, καὶ ἔχ' ὥσπερ οἱ ἱαμβοποιοὶ περὶ τῶν καθ' ἕκασον ποιῶσιν. Ἐπὶ δὲ τῆς τραγωδίας τῶν γενομένων ὀνομάτων ἀντέχοντα. Αἶπον δ', ὅτι πιθανόν ἐστὶ τὸ δυνατόν. Τὰ μὲν οὖν μὴ γερόμενα, οὕτω πιστεύομεν εἶναι δυνατά· τὰ δὲ γερόμενα, φανερόν ὅτι δυνατά· οὐ γὰρ ἂν ἐγένετο εἰ ἦν ἀδύνατα. Οὐ μὲν ἄλλα καὶ ἐν ταῖς τραγωδίαις, ἐν ἐνίαις μὲν ἐν ἡ δύο τῶν γνωρίμων

quidem, quali *homini* qualia quædam dicere vel agere usu venit secundum verisimile, vel necessarium; ad quod collimat poesis, nomina quælibet imponens: singulare vero est, quid Alcibiades fecit, aut quid passus est. Ac in comædia quidem jam hoc perspicuum factum est: postquam enim fabulam constituerint ex verisimilibus, ita demum quælibet nomina imponunt; et non sicut iambici poetæ de rebus singulorum faciunt. In tragædia vero nominum quæ re extiterunt tenaces sunt. Causa autem est, quia quod possibile est etiam credibile est. Ea igitur quæ facta non sunt, necdum possibilia esse credimus: quæ vero facta sunt, manifestum est ea possibilia esse; non enim facta fuissent, si impossibilia essent. Sed tamen etiam in tragædiis, quibusdam quidem, unum aut duo

ἐστὶν ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄλλα πεποιημένα· ἐν ἐνίαις δὲ ἔθεν· οἷον ἐν τῷ Ἀγάθωνος Ἀνθῇ. Ὅμοίως γὰρ ἐν τῷ τὰ τε πρᾶγματα καὶ τὰ ὀνόματα πεποίηται, καὶ ἔθεν ἥτιον εὐφραίνει. Ὡς ἂν πάντως εἶναι ζητητέον τῶν παραδεδομένων μύθων, περὶ ὧς αἱ τραγωδίαί εἰσιν, ἀντέχεσθαι. Καὶ γὰρ γελοῖον τῷτο ζητεῖν· ἐπεὶ καὶ τὰ γνῶριμα ὀλίγοις γνῶριμά ἐστιν, ἀλλ' ὅμως εὐφραίνει πάντας. Δῆλον οὖν ἐκ τούτων, ὅτι τὸν ποιητὴν, μᾶλλον τῶν μύθων εἶναι δεῖ ποιητὴν, ἢ τῶν μέτρων, ὅσῳ ποιητὴς κατὰ τὴν μίμησίν ἐστι, μιμεῖται δὲ τὰς πράξεις. Καὶ ἄρα συμβῇ γενόμενα ποιεῖν, ἔθεν ἥτιον ποιητὴς ἐστὶ· τῶν γὰρ γενομένων, ἓνα ὅδ' ἐν κωλύει τοιαῦτα εἶναι, οἷα ἂν εἰκὸς γενέσθαι καὶ δυνατὰ γενέσθαι, καὶ ὁ ἐκείνος

adhibentur nota nomina, reliqua vero ficta sunt; in quibusdam autem nullum; ut in Agathonis Flore: in hac enim et res et nomina ficta sunt, et nihilo minus oblectat. Adeo non omnino studendum est, ut fabularum traditarum, de quibus tragædiæ extant, tenaces simus. Etenim ridiculum est huic studere: siquidem etiam quæ nota sunt paucis nota sunt, et tamen oblectant omnes. Perspicuum igitur ex his est, quod poetam magis fabularum artificem esse oportet quam metrorum, in quantum poeta est secundum imitationem; imitatur autem actiones. Quamvis autem contingat, eum quæ facta sunt confingere, nihilo minus poeta est: eorum enim quæ facta sunt, quædam nihil prohibet talia esse, qualia verisimile est facta fuisse, et possibilia fieri; quo nomine

αὐτῶν ποιητῆς ἐστὶ. Τῶν δὲ ἀπλῶν μύθων καὶ πράξεων, αἱ ἐπεισοδιώδεις εἰςὶ χείρισται. Λέγω δ' ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετ' ἀλλήλα ἐτ' εἰκὸς, ἐτ' ἀνάγκη εἶναι. Τοιαῦται δὲ ποιῶνται, ὑπὸ τοῦ ἑὸς φαύλων ποιητῶν δι' αὐτὰς, ὑπὸ τοῦ ἑὸς ἀγαθῶν διὰ τὰς ὑποκριτάς. Ἀγωνίσματα γὰρ ποιῶντες, καὶ παρὰ τὴν δύναμιν παρατείναντες μῦθον, πολλάκις ἀσφρέφειν ἀναγκάζονται τὸ ἐφεξῆς.

19'. Ἐπεὶ δὲ οὐ μόνον τελείας ἐστὶ πράξεως ἢ μίμησις, ἀλλὰ καὶ φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν· ταῦτα δὲ γίνεται μάλιστα τοιαῦτα, καὶ μᾶλλον ὅταν γένηται παρὰ τὴν δόξαν δι' ἀλλήλα· τὸ γὰρ θαυμαστὸν οὕτως ἔξει μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτε καὶ τῆς τύχης· ἐπεὶ καὶ τῶν ἀπὸ τύχης

ipsorum ille est poeta. Inter simplices autem actiones, et fabulas, episodicae sunt deterrimae. Episodicam autem fabulam dico, in qua episodica se invicem consequi, neque verisimile, neque necessarium est. Tales autem fabulae conficiuntur, a malis quidem poetis ob ipsorum inscitiam; a bonis autem propter histrones. Certamina enim ineuntes, et fabulam ultra quam par est extendentes, saepenumero distorquere coguntur rerum seriem.

19. Quoniam vero imitatio tragica, non solum est perfectae actionis imitatio, sed etiam terribilium et miserabilium; haec autem praecipue fiunt talia, et magis cum praeter opinionem per se invicem facta fuerint. Ita enim plus admirationis habebunt, quam si a casu, et fortuna fierent: siquidem etiam ex iis quae

ταῦτα θαυμασιώτατα δοκεῖ, ὅσα ὥσπερ Ἰππιδῆς φαίνεται γεγονέναι· οἷον, ὁ ἀνδρὶς ὁ τῷ Μίτυος ἐν Ἀργεὶ ἀπέκλεινε τὸν αἵπιον τῷ θανάτῳ τῷ Μίτυϊ, θεωρῶντι ἐμπεσών· ἔοικε γὰρ τὰ τοιαῦτα ὅκ' εἰκῇ γενέσθαι. Ὡς ἀνάγκη τὰς τοιούτων εἶναι χαλκίους μύθους.

κ'. Εἰσὶ δὲ τῶν μύθων οἱ μὲν ἀπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμένοι. Καὶ γὰρ αἱ πράξεις, ὧν μιμήσεις οἱ μῦθοί εἰσιν, ὑπάρχουσιν εὐθὺς ἔστι τοιαῦτα. Λέγω ὃ ἀπλὴν μὲν πρᾶξιν, ἥς γινομένης, ὥσπερ ὄρισται, συνεχῶς καὶ μιᾶς, ἀνευ περιπετείας ἢ ἀναγνωρισμῶ ἢ μετάβασις γίνεται· πεπλεγμένην δὲ, ἐξ ἧς μετὰ ἀναγνωρισμῶ, ἢ περιπετείας, ἢ ἀμφοῖν, ἢ μετάβασις ἐστὶ. Ταῦτα ὃ δεῖ γενέσθαι ἐξ αὐτῆς τ' συστάσεως τῷ μύθου, ὥς

fortuna fiunt, hæc maxime admirabilia videntur, quæcunque tanquam ex industria apparent fuisse facta: (veluti, statua Mityis Argis eum qui causa interitus Mityi fuerat interfecit, spectanti incidens: videntur enim talia non temere esse facta:) itaque necesse est tales fabulas pulchriores esse.

20. Ex fabulis autem hæc quidem simplices sunt; illæ autem, implexæ: etenim actiones, (quarum imitationes sunt fabulæ,) supponuntur ab initio existentes tales. Appello autem simplicem quidem actionem, in qua agenda, uti definitum est, continua et una, sine peripetia vel agnitione transitus fit; implexam vero, ex qua cum agnitione, aut peripetia, aut ambabus, est transitus. Has autem *ortas* esse oportet ex ipsa constitutione fabulæ, adeo

ἐκ τῶν προγεγενημένων συμβαίνειν, ἢ ἐξ ἀνάγκης ἢ κατὰ τὸ εἶκος, γίγνεσθαι ταῦτα. Διαφέρει γὰρ πολὺ τὸ γίγνεσθαι τὰδε διὰ τὰδε, ἢ μετὰ τὰδε.

κα'. Ἐστὶ δὲ περιπέτεια μὲν ἢ εἰς τὸ ἐναντίον τῷ πραγμα-
μένων μεταβολή, καθάπερ εἴρηται· καὶ τῆτο δὲ, ὥσπερ λέ-
γομεν, κατὰ τὸ εἶκος, ἢ ἀναγκασίον. Ὡσπερ ἐν τῷ Οἰδί-
ποδι, ἐλθὼν, ὡς εὐφρανῶν τὸν Οἰδίπην καὶ ἀπαλλάξων τὴν
πρὸς τὴν μητέρα φόβον, δηλώσας ὅτις ἦν, τὸναντίον ἐποίησε·
καὶ ἐν τῷ Λυγκεῖ, ὁ μὲν ἀγόμενος, ὡς λυποθανόμενος, ὁ δὲ
Δαναὸς ἀκολυθῶν, ὡς λυποκτενῶν, τὸν μὲν σωζέει ἐκ τῶν
ὑπεπραγμένων λυποθανεῖν, τὸν δὲ σωθῆναι.

κβ'. Ἀναγνώρισις δ' ἐστίν, ὥσπερ καὶ τὸ νόμα σημαίνει,

ut ex anteaactis, aut necessario aut secundum verisimile, accidat
easdem fieri: multum enim interest, utrum hæc propter hæc
fiant, an post hæc *tantum*.

21. Est autem peripetia eorum quæ aguntur in contrarium
mutatio, ut dictum est; atque hoc quidem, uti dicimus, secun-
dum verisimile, aut necessarium: velut in Oedipo, adveniens
nuncius, tanquam lætitiæ allaturus Oedipo eumque metu circa
matrem liberaturus, simul atque monstravisset quisnam erat,
contrarium effecit. Et in Lynceo, cum hic quidem duceretur ut
moriturus, Danaus autem sequeretur ut interfeciturus, huic qui-
dem accidit ex anteaactis mori; illi autem, servari.

22. Agnitio autem est, ut etiam nomen significat, ex igno-

ἔξ ἀγνοίας εἰς γνῶσιν μεταβολή, ἢ εἰς Φιλίαν, ἢ εἰς ἔχθραν, τῆς πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ὀρεσμένων. Καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἅμα πεπτεῖται γίνωνται, ὡς ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι. Εἰσὶ μὲν οὖν καὶ ἄλλαι ἀναγνώσεις· καὶ γὰρ πρὸς ἀψυχα καὶ τὰ τυχόντα ὅτιν ὅτε, ὥσπερ εἴρηται, συμβαίνει· καὶ εἰ πέπραγέ τις, ἢ μὴ πέπραγεν, ὅτιν ἀναγνώσει· ἀλλ' ἡ μάλιστα τῆς μύθου, καὶ ἡ μάλιστα τῆς πρᾶξεως, ἢ εἰρημένη ὅτιν. Ἡ γὰρ τοιαύτη ἀναγνώρισις ὥς πεπτεῖται ἢ ἔλεον ἔξει, ἢ φόβον· οἷον πρᾶξεων ἢ τραγωδία μίμησις ὑπόκειται. Ἐπὶ δὲ καὶ τὸ ἀτυχεῖν καὶ τὸ εὐτυχεῖν ὅτι τῶν τοιούτων συμβήσεται. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἀναγνώρισις πινῶν ὅτιν ἀναγνώρισις, ἀναγνώσεις, αἱ μὲν εἰσι

rantia in cognitionem mutatio, aut ad amicitiam tendens, aut ad simultatem, inter eos qui ad felicitatem vel infelicitatem designati sunt. Pulcherrima vero agnitio est, cum peripetiae simul fiunt; sicut illa in Oedipo. Ac sunt quidem etiam aliae agnitiones: etenim circa res inanimatas, atque alia quaelibet aliquando, uti dictum est, contingit agnitio; et si quid fecit quis, aut non fecit, licet agnoscere: sed quæ maxime propria est fabulæ et actionis, est ea quæ dicta est. Talis enim agnitio ac peripetia vel misericordiam excitabit, vel metum: qualium actionum tragœdia esse imitatio supponitur. Præterea autem infelicitas et felicitas in talibus agnitionibus consequetur. Quoniam vero agnitio quorundam est agnitio; agnitiones, hæc quidem sunt alterutrius versus

γατέρου πρὸς τὸν ἕτερον μόνον, ὅταν ἢ δῆλον ἕτερος
 τίς ᾖ· ὅτε δὲ ἀμφοτέρους δεῖ ἀναγνώσασθαι· οἷον, ἡ
 μὲν Ἰφιγένεια τῷ Ὀρέσῃ ἀνεγνωρίσθη ἐκ τῆς πέμψεως
 τῆς Ἰπσιολῆς· ἐκείνῳ δὲ πρὸς τὴν Ἰφιγένειαν ἄλλης
 ἔδει ἀναγνώσεως.

κγ'. Δύο μὲν οὖν τῆς μύθου μέρη περὶ ταῦτ' ᾖ,
 πεπτεία καὶ ἀναγνώσις· τρίτον δὲ, πάθος. Τέτων
 δὲ πεπτεία μὲν καὶ ἀναγνώσις εἴρηται· πάθος δὲ ᾖ
 πρᾶξις φθαρτικὴ ἢ ὀδυνηρά· οἷον οἱ τε ἐν τῷ φανερῷ θά-
 νατοι, καὶ αἱ περὶ ὀδυνία, καὶ τρώσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

κδ'. Μέρη δὲ τραγωδίας, οἷς μὲν ὡς εἶδεν δεῖ χρῆσθαι,
 πρῶτον ἐπιμὺν· κατὰ δὲ τὸ ποσόν, καὶ εἰς ἃ διαιρεῖται

alterum solum; cum alter ille manifestus sit quis sit: aliquando
 autem ambos oportet *se invicem* agnoscere: velut Iphigenia qui-
 dem ab Oreste agnita est ex missione epistolæ, *quam dabat illi feren-*
dum in Græciam: sed illi, versus Iphigeniam, alia opus fuit agnitione.

23. Duæ igitur fabulæ partes circa hæc sunt, peripetia et ag-
 nitio: tertia vero *est* actio-affectus-commovens. Atque ex his
 quidem, peripetia et agnitio expositæ sunt. Est autem actio-
 affectus-commovens ea quæ mortem, aut graves dolores affert;
 veluti, quæ in aperto *fiunt* cædes, et cruciatus, et vulnera, et
 quæcunque id genus.

24. Partes autem tragædiæ, quibus tanquam formis utendum
 est, prius diximus: at secundum quantitatem, et in quas dividi-

κεχωρισμένα, τάδε ὅτι· Πρόλογος, Ἐπεισόδιον, Ἐξοδος, Χο-
 εικόν· καὶ τέτα, τὸ μὲν Πάροδος, τὸ δὲ Στάσιμον. Κοινὰ
 μὲν οὖν ἀπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, καὶ
 Κόμμοι. Ἔστι δὲ Πρόλογος μὲν, μέρος ὅλον τραγωδίας
 τὸ πρὸ χορῶ Παρόδος· Ἐπεισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγ-
 ωδίας, τὸ μεταξὺ ὅλων χορικῶν μελῶν· Ἐξοδος δὲ, μέρος
 ὅλον τραγωδίας, μετ' ὃ οὐκ ἔστι χορῶ μέρος. Χορικῶ δὲ,
 Πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χορῶ· Στάσιμον δὲ,
 μέρος χορῶ, τὸ ἀνθ' ἀναπαύσου καὶ τροχαίου. Κόμμοι
 δὲ, ἰρῆναι κοινὸς χορῶ καὶ ἀπὸ σκηνῆς. Μέρη μὲν οὖν τραγ-
 ωδίας, οἷς μὲν δεῖ χρῆσθαι, πρῶτον εἰρησθαι· καὶ τὸ ποσόν,
 καὶ εἰς ἃ διμερεῖται κεχωρισμένα, ταῦτ' ὅτιν.

tur separatas, hæ sunt: Prologus, Epifodium, Exodus, Chori-
 cum; et hujus Chorici, una quidem pars Parodus, altera vero
 Stafimon. Atque hæ quidem communes sunt tragædiarum om-
 nium; propriæ vero quarundam sunt, e scena cantus, et Κόμμοι,
 “sive planctus.” Ac Prologus quidem est pars integra tragædiæ,
 quæ præcedit Parodum chori; Epifodium autem pars integra tra-
 gædiæ, quæ jacet inter cantus totius chori; Exodus vero pars in-
 tegralis tragædiæ, post quam non est chori cantus. Chorici autem,
 Parodus quidem, est prima oratio chori totius; Stafimon vero,
 cantus chori, qui fit sine anapæsto et trochæo. At Commus est
 communis lamentatio chori et histrionum e scena. Partes igitur tra-
 gædiæ quibus, ut formis, utendum est, prius sunt expositæ; secun-
 dum autem quantitatem, et in quas ipsa dividitur separatas, hæ sunt.

κέ. Ὡν δὲ δεῖ σοχάζεσθαι, καὶ ἃ δεῖ εὐλαβεῖσθαι συν-
 ἰσταντας τὰς μύθους, καὶ πόθεν ἔσαι τὸ τῆς τραγωδίας
 ἔργον, ἐφεξῆς ἀν εἴη λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημύμοις. Ἐπειδὴ
 οὖν δεῖ τὴν σύνθεσιν εἶναι τῆς χαλλίστης τραγωδίας, μὴ
 ἀπλῆν, ἀλλὰ πεπλεγμένην, καὶ ταύτην φοβερῶν καὶ
 ἐλεεινῶν εἶναι μιμητικῶν (τὸτο γὰρ ἴδιον τῆς τοιαύτης
 μιμήσεώς ἐστι) πρῶτον μὲν δῆλον, ὅτι ἔτε τὰς ἐπι-
 κειῖς ἀνδρας δεῖ μεταβάλλοντάς φαίνεσθαι ἐξ εὐτυχίας
 εἰς δυστυχίαν (ὃ γὰρ φοβερόν, ὅθεν ἐλεεινὸν τὸτο, ἀλ-
 λά μισαρόν ἐστιν). ἔτε τὰς μοχθηρὰς ἐξ αὐτυχίας
 εἰς εὐτυχίαν (ἀτραγωδοτάτον γὰρ τὸτο ἐστὶ πάντων
 ὅθεν γὰρ ἔχει ὧν δεῖ. ἔτε γὰρ φιλόανθρωπον, ἔτε

25. Quæ vero oportet spectare, et quæ oportet cavere, dum
 constituimus fabulas; et unde perficietur tragœdiæ opus, necesse
 est ut dicamus post illa quæ jam dicta sunt. Quoniam igitur
 constitutionem pulcherrimæ tragœdiæ oportet esse, non simpli-
 cem, sed implexam; eamque terribilium et miserabilium imita-
 tricem (hoc enim proprium huiusmodi est imitationis); pri-
 mum quidem manifestum est, quod neque probos viros conspici
 oportet mutata vice transeuntes ex felicitate in infelicitatem
 (hoc enim non terribile est nec miserabile, sed detestabile):
 nèque improbos, ex infelicitate in felicitatem (hoc enim maxi-
 me a tragœdia alienum est; quia nihil habet eorum omnium
 quorum opus est; neque enim humanitatis sensum tangit, nec

ἐλεεινόν, ἔτε φοβερόν ἔστιν). ἔδ' αὖ τὸν σφόδρα πονηρὸν
 ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν μεταπίπτεν (τὸ μὲν γὰρ φιλάν-
 θρωπον ἔχει αὖ ἢ τοιαύτη σύστασις, ἀλλ' ἔτε ἔλεον ἔτε
 φόβον· ὁ μὲν γὰρ περὶ τὸν ἀνάξιον ἔστι δυσυχὴς, ὁ δὲ
 περὶ τὸν ὅμοιον ἔλεος μὲν, περὶ τὸν ἀνάξιον φόβος
 δὲ, περὶ τὸν ὅμοιον ὥσε ἔτε ἐλεεινόν, ἔτε φοβερόν
 ἔσαι τὸ συμβαῖνον). Ὁ μέγ' ἄρα τέτων λογός. Ἔστι
 δὲ τοιοῦτος, ὁ μήτε ἀρετῇ ἀγαθέρων καὶ δικαιοσύνη,
 μήτε ἀγ' κακίαν καὶ μοχθηρίαν μεταβάλλων εἰς τὴν
 δυσυχίαν, ἀλλὰ δι' αἰμαρτίαν πινά, τῶν ἐν μεγάλῃ δόξῃ
 ὄντων καὶ εὐτυχία· οἷον, Οἰδίπιδος καὶ Θυέστης, καὶ οἱ ἐκ τῶν
 τοιούτων γενῶν Ἰπποφάνειος ἄνδρες.

miserabile est aut terribile): neque rursus valde improbum ex
 felicitate in infelicitatem transire (nam quod humanitatis sen-
 sum tangat habebit forsitan talis constitutio; sed neque miseri-
 cordiam, nec metum; illa enim est circa indignum infeliciter
 agentem; hic vero, circa similem; misericordia quidem circa
 indignum, metus autem circa similem: quare nec miserabilis,
 nec terribilis erit talis eventus). Restat igitur qui inter hos
 interjectus est. Is autem talis est, qui neque virtute eminet, et
 iustitia; neque propter malitiam et improbitatem in infelicitatem
 transit, sed propter errorem aliquem, ex iis qui in magna gloria
 et felicitate fiti sunt: veluti, Oedipus et Thyestes, et cæteri ex
 talibus familiis illustres viri.

κς'. Ἀνάγκη ἄρα τὸν χαλῶς ἔχοντα μῦθον ἀπλῆν εἶναι μᾶλλον ἢ διπλῆν, ὥσπερ πινές Φασι, ἥ μετὰβάλλειν οὐκ εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυστυχίας, ἀλλὰ τὸναντίον ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν, μὴ ἀλλὰ μοχθηρίαν, ἀλλὰ δι' ἀμαρτίαν μεγάλην, ἢ οἴου εἶηται, ἢ βελτίον' μᾶλλον ἢ χεῖρον'. Σημεῖον δὲ καὶ τὸ γιγνόμενον· πρὸ τῆ μὲν γὰρ οἱ ποιῆσαι τὰς τυχόντας μύθους ἀπηρεύθουν· νῦν δὲ, πρὸς ὀλίγας οἰκίας αἱ χάλλισαι τραγωδίαι συνήθηενται· οἷον πρὸς Ἀλκμαίωνα, καὶ Οἰδίπουν, καὶ Ὀρέστην, καὶ Μελέαγρον, καὶ Θυέστην, καὶ Τήλεφον, καὶ ὅσοις ἄλλοις συμβέβηκεν ἢ παθεῖν δεινὰ, ἢ ποιῆσαι. Ἡ μὲν οὖν κατὰ τὴν τέχνην χαλλίστη τραγωδία ἐκ ταύτης τ' συστάσεώς ἐστι. Διὸ καὶ οἱ

26. *Neceffe ergo est egregie se habentem fabulam esse duplicem magis quam simplicem, et mutare non in felicitatem ex infelicitate (sicut quidam aiunt) sed contra, ex felicitate in infelicitatem; non propter improbitatem, sed propter errorem magnum; aut talis viri qualem dixi; aut melioris potius quam peioris. Hujus autem indicium est etiam id quod quotidie fit. Nam ab initio quidem poetæ quaslibet fabulas recensabant; nunc vero circa paucas familias pulcherrimæ componuntur tragædiæ: velut circa Alcmaëonem, et Oedipum, et Orestem, et Meleagrum, et Thyestem, et Telephum, et quibuscunque aliis accidit, aut gravia pati, aut facere. Quæ igitur quoad artem pulcherrima est tragædia ex hac est constitutione. Quamobrem etiam peccant*

Εὐριπίδῃ ἐγκαλῶντες τὸ αὐτὸ ἀμαρτάνουσιν, ὅτι τῷτο
 δρᾶ ἐν ταῖς τραγωδαῖς, καὶ πολλὰ αὐτῷ εἰς δυσυχίαν
 τελευτῶσι. Τῷτο γάρ ῥῃσιν, ὥσπερ εἴρηται, ὀρθόν. Ση-
 μεῖον δὲ μέγιστον· ὅτι γὰρ τῷτο σκηνῶν καὶ τῷτο ἀγώνων
 τραγικώταται αἱ τοιαῦται φαίνονται, ἂν καπορθῶσι· καὶ ὁ
 Εὐριπίδης, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγι-
 κώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. Δευτέρου δὲ, ἡ πρώτη
 λεγομένη ὑπὸ τινῶν, ῥῃσι σύσασιν, ἡ διπλὴν τε τὴν σύσασιν
 ἔχουσα, κατὰ μέρος ἡ Ὀδύσεια, καὶ τελευτῶσα ὅξιν ἐναν-
 τίας τοῖς βελτίοσι καὶ χείροσι· δοκεῖ δὲ εἶναι πρώτη καὶ
 τῷτο τῷτο θεάτρων ἀσθένειαν. Ἀκολουθεῖ γὰρ οἱ ποιηταὶ κατ' εὐχὴν
 ποιῶντες τοῖς θεαταῖς. Ἔστι δὲ οὐχ αὕτη ἀπὸ τραγωδίας

qui Euripidi id ipsum objiciunt, quod hoc in tragædiis facit; et
 multæ ipsius *tragædiæ* in infelicitatem definunt. Hoc enim est,
 uti diximus, rectum. Indicium autem *hujus* maximum est.
 Nam in scena et in certaminibus, tales *tragædiæ* maxime tragi-
 cæ apparent, si bene constituentur: et Euripides, etiam si alia
 parum recte disponat, tamen ex poetis maxime tragicus saltem
 apparet. Secunda vero est, quæ a quibusdam prima dicitur,
 constitutio, quæ et duplicem habet constitutionem, (sicut *Homeri*
Odyssæa,) et definit contrarie melioribus et pejoribus: videtur
 autem esse prima propter theatrorum imbecillitatem. Nam
 poetæ spectantibus obsequuntur ad vota *eorum* poemata conscri-
 bentes. Hæc autem non ea est quæ a tragædia expectatur vo-

ἡδονή, ἀλλὰ μᾶλλον τῇ κωμῳδίας οἰκεία· ἐκεῖ γάρ, ἂν οἱ ἔχθιστοι ὥσιν ἐν τῷ μύθῳ, οἷον, Ὀρέστης καὶ Αἰγίσθος, φίλοι γενόμενοι ἐπὶ τελευτῆς ἐξέρχονται, ὥς δὲ ποθήσκει εὐδαίμων ὑπὲρ εὐδαιμόνους.

κζ'. Ἔστι μὲν ἔν τῳ φοβερόν καὶ ἐλεεινὸν ἐκ τῆς ὁψέως γίνεσθαι· ἔστι δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πραγμάτων, ὅπερ ὅτι πρῶτον καὶ ποιητὴς ἀμείνονος. Δεῖ γὰρ καὶ ἄνθρωπος ὁρᾶν ἔτι συνεστάναι τῷ μῦθῳ, ὥστε τὸ ἀκρόντα τὰ πρᾶγματα γινόμενα καὶ φερέσθαι καὶ ἐλεεῖν ἐκ τῆς συμβαινόντων· ἅπερ ἂν πάθοι τις ἀκρόντα τῷ Οἰδίποδος μῦθον. Τὸ δὲ διὰ τῆς ὁψέως τὸ πρᾶγμα ἀτεχνότερον, καὶ χρηγίας δέον μὲν ὅτι. Οἱ δὲ μὴ τὸ φοβερόν διὰ τῆς ὁψέως, ἀλλὰ τὸ τερατώδες μόνον πρᾶγμα ἀτεχνότερον, εὐδαίμων τραγωδία κοινωνεῖσιν· ἐ γὰρ

luptas, sed magis comœdiæ propria: ibi enim si qui inimicissimi fuerint in fabula, velut Orestes atque Ægisthus, amici tandem facti e scena exeunt, nec quisquam a quoquam occiditur.

27. Ac terribile quidem et miserabile ex visione fieri licet; licet vero etiam ex ipsa rerum constitutione; quod potius est, et poetæ melioris *opus*. Oportet enim (etiam sublata visione) fabulam sic constitutam esse, ut qui tantum audit res quæ aguntur, et horreat et misereatur ex ipsis casibus: qualia utique patiatur aliquis Oedipi fabulam audiens. Hoc autem per visionem apparare *et* artificii magis expers *est*, et suppeditatione *aliena* indiget. Qui vero per visionem, non id quod terribile est, sed quod monstrosum tantum apparant, nihil commune habent cum tragœdia; non enim

πάντων δὲ ζητεῖν ἡδονὴν ἀπὸ τραγωδίας, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀπὸ ἐλέος καὶ φόβου μιμήσεως δὲ ἡδονὴν τραγωδικάζειν τὸν ποιητὴν, φανερόν ὡς τῆτο ἐν τοῖς πράγμασι ἐμποιητέον. Ποῖα οὖν δευρὰ, ἢ ποῖα οἰκτρὰ φαίνεται τῷ συμπιπτόντων, λάβωμεν. Ἀνάγκη δὲ, ἢ φίλων εἶναι πρὸς ἀλλήλους πᾶς τοιαύτας πράξεις, ἢ ἐχθρῶν, ἢ μηδετέρων. Ἄν μὲν οὖν ἐχθρὸς ἐχθρὸν ἀποκτείνῃ, εἰδὲν ἐλεεινὸν ἔτε ποιεῖν, ἔτε μέλλον δείκνυσι, πᾶν κατ' αὐτὸ τὸ πάθος· εἰδ' ἂν μηδετέρως ἔχοντες. Ὅταν δ' ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγένηται τὰ πάθη· οἷον εἰ ἀδελφὸς ἀδελφόν, ἢ υἱὸς πατέρα, ἢ μήτηρ υἱόν, ἢ υἱὸς μη-

omnem a tragœdia oportet voluptatem expectare, sed quæ ejus propria est. Quoniam vero poetam oportet voluptatem eam quæ ex miseratione metuque oritur per imitationem apparare; manifestum est, quod hoc in rebus *ipsis* inferendum est. Ex iis igitur quæ accidunt, qualia terribilia, et qualia miserabilia videntur, jam ponamus. Necesse autem est hujusmodi actiones, aut amicorum esse *hominum* inter sese, aut inimicorum, aut neutrorum. Si igitur inimicus inimicum occiderit, nihil miserabile, neque dum hoc facit, neque dum facturum est, ostendit, præterquam in ipsa actione-affectus-commovente: neque si se neutro modo habentes. Quando autem inter amicos natæ sint actiones-affectus-commoventes; velut si frater fratrem, aut filius patrem, aut mater filium, aut filius ma-

τέρει δ' ἀποκτείνῃ, ἢ μέλλῃ, ἢ τοιούτον τι ἄλλο δράῃ, ταῦτα ζητητέον. Τὰς μὲν οὖν παρελημμένους μύθους λύειν ὅκ' ἐστὶ λέγω ὅ, οἷον τὴν Κλυταιμνήστραν ἀποθανῆσαν ὑπὸ τῆς Ὀρέστου, καὶ τὴν Ἐριφύλλην ὑπὸ τῆς Ἀλκμαίωνος· αὐτὸν δὲ εὐρίσκειν δεῖ, καὶ τοῖς παλαιῶν λόγοις χρῆσθαι καλῶς. Τὸ δὲ καλῶς τί λέγομεν, εἰπώμεν σαφέστερον. Ἔστι μὲν γὰρ ἔτι γίνεσθαι τὴν πρᾶξιν, ὥσπερ οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, εἰδότες καὶ γνώσκοντας· καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀποκτείνεσθαι τὰς παῖδας τὴν Μήδειαν. Ἔστι δὲ πρᾶξι μὲν ἀγνοῦντας ὅ, πρᾶξι τὸ δεινόν, εἴθ' ὕστερον ἀναγνώρισαι τὴν Φιλίαν, ὥσπερ ὁ Σοφοκλῆς Οἰδίπους· τῆτο μὲν ἔν ἐξω δὲ δράματος· ἐν δὲ αὐτῇ τῇ τραγῳδίᾳ· οἷον ὁ Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντος, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν

trem, occidat, vel occidere cogitet, vel tale quid aliud faciat; hæc quærere oportet. Ac receptas quidem fabulas evertere non licet: (dico autem, veluti, Clytæmnestram morientem ab Oreste, et Eriphylen ab Alcmaëone:) sed ipsum *novas* invenire oportet, et traditis illis recte uti. Quid autem vocemus recte, apertius exponamus. Licet enim sic actionem fieri, qualiter antiqui eam tradere solebant, a scientibus et cognoscentibus *quid agant*; quemadmodum etiam Euripides occidentem liberos Medeam fecit. Licet autem agere quidem, sed inscientes agere id quod terribile est, postea vero amicitiam agnoscere; ut *fecit* Sophoclis Oedipus; atque hoc quidem extra *ipsum* drama: sed et in ipsa tragœdia; ut Alcmaëon Astydamanthis, vel Telegonus in

τῷ Τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ. Ἔτι δὲ τρίτον πρὸς ταῦτα, τὸν μέλλοντα ποιεῖν τι τῷ ἀνηκέστων δι' ἀγνοίαν, ἀναγνωρίσαι πρὶν ποιῆσαι. Καὶ πρὸς ταῦτα ὅτι ἔστιν ἄλλως· ἢ γὰρ πρᾶξαι ἀνάγκη, ἢ μή· καὶ εἰδότες, ἢ μὴ εἰδότες. Τύτων δὲ τὸ μὴ γινώσκοντα μελλῆσαι, καὶ μὴ πρᾶξαι, χείριστον τό, τε γὰρ μισθὸν ἔχει, καὶ ἐτραγικόν· ἀπαθὲς γάρ. Διόπερ εἰδείς ποιεῖ ὁμοίως, εἰ μὴ ὀλιγάκις· οἷον, ἐν Ἀντιγόῃ τὸν Κρέοντα ὁ Αἴμων. Τὸ δὲ πρᾶξαι δεύτερον. Βέλτιον δὲ τὸ ἀγνοῶντα μὴ πρᾶξαι, πρᾶξαντα δὲ ἀναγνωρίσαι· τό, τε γὰρ μισθὸν ἐπ' ὀφέσει, καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἐκπληκτικόν. Κράτιστον δὲ τὸ τελευταῖον·

Ulyssē Vulnerato. Quinetiam circa hæc tertium est; eum qui inexpiabile aliquod facinus propter ignorantiam facere cogitet, priusquam faciat agnoscere. Et præter isthæc aliter fieri non licet: aut enim facere necesse est, aut non *facere*; et scientes, aut non scientes. Ex his autem, pessimum quidem est scientem facere cogitare, et non facere: etenim detestabile *quid* habet, et minime tragicum est, quia affectus non commovet. Quamobrem nemo similiter facit, nisi admodum raro; velut in Antigona Creontem Hæmon *sciens interficere conatur*. Proximum autem est facere. Sed melius inscientem quidem facere, cum vero fecerit, agnoscere: quippe id quod detestabile est, non adest, et agnitio animos percellit. Optimum vero est postremum:

λέγω δὲ, οἷον ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἢ Μερόπῃ μέλλει τὸν υἱὸν ἀποκτείνειν, ἀποκτείνει δὲ ὧς, ἀλλ' ἀνεγνώρισε· καὶ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἢ ἀδελφῇ τὸν ἀδελφὸν καὶ ἐν τῇ Ἑλλῇ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν. Διὰ τῆτο, ὅπερ πάλαί εἰρηται, ὧς περὶ πολλὰ γένη αἱ τραγωδίαί εἰσι. Ζητῶντες γὰρ ὧς ἀπὸ τέχνης, ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὖρον τὸ τοῖστον ὡδασκιδιάζεν ἐν τοῖς μύθοις. Ἀναγκάζον^τ ἐν ὅτῃ πάντας τὰς οἰκίας ἀπαντᾷν, ὅσαις τὰ τοιαῦτα συμβέβηκε πάθῃ. Περὶ μὲν ὧς τῶν πρᾶγματων συστάσεως, καὶ ποῖας πινὰς εἶναι δεῖ τὰς μύθους, εἴρη^{ται} ἱκανῶς.

καί. Περὶ δὲ τὰ ἥδη τέτλαρά ὄντων, ὧν δεῖ σοφάζεσθαι· ἐν μὲν καὶ πρῶτον, ὅπως χρῆσθαι ἤ. Ἐξεῖ δὲ

dico autem, velut in Cresphonte Merope cogitat filium interficere, sed non interficit, verum agnovit: et in Iphigenia soror immolatura fratrem; et in Helle filius matrem dediturus, agnovit. Ob hanc causam tragædiæ (quod pridem dictum est) non circa multas constant familias. *Poetæ* enim *argumenta* quærentes, non ab arte sed a fortuna invenerunt huiusmodi aliquid apparare in fabulis. Itaque conferre se coguntur ad has familias, quibuscunque tales acciderint actiones-affectus-commoventes. Ac de rerum quidem constitutione, et quales fabulas esse oportet, satis dictum est.

28. Circa mores autem quatuor sunt, quæ spectare oportet; unum quidem et primum, ut boni fint. Habebit autem *persona*

ἢ θ' ἢ μὴ, εἰ, ὡς περ ἐλέχθη, ποτὶ φανερόν ὁ λόγος,
 ἢ ἡ πρῶξις, παρὰ τινὰ φαῦλον μὴ, εἰ φαύλῳ
 χρηστὸν δέ, εἰ χρηστῷ. Ἔστι δὲ ἐν ἐκάστῳ γένει καὶ γὰρ
 γυνή τις χρηστή, καὶ δὴ καὶ καὶ τοί γε ἴσως τέτων,
 τὸ μὴ χεῖρον, τὸ δὲ ὅλως φαῦλόν τις. Δεύτερον δέ, τὰ
 ἀρμότλοντα· ἐστὶ γὰρ ἀνδρεῖον μὴ τὸ ἥθος, ἀλλ' ἐχ' ἀρμότλον
 γυναικί, τὸ ἀνδρείαν ἢ δεινὴν εἶναι. Τρίτον δέ, τὸ ὅμοιον
 τίς γὰρ ἕτερον τίς χρηστὸν τὸ ἥθος καὶ ἀρμότλον ποιεῖται,
 ὡς περ εἴρηται. Τέταρτον δέ, τὸ ὁμαλόν· καὶ γὰρ ἀνώ-
 μαλός τις ἦ, ὁ πλὴν μίμησιν παρέχων καὶ τοιοῦτον ἥθος
 ὑποπτεῖς, ὅμως ὁμαλῶς ἀνώμαλον δεῖ εἶναι. Ἔστι δὲ πρῶτον
 δειγμα πονηρίας μὴ ἥθους μὴ ἀναγκαίης οἷον, ὁ Μενέλαος

mores, si, ut dixi, oratio ejus vel actio manifestam reddat præ-
 electionem aliquam; pravos quidem, si pravam; bonos autem, si
 bonam. Sunt vero in quoque genere: nam et mulier est bona,
 et servus; tametsi ex his fortasse unum deterius est, alterum au-
 tem omnino vile. Secundum est, ut congruentes sint. Est enim
 genus morum virile quidem, sed non congruens mulieri, ut vi-
 rilis vel terribilis sit. Tertium vero, ut sint similes. Hoc enim
 aliud est quam bonos facere vel congruentes mores, uti dictum
 est. Quartum autem, ut æquabiles. Quamvis enim inæquabilis
 quidam sit, qui præbet imitationem et tales mores ex hypothesi
 habeat, tamen æquabiliter inæquabilem decet esse. Est autem ex-
 emplum improbitatis quidem morum non necessariae Menelaus

ἐν τῷ Ὀρέστῃ· τῷ δὲ ἀπρεπὲς καὶ μὴ ἀεμότλοντ', ὅ, τε
 θρῆν' Ὀδυσσεύς ἐν τῇ Σκύλλῃ, καὶ ἡ τῆς Μελανίππης
 ῥῆσις· τῷ δὲ ἀνωμάλου, ἡ ἐν Αὐλίδι Ἰφιγένεια· ὁδὲν
 γὰρ ἔοικεν ἡ ἱκετεύουσα τῇ ὑσέει. Χρὴ δὲ καὶ ἐν τοῖς
 ἡθροῖς, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ τῷ θεαγμάτων συστάσει, αἰ
 ζητεῖν, ἢ τὸ ἀναγκαῖον, ἢ τὸ εἰκός· ὥς τὸν τοῖστον τὰ
 τοιαῦτα λέγειν ἢ θεάτλειν ἢ ἀναγκαῖον ἢ εἰκός, καὶ
 τῷ μετὰ τῷ γίνεσθαι ἢ ἀναγκαῖον ἢ εἰκός. Φανερόν
 οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῷ μύθῳ ἐξ αὐτῆς δεῖ τῷ μύθῳ
 συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ἀπὸ μηχανῆς,
 καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν δόπλον· ἀλλὰ μη-
 χανῇ χρησέον ἐπὶ τὰ ἔξω τῷ δράματι, ἢ ὅσα

in Oreste *Euripidis*; ejus vero quod indecens et non congruens
 est, lamentatio Ulyssis in Scylla, et Melanippes oratio; inæquabi-
 lis autem *exemplum est*, Iphigenia in Aulide: quæ enim supplicat
 nullatenus ei similis est quæ mox in scenam prodit. Opus vero
 est etiam in moribus, sicut et in rerum constitutione, semper
 quærere, vel quod necessarium est, vel quod verisimile: ita ut
 personam talem talia dicere vel facere aut necessarium *fit* aut
 verisimile; et hoc post hoc fieri aut necessarium aut verisimile.
 Manifestum igitur *est* et solutiones fabularum ex ipsa oportere
 fabula evenire, et non, sicut in *Euripidis* Medea, *per deum* ex
 machina, et in Iliade, illa circa navigationem *a Troja*: sed ma-
 china utendum *est* ad ea quæ extra drama sunt, quæcunque vel

πρὸ τῆ γέρονεν, ἀ ἔχ οἶόν τε ἄνθρωπον εἰδέναι, ἢ ὅσα
 ὕστερον, ἀ δέϊται πρῶτα γέροντος καὶ ἀγγελίας· ἅπαντα γὰρ
 ἀποδίδομεν τοῖς θεοῖς ὁρᾶν. Ἄλογον δὲ μηδὲν εἶναι ἐν
 τοῖς πρῶτοις· εἰ δὲ μὴ, ἔξω τῆς τραγωδίας· οἶον, τὸ
 ἐν τῷ Οἰδίποδι τῷ Σοφοκλέους. Ἐπεὶ δὲ μίμησις ὅτιν ἡ
 τραγωδία βελπόνων, ἡμῶς δέι μιμεῖσθαι τὰς ἀγαθὰς εἰκono-
 γράφας· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἀποδιδόντες τὴν οἰκίαν μορφὴν, ὁμοίως
 ποιῶντες, καλλίως γράφουσιν. Οὕτω ἔτι τὸν ποιητὴν μιμέ-
 μνον καὶ ὀργίλους καὶ ῥαθύμους, καὶ τὰλλα τὰ τοιαῦτα ἔχοντας
 ὅτι τὸ ἡθὺς, ὅτι πεικρίας ποιεῖν πρῶτον, ἢ σκληρότητος δέι·
 οἶον τὸ Ἀχιλλεὺς Ἀγαθὸν, καὶ Ὅμηρος. Ταῦτα δὲ δεῖ διαλεγεῖν,
 καὶ πρὸς τέτοις τὰς πρῶτας τὰς ἀνάγκης ἀκολουθεῖν αἰσθησῶς

antea erant facta, quæ impossibile est hominem scire, vel postea
 futura sunt, quæ prædictione egent ac nunciatione. Nam omnia
 videre tribuimus diis. In ipsis autem *fabulæ* rebus nihil absque
 ratione ineffe oportet; sin minus, extra tragædiam; velut illud
 in Oedipo Sophoclis. Quoniam autem tragædia meliorum imi-
 tatio est, oportet nos imitari bonos imaginum fictores: etenim
 illi cum *singulis* propriam dent formam, faciendo similes, pul-
 chriores fingunt. Sic autem et poetam, dum imitatur iracundos,
 et socordes, et aliis id genus moribus imbutos, moderationis ex-
 emplar facere, *potius* quam extremæ duritatis oportet; velut
 Achillem *finxere* Agatho et Homerus. Ergo hæc observare
 oportet, et adhæc sensus illos qui præter necessitatem poeticam

τῇ ποιητικῇ· καὶ γὰρ κατ' αὐτάς ἐστιν ἀμαρτάνειν πολλάκις. Εἴρη) ὅτι περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐκδεδομμένοις λόγοις ἱκανῶς.

κθ'. Ἀναγνώσεις δὲ τί μὲν ἐστίν, εἴρηται περὶ τούτων. Εἶδη δὲ ἀναγνωρίσεως· πρώτη μὲν, ἡ ἀτεχνοτάτη, καὶ ἣ πλείστοι χροῶνται δι' ἄπορίαν, ἡ δὲ σημείων. Τέτων δὲ τὰ μὲν σύμφута· οἷον, λόγχην, καὶ φορῶσι Γηγενεῖς· ἡ ἀσέβας, οἷος ἐν τῷ Θυέση Καρκίνῳ· τὰ δὲ, ἐπικτήτῳ καὶ τέτων, τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον ἐλάϊ· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περὶ δέματα· καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ δὲ τῆς σκάφης. Ἔστι δὲ καὶ τέτοις χρῆσθαι ἢ βέλτιον, ἢ χεῖρον· οἷον, Ὀδυσσεὺς δὲ τῆς ἐλῆς ἄλλως ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τροφῆς, καὶ ἄλλως ὑπὸ τῆς συβωτῶν. Εἰσὶ γὰρ αἱ

insequuntur. Etenim secundum ipsos sæpenumero peccari solet. Dictum autem est satis de ipsis in editis libris.

29. Agnitio vero quale sit, dictum est prius. Species autem agnitionis hæ sunt: prima quidem, (quæ maxime inartificialis est, et qua plerique propter consilii inopiam utuntur,) quæ per signa fit. Ex his autem alia sunt innata; veluti, lancea quam Terrigenæ in cute gestant; aut stellæ, quales in Thyeste fingit Carcinus: alia vero, acquisita: et ex his, quædam in corpore fita, veluti cicatrices: quædam extra, ut torques in collo; et velut in Tyrone per cunabulum. Licet autem etiam his alias melius uti, alias deterius; veluti, Ulysses per cicatricem aliter agnitus est ab Euryclæa nutrice, aliter a subulcis. Sunt enim illæ

μή τῷσις ἔνεκα ἀτεχνότερα, καὶ αἱ τοιαῦται πᾶσαι· αἱ δὲ ἐκ περιπετίας, ὥσπερ ἡ ἐν τοῖς Νίπτρις, βελτίους. Δεύτεραι δὲ, αἱ πεποιημένα ὑπὸ τῶ ποιητῆ, διὸ ἀτεχνοὶ οἶον, Ὀρέστης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωριθεὶς ὑπὸ ἐκείνης (ἐκείνη μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς, ἐκεῖνος δὲ ἀπὸ σημείων· ταῦτα οὖν αὐτὸς λέγει, ἀβέλεται ὁ ποιητής, ἀλλ' ἔχ' ὁ μῦθος· δι' ὃ ἐγγὺς τῆς εἰρημνίας ἀμαρτίας ὄσιν· ἐξελὼ γὰρ ἂν ἔνια καὶ ἐνεγχεῖν)· καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή. Τρίτη δὲ, ἡ ἀπὸ μνήμης, τὸ αἰσθάνει π' ἰδόντα, ὥσπερ ἡ ἐν Κυπρίοις τοῖς Δικαιογένης· ἰδὼν γὰρ τὴν γραφὴν, ἔκλαυσε· καὶ ἡ ἐν Ἀλκίνοιο ἀπολόγῳ· ἀκῶν γὰρ τὴν κιθαρίσιν, καὶ μνηθεὶς, ἐδά-

quæ fidei adhibentur faciendæ causa minus artificiosæ, et id genus universæ. Quæ vero ex peripetia oriuntur, sicut illa in Niptris, meliores. Secundo loco sunt illæ a poeta fabrefactæ; ideoque inartificiales: velut, Orestes in Iphigenia forori se notum fecit, cum jam illa ei se notam fecisset: illa enim per epistolam agnita est, ille autem per signa; itaque ea dicit quæ jubet poeta, sed non quæ fabula: quamobrem ab eo quod dixi peccato non longe abest: (quædam enim etiam attulisse licebat:) et in Sophoclis Tereo telæ vox. Tertia agnitio est, quæ per memoriam fit, cum aliquid senserit conspicatus, sicut illa in Cypriis Dicæogenis; picturam enim conspicatus in luctum prorupit: et illa in Alcinoi apologo; citharædum enim audiens, et recordatus, la-

κρυπεν· ὅθεν ἀνεγνωρίσθη. Τετάρτη δὲ, ἡ ἐκ συλλογισμῶν· οἷον ἐν Χοηφόροις (ὅτι ὁμοίος τις ἐλήλυθεν· ὁμοίῳ δὲ εἶς, ἀλλ' ἢ Ὀρέστης· ἕτος ἄρα ἐλήλυθεν)· καὶ ἡ Πολυίδου τῶ σοφιστῶ περὶ τῆς Ἰφιγενείας (εἰκὸς γὰρ τὸν Ὀρέστην συλλογίσασθαι, ὅτι ἤτ' ἀδελφὴ ἐτύθη, καὶ αὐτὰ συμβαίνει θύεσθαι)· καὶ ἡ ἐν τῷ τῶ Θεοδέκτις Τυδεΐ (ὅτι ἐλθὼν ὡς εὐρήσων υἱόν, αὐτὸς ἀπόλλυται)· καὶ ἡ ἐν ταῖς Φινίσις (ιδῆσθαι γὰρ τὸν τόπον, συνελογίσαντο πλὴν εἰμαρμένην, ὅτι ἐν τῷ τόπῳ εἴμαρτο ἀποθανεῖν αὐταῖς· καὶ γὰρ ἐξετέθησαν ἐνταῦθα). Ἔστι δὲ τις καὶ συνήκει ἐκ παραλογισμῶν τῶ θεάτρον· οἷον ἐν τῷ Ὀδυσσεΐ τῷ ψευδαγγέλῳ. Ὁ μὲν γὰρ τὸ τόξον ἔφη γνῶσεσθαι, ὃ εἶχε ἐωράκει.

crymavit; unde agnitus est. Quarta est, quæ ex syllogismo fit; velut in Choëphoris *Æschyli*: (quod *sui* similis quidam venit: atqui similis nemo alius quam Orestes: ergo iste venit:) et illa Polyïdi sophistæ de Iphigenia: (verisimile namque erat Orestem ratiocinando colligere, quod et soror immolata fuit, et ipsi ut immoletur accidit:) et illa in Tydeo Theodectis: (quod cum venisset quasi inventurus filium, ipse periit:) et illa in Phinidibus *Æschyli*: cum enim locum vidissent, ratiocinando collegere fatum suum, quod, ut ibi morerentur, statutum erat: quoniam ibidem expositæ fuerant. Est autem quædam etiam *agnitio* composita ex paralogismo theatri: velut in Ulyssæ, falso-nuncio. Hic enim dixit se cogniturum esse arcum, quem nondum viderat:

ὁ δὲ, ὡς δι' ἐκείνου ἀναγνωριζέσθαι, καὶ τῆς ἐποίησε
 θαυματοποιίαν. Πασῶν δὲ βελτίστη ἀναγνώρισις, ἡ ἐξ
 αὐτῶν τῶν παραγμάτων, τῆς ἐκπλήξεως γιγνομένης δι' εἰ-
 κότων· οἷον ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Οἰδίποδι· καὶ τῇ Ἰφιγενείᾳ·
 εἰκὸς γὰρ βέλεσθαι ἐπιθεῖναι γράμματα. Αἱ γὰρ τοιαῦται
 μόναι ἀνδρῶν τῶν ποιητῶν σημείων καὶ περὶ αὐτῶν· δεύ-
 τεραι δὲ, αἱ ἐκ συλλογισμῶν.

λ'. Δεῖ δὲ τὰς μύθους συνιστάναι καὶ τῇ λέξει συναπ-
 εργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα περὶ ὁμμάτων τιθέμενον· ἔγωγε
 γὰρ ἂν ἐναργέστατα ὁρῶν, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς γιγνόμενον
 τοῖς παρατηρητοῖς, εὐρίσκει τὸ πρέπον, καὶ ἡκιστα ἂν λαν-
 θάνοιτο τὰ ὑπερβαίνειν. Σημεῖον δὲ τῆς οὐκ ἐπιτιμᾶς τῷ

* hoc vero, *theatrum sc.*, quasi revera seipsum notum facturus esset
 per hoc, *arcus sc. cognitionem*, falsam fecit conclusionem.* Omnium
 autem præstantissima agnitio est, quæ ex ipsis rebus enascitur, ad-
 miratione per verisimilia incussa, velut illa in Sophoclis Oedipo:
 et in Iphigenia; nam verisimile fuit eam literas tradere velle.
 Tales enim solæ sine signis factis procedunt, et sine torquibus.
 Secundæ vero ab his censendæ sunt, quæ ex syllogismo fiunt.

30. Oportet autem fabulas constituere, et elocutione simul-
 elaborare, quam maxime res ipsas ante oculos ponentem: sic
 enim evidentissime perspicuens, tanquam rebus ipsis, dum ge-
 runtur, interfit, inveniet id quod decet, et minime eum late-
 bunt subcontraria. Hujus autem exemplum est, quod Carcino

Καρκίνῳ. Ὁ γὰρ Ἀμφιάρεός τις ἱερὸς ἀνὴρ, ὃ μὴ ὁρῶντα τὸν θεατὴν ἐλάνθανεν. Ἰπὶ δὲ τῆς σκηνῆς ἐξέπεσε, δυσχερανάντων τὸτο τῷ θεατῶν. Ὅσα δὲ δυνατόν, καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν. Πιθανώτατοι γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φύσεως οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν εἰσι, καὶ χεимаίνει ὁ χεимаζόμενος, καὶ χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα· δι' ὃ εὐφυῆς ἢ ποιητικὴ ὅστις ἢ μηχανικὴ· τῶν γὰρ οἱ μὲν εὐπλαστοί, οἱ δὲ ἐκστατικοί εἰσιν. Τὰς τε λόγους τὰς πεποιημένων δεῖ καὶ αὐτὸν ποιεῖντα ἐκτίθεσθαι καθόλου, εἴθ' ἕτως ἐπεισοδιῶν καὶ παρενείρειν. Λέγω δὲ ἕτως ἂν θεωρεῖσθαι τὸ καθόλου· οἷον τῆς Ἰφιγενείας τυθείσης τινὸς κόρης,

datur vitio. Amphiarus enim e templo ascenderat, quod spectatorem non videntem latuit; in scena vero explosus est, cum spectatores id ægre tulerint. Quantum autem potest, etiam gestibus allaborantem fingere. Nam maxime persuasibiles ab ipsa natura sunt ii quorum affectus excitantur, et *alios* perturbat is qui *ipse* perturbatur; et ad iram concitat is qui *ipse* irascitur verissime. Quamobrem poetica ingeniosi est *hominis opus* magis quam infani: ex his enim illi quidem ad fingendum habiles sunt; hi autem mente alienati. Et argumenta quæ facta sunt oportet etiam ipsum qui fecit exponere generatim; atque ita episodica fingere et inferere. Dico vero id quod generatim est ita spectatum iri: velut in Iphigenia: cum ad sacrificium constituta fuisset quædam

καὶ ἀφανισθείσης ἀδήλως τοῖς θύσασιν, ιδρυθείσης δὲ εἰς ἄλλω χώρῳ, ἐν ἣ νόμος ἦν τῶν ξένους θύειν τῇ θεῷ, ταύτῃ ἔχε πλὴν ἱεροσυλίῃ· χρέων δ' ὕστερον τῷ ἀδελφῷ συνέβη ἐλθεῖν τῆς ἱερείας· ἀλλὰ τί; ὅτι ἀνείλεν ὁ θεός, ἀλλὰ τινὰ αἰτίαν ἔξω τῆς καθόλου, ἐλθεῖν ἐκεῖ· καὶ ἐφ' ὅτι δὲ ἔξω τῆς μύθου· ἐλθὼν δὲ καὶ ληφθεὶς, θύεσθαι μέλλων ἀνεγνώρισεν· εἶθ', ὡς Εὐριπίδης· εἶθ', ὡς Πολυίδης ἐποίησε, κατὰ τὸ εἶκος εἰπὼν, ὅτι οὐκ ἄρα μόνον πλὴν ἀδελφῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἔδει τυθῆναι· καὶ ἐντεῦθεν ἡ σωτηρία. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤδη ὑποθέντα τὰ ὀνόματα ἐπεισοδίων. Ὅπως δὲ ἔσαι οἰκεῖα τὰ ἐπεισόδια σκοπεῖν·

virgo, et clam iis qui sacrificium peragebant ex conspectu surrepta, mox autem in alia regione collocata, in qua lex erat hospites deæ immolare, hoc habebat sacerdotium: tempore autem insequenti contigit fratrem sacerdotis eo venire: (quare? quia iussit deus, propter quandam causam extra id quod generatim est, eo venire: et ad quod faciendum? id vero *etiam* extra fabulam est:) cum vero venisset, et captivus factus esset; dum jam immolandus duceretur, se agnosci fecit: vel sicut Euripides *rem narravit*; vel sicut Polyidus finxit, verisimiliter inquit, quod non igitur solum sororem, sed et ipsum immolari oportebat: et inde salvus evasit. Post hæc autem cum *personarum* jam nomina supposuerit, episodica inferere *oportet*; quoque pacto convenientia sint episodica curare:

οἶον, ἐν τῷ Ὀρέσῃ ἡ μανία, δι' ἧς ἐλήφθη, καὶ ἡ σωτηρία διὰ τῆς καθάρσεως. Ἐν μὲν οὖν τοῖς δράμασι τὰ ἐπεισόδια σύντομα, ἢ δὲ ἐποποιία τέτοις μηκύνεται. Τῆς γὰρ Ὀδυσσεύας μικρὸς ὁ λόγος ἔστιν· ἀποδημῶντός τινος ἔτη πολλά, καὶ παρθενίας τοῦ Πόσειδόνος, καὶ μόνον ὄντος, ἔτι δὲ τῶν οἴκοι ἔτις ἐχόντων, ὥς τε τὰ χρήματα ὑπὸ μνηστήρων ἀναλίσκεσθαι, καὶ τὸν υἱὸν ἑπὶ πλεύεσσιν, αὐτὸς ἀφικνεῖται χειμαδείς, καὶ ἀναγνώρισας τινὰς, αὐτοῖς ἑπὶ τῷ ἑλμύ, αὐτὸς μὲν ἐσώθη, τὰς δὲ ἐχθρὰς διέφθειρε. Τὸ μὲν ἐν ἴδιον τέτο, τὰ δὲ ἄλλα ἐπεισόδια.

λα'. Ἐστὶ δὲ πάσης τραγωδίας, τὸ μὲν δέσις, τὸ δὲ λύσις· τὰ μὲν ἔξωθεν, καὶ ἕνθα τῶν ἐσωθεν

velut Orestis infania, ob quam captus fuit; et salus per expiationem. Ac in dramatibus quidem, episodica breviora sunt; epopœia autem ab his in longitudinem producit. Odysseæ enim argumentum *per se* exiguum est: homine quodam per multos annos peregre agente, et a Neptuno *ne rediret* observato, et solo existente; adhuc autem rebus domi ita se habentibus, ut opes omnes a procis absumerentur, et filius infidiis peteretur; ipse tempestatibus actus domum venit; et cum aliquos *e suis* agnovisset, in procos impetu facto ipse quidem servatus est, inimicos autem perdidit. Proprium igitur *fabulæ argumentum est* hoc; reliqua vero sunt episodica.

31. Omnis autem tragœdiæ una quidem pars est nodus; altera vero *nodi illius solutio*. Ea quidem quæ extra *tragœdiam facta sunt*,

πολλάκις, ἢ δέσις· τὸ δὲ λοιπὸν, ἢ λύσις. Λέγω δὲ δέσιν μὲν εἶναι τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέτος τῆς μέρους, ὃ ἔσχατόν ὅστις, ὅς ἔ μεταβαίνει εἰς εὐτυχίαν· λύσιν δὲ, τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς μεταβάσεως μέχρι τέλους· ὥσπερ ἐν τῷ Λυγκεῖ τῷ Θεοδέκτῃ, δέσις μὲν, τὰ τε πεπραγμένα, καὶ ἡ τῶ παιδὶς λήψις· λύσις δὲ, ἡ ἀπὸ τῆς αἰτιάσεως τῆ θανάτου μέχρι τῆς τέλους.

λβ'. Τραγωδίας δὲ εἶδη εἰσὶ τέσσαρα· ποσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη· ἢ μὲν, πεπλεγμένη, ἥς τὸ ὅλον ὅστις πεπτεία καὶ ἀναγνώρισις· ἢ δὲ, παθητική· οἷον, οἱ τε Αἴαντες, καὶ οἱ Ἰξίονες· ἢ δὲ, ἠθική· οἷον, αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεὺς· τὸ δὲ τέταρτον, οἷον, αἱ τε Φόρκυδες καὶ Προμηθεὺς, καὶ ὅσα

et pars etiam eorum quæ intra eandem continentur, plerumque sunt nodus; reliquum vero omne est solutio. Dico autem nodum esse a principio tragœdiæ ad eam usque partem quæ ultima est, ex qua transitus fit in felicitatem vel infelicitatem; solutionem vero, a principio transitus usque ad finem *fabulæ*: ut in Lynceo Theodectis, nodus sunt ea quæ prius gesta sunt, et pueri captura; solutio vero, ab accusatione cædis usque ad finem.

32. Tragœdiæ vero species sunt quatuor: tot enim etiam partes dictæ sunt: una quidem implexa, cujus totum est peripetia et agnitio: altera vero, pathetica, velut Ajaces, et Ixiones: tertia, moralis, velut Phthiotides et Peleus: quarta autem est, velut Phorcides et Prometheus, et quæcunque apud inferos

ἐν ἄδου. Μάλιστα μὲν οὖν ἅπαντα δεῖ περᾶσθαι
 ἔχειν· εἰ δὲ μὴ, τὰ μέγιστα καὶ πλείστα, ἄλλως τε
 καὶ ὡς νῦν συκοφαντῶσι τῆς ποιητῆς. Γεγονότων γὰρ
 καθ' ἕκαστον μέρος ἀγαθῶν ποιητῶν, ἕκαστον τῷ ἰδίου
 ἀγαθῷ ἀξίῃσι τὸν ἕνα ὑπερβάλλειν. Δίκαιον δὲ καὶ
 τραγωδῶν ἄλλῃ καὶ τῷ αὐτῷ λέγειν ὁδὸν ἴσως
 τῷ μύθῳ· τῆτο δὲ, ὣν ἡ αὐτὴ πλοκὴ καὶ λύσις·
 πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ, λύουσι κακῶς· δεῖ δὲ ἄμ-
 φω αἰεὶ κρτεῖσθαι. Χρὴ δὲ, ὅπερ εἴρηται πολλάκις,
 μεμνῆσθαι, καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύστημα τραγ-
 ωδῶν· ἐποποιικὸν δὲ λέγω, τὸ πολύμυθον· οἷον
 εἴ τις τὸν τῆς Ἰλιάδος ὅλον ποιεῖ μῦθον· ἐκεῖ μὲν

supponuntur. Potissime igitur omnia hæc enitendum est habere ;
 fin minus, *saltem* maxima et plurima, præsertim ut nunc poetas
 calumniantur. Cum enim secundum quamque speciem excel-
 lentes extiterint poetæ, *jam* postulant ut omnes, in eo quo quis-
 que excellit, unus superet. Tragœdiam vero etiam diversam et
 eandem appellare par est ob nihil æque ac ob fabulam : hoc
 autem *contingit in iis*, quarum eadem est implicatio et solutio :
 multi autem, cum *res* bene implicaverint, solvunt male : verum
 ambo semper cum plausu oportet excipi. Opus autem est recor-
 dari, quod sæpe monui, nec committere ut tragœdia fiat constitutio
 epica : epicam vero dico eam quæ ex multis fabulis constat ; velu-
 ti si quis totam Iliadis fabulam *tragœdiæ* argumentum faciat. Illic

γὰρ αὖτὸ μῆκος λαμβάνει τὰ μέρη τὸ ὀρέπον μέγεθος·
 ἐν δὲ τοῖς δράμασι, πολὺ ὥσθ' ἐπὶ τὴν ὑπόληψιν ἀποβαίνει.
 Σημεῖον δὲ, ὅσοι ᾤοντο Ἰλίῃ ὅλῳ ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ
 μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰσ-
 χύλῳ, ἢ ἐκπύουσι, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται· ἐπεὶ καὶ
 Ἀγάθων ἐξέπεσεν ἐν τέτῳ μόνῳ· ἐν δὲ ταῖς πεπεταῖαις
 καὶ ἐν τοῖς ἀπλοῖς πράγμασι σοχάζονται, ὧν βέλονται,
 θαυμάσιως. Τραγικὸν γὰρ τὸ καὶ φιλόφρονον. Ἐστὶ
 δὲ τὸ, ὅταν ὁ σοφὸς μὲν, μετὰ πονηρίας δὲ, ἐξαπα-
 τηθῇ, ὥσπερ Σίσυφός· καὶ ὁ ἀνδρεῖός μὲν, ἀδικῶν δὲ,
 ἡττηθῇ. Ἐστὶ δὲ τὸ εἰκός, ὥσπερ Ἀγάθων λέ-
 γει· εἰκός γὰρ γίνεσθαι πολλὰ καὶ ὥσθ' ἐπὶ τὸ εἰκός.

enim ob longitudinem operis congruentem magnitudinem singulæ accipiunt partes; in dramatibus autem multum præter expectationem accidit. Indicium autem est, quicumque totum Ilii excidium fecerunt, et non particulatim, sicut Euripides Hecubam, sed non ut Æschylus, vel exploduntur, vel infelicitè certant: siquidem etiam Agatho ob hoc solum explosus est: in peripetiis autem, atque in actionibus simplicibus, poetæ ad ea quæ volunt collimant admirabiliter. Tragicum enim hoc et humanitati gratum. Est autem hoc quando quis sapiens quidem, sed improbus, deceptus fuerit, ut Sisyphus: et fortis quidem, sed injustus, superatus fuerit. Est autem hoc etiam verisimile, ut Agatho dicit: verisimile enim est multa fieri etiam præter verisimile.

Καὶ τὸν χορὸν δὲ ἓνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τῆς ὅλου, καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ. Τοῖς ὅλοις τὰ διδόμενα ἐ μᾶλλον τῆς μύθου, ἢ ἄλλης τραγῳδίας ὅσι· δι' ὃ ἐμβόλιμα ἄδουσι, πρῶτου ἀρχαῖος Ἀγάθων· τῆς τοῖστου· καὶ τοὶ τί ἀναφέρει, ἢ ἐμβόλιμα ἄδειν, ἢ ῥῆσιν ὅξ ἄλλου εἰς ἄλλο ἀρμότιον, ἢ ἐπεισόδιον ὅλον;

λγ'. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ἤδη εἴρηται· λοιπὸν δὲ περὶ λέξεως ἢ ἀγνοίας εἰπεῖν. Τὰ μὲν οὖν περὶ τῆς ἀγνοίας, ἐν τοῖς περὶ Ῥητορικῆς κείδω· τὸ γὰρ ἴδιον μᾶλλον ἐκείνης τῆς μεθόδου. Ἔστι δὲ κατὰ

Quin et chorum unum ex histrionibus arbitrari oportet, et ut pars fit totius, et cum reliquis personis concertet, non ut apud Euripidem, sed ut apud Sophoclem. Apud reliquos autem *tragicos*, quæ *choro* dantur, nihilo magis ad fabulam pertinent quam ad aliam quam tragœdiam: quamobrem embolima, *i. e. inserta quædam*, canunt: cum primus hujus auctor fuerit Agatho. Quanquam quid interest, vel embolima canere, vel orationem ex uno *poemate* in aliud inferere, aut *etiam* episodium integrum?

33. Ac de aliis quidem, *fabula scil. moribusque*, jam dictum est. Supereſt porro de elocutione et ſententia dicere. Quæ igitur ad ſententiam pertinent in libris de rhetorica poſita ſunto: hoc enim illius magis proprium eſt methodi. Sunt autem ad

πλὴν διάνοιαν ταῦτα ὅσα ὑπὸ τῆς λόγου δεῖ ὡςασκευαθῆναι· μέρη δὲ τῶν, τό, τε ἀποδεικνῦναι, καὶ τὸ λύειν, καὶ τὸ πᾶσι ὡςασκευάζειν· οἶον, ἔλεον, ἢ φόβον, ἢ ὀργὴν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· καὶ ἐπὶ μέγεθος, καὶ σμικρότητα. Δῆλον ὅ, ὅτι καὶ ἐν τοῖς πρᾶγμασι ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰδῶν δεῖ χρῆσθαι, ὅταν ἢ ἐλεεινὰ, ἢ δεινὰ, ἢ μεγάλα, ἢ εἰκότα δέη ὡςασκευάζειν· πλὴν τοσούτον διαφέρει, ὅτι τὰ μὲν δεῖ φαίνεσθαι ἀνὰ διδασκαλίας, τὰ δὲ ἐν τῷ λόγῳ ὑπὸ τῆς λέγοντος ὡςασκευάζεσθαι, καὶ ὡςὰ τὸ λόγον γίγνεσθαι. Τί γὰρ ἂν εἴη τῆς λέγοντος ἔργον, εἰ φανοῖτο ἡδέα καὶ μὴ ἀλλὰ τὸ λόγον;

λδ'. Τῶν δὲ περὶ πλὴν λέξιν ἐν μὲν ὅσιν εἶδῃ θεωρίας τὰ γήματα τῆς λέξεως, ἃ ὅσιν εἶδεναι τῆς

sententiam pertinentia ea quæ per orationem comparari opus est. Eorum vero partes *sunt*, demonstrare; et objectiones solvere; et affectus apparare, veluti, misericordiam, metum, iram, et id genus alia; ac etiam magnitudinem et parvitatem. Manifestum autem est, quod etiam in actionum imitationibus iisdem formis uti oportet; quando vel miserabilia, vel terribilia, vel magna, vel verifimilia apparare opus sit. Quin tantum interest, quod hæc quidem sine docentis opera apparare oportet; illa vero in oratione a dicente comparari, et per orationem fieri. Quid enim dicentis opus esset, si *jam* apparerent quæ oportet, et non per orationem?

34. Ex iis autem quæ elocutionem spectant, una contemplationis species est de pronunciandi figuris: quas *quidem minute* scire

ὑποκριτικῆς καὶ τῆ πλὴν τοιαύτῃ ἐχόντῃ δρχιτεκλονικίῳ· οἷον πὶ ἐντολῇ, καὶ τί εὐχῇ, καὶ διήγησις, καὶ ἀπειλῇ, καὶ ἐρώτησις, καὶ ἀπόκρισις, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. Παρὰ γὰρ τὴν τέτων γνῶσιν, ἢ ἀγνοίαν, ὁδὸν εἰς τὴν ποιητικὴν ἑπὶμῆμα φέρεται, ὅτι καὶ ἄξιον σπουδῆς. Τί γὰρ ἂν τις ὑπολάβοι ἡμαρτηθεὶς ἀπὸ Πρωταγόρας ἑπὶμῆμα; ὅτι εὐχεσθαι οἰόμενός, ἑπὶπάττει εἰπών·

Μῆνιν ἄειδε θεά.—

Τὸ γὰρ κελεύσά (Φησι) ποιεῖν τι ἢ μὴ, ἑπὶταξίς ἐστι. Διὸ παρείσθω ὡς ἄλλης καὶ ἐκ τῆς ποιητικῆς ὅν θεώρημα. Τῆς δὲ λέξεως ἀπάσης τὰδ' ἐστὶ τὰ μέρη· σοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα,

est *artis histrionicæ*, et ejus qui in hoc genere scientiam summam habet: veluti, quid *fit* mandatio, et quid precatio, et narratio, et comminatio, et interrogatio, et responsio; et siquid aliud id genus. Ex harum enim cognitione, vel ignorantia, in poeticam criminatio intentatur nulla, quæ scilicet serio curanda *fit*. Quid enim est, cur *in iis* erratum esse quis putet quæ Protagoras criminatur? quod precari se putans, præcipit *potius*, dicens:

Iram Diva cane.—

Nam jubere *aliquem*, inquit, facere quid, aut non *facere*, præceptio est. Quamobrem omittatur hæc contemplatio, ut ad aliam *artem*, et non ad poeticam pertinens. Elocutionis autem omnis hæ sunt partes; elementum, syllaba, conjunctio, nomen, verbum,

ἄρθρον, πτώσις, λόγος. Στοιχείον μὲν οὖν ὅτι φωνὴ
ἀδιαίρετος· ἡ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ὅξ ἥς πέφυκε σιωπητὴ
γίνεσθαι φωνή· καὶ γὰρ τῶν θηρίων εἰσὶν ἀδιαίρετοι φωναί,
ὧν ἑδεμίαν λέγω στοιχείον. Ταύτης δὲ μέρη, τό, τε φω-
νῆεν, καὶ τὸ ἡμίφωνον, καὶ ἄφωνον. Ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν,
ἀνδρὶ παροσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκυσίαν· οἷον, τὸ α καὶ ω·
ἡμίφωνον δὲ, τὸ μετὰ παροσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκυσίαν·
οἷον, τὸ σ, καὶ τὸ ρ· ἄφωνον δὲ, τὸ μετὰ παροσβολῆς καθ'
αὐτὸ ἢ ἑδεμίαν ἔχον φωνὴν, μὲν δὲ τὸ ἔχοντων πινὰ φωνὴν
γινόμενον ἀκυσίαν· οἷον, τὸ γ, καὶ τὸ δ. Ταῦτα δὲ ἀναφέρει
χῆμασί τε ἔσόμενος, καὶ τόποις, καὶ δασύτητι, καὶ ψιλότητι,
καὶ μήκει, καὶ βραχύτητι· ἐπὶ δὲ καὶ ὀξύτητι, καὶ βαρύτητι, καὶ

articulus, casus, oratio. Ac elementum quidem est vox indivi-
dua: non autem omnis, sed ex qua fieri potest vox intelligibilis.
Etenim belluarum individuae sunt voces, quarum nullam elemen-
tum voco. Hujus vero *elementi* species sunt vocale, semivocale,
et mutum. Et vocale quidem est, quod sine allisu *ad partes oris*,
vocem habet quae audiri potest: velut, α et ω. Semivocale autem,
quod cum allisu vocem habet quae audiri potest: velut, σ et ρ.
Mutum vero, quod cum allisu per se quidem, *etiam mutae adjunctae*,
vocem nullam habet, sed cum iis quae vocem habent, hujusmodi
fit ut audiri possit: velut, γ et δ. Hæc autem *inter se* differunt, et
figuris oris, et locis, tum densitate et tenuitate; et longitudine, et
brevitate: præterea vero, *accentus* etiam acumine, et gravitate; et

τῷ μέσῳ· περὶ ὧν καὶ ἔχουσιν ἐν τοῖς μετρικοῖς περὶ τῆς
θεωρεῖν. Συλλαβὴ δὲ ὅτι φωνὴ ἄσημος, σωρητὴ ὅτι
ἀφώνου καὶ φωνὴ ἔχοντος· καὶ γὰρ τὸ γε ἄνδρ τῷ α
συλλαβὴ, καὶ μετὰ τῷ α· οἶον, τὸ γρα. Ἀλλὰ καὶ τέ-
των θεωρεῖται τὰς διαφορὰς τῆς μετρικῆς ὅτι. Σύνδεσμος
δὲ ὅτι φωνὴ ἄσημος, ἢ ἔτε κωλύει, ἔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν
σημαντικὴν, ἐκ πλείονων φωνῶν πεφυκυῖαν συντήεας καὶ
ἐπὶ τῶν ἁκρῶν, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ, μὴ ἀρμότῃ ἐν
δεξιᾷ λόγῳ πρῆναι καὶ αὐτόν· οἶον, μὲν, ἦτοι, δὲ· ἢ φωνὴ
ἄσημος, ἐκ πλείονων μὲν φωνῶν μιᾶς, σημαντικῶν δὲ,
ποιεῖν πεφυκυῖα μίαν σημαντικὴν φωνήν. Ἀξίον δὲ
ὅτι φωνὴ ἄσημος, ἢ λόγου δεξιᾷ, ἢ τέλος, ἢ διορισμὸν

eo quod medium dicitur : de quibus figillatim in metricis dispicere
convenit. Syllaba autem est vox significationis expers, composita
ex muto et vocem habente : * etenim γα fine ρ syllaba est, et cum
ρ : velut γρα.* Cæterum et horum intueri differentias, metricæ ar-
tis est. Conjunctio autem est vox significationis expers, quæ neque
impedit, nec facit vocem unam significativam, quæ ex pluribus
vocibus componi apta est, et in extremitatibus et in medio, etiam si
non conveniat eam in principio orationis ponere per se : velut, μὲν,
ἦτοι, δὲ : vel est vox significationis expers, quæ ex vocibus quidem
pluribus quam una, verum significativis, apta est facere vocem
unam significativam. Articulus autem est vox significationis ex-
pers, quæ orationis initium, aut finem, aut distinctionem a cæteris

δηλοῖ· οἶον, τὸ φημί, καὶ τὸ πρὸς, καὶ τὰ ἄλλα· ἢ φωνὴ ἀσημεῖα, ἢ ἔτε κωλύει, ἔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν, ἐκ πλείονων φωνῶν πρὸςφυκῶσαν συντίθεσθαι, καὶ ἐπὶ τῇ ἀκρῶν, καὶ ἐπὶ τῇ μέσῃ. Ὀνομα δὲ ὅτι φωνὴ συνθετὴ, σημαντικὴ ἀνὰ χρόνου, ἥς μέρος ὁρᾷ ὅτι καὶ αὐτὸ σημαντικόν· ἐν γὰρ τοῖς διπλοῖς ἔχοντα, ὡς καὶ αὐτὸ καὶ αὐτὸ σημαίνει· οἶον, ἐν τῷ Θεοδώρῳ, τὸ, δῶρον, ἔ σημαίνει. Ῥῆμα δὲ φωνὴ συνθετὴ, σημαντικὴ μετὰ χρόνου, ἥς ὁρᾷ μέρος σημαίνει καὶ αὐτὸ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων· τὸ μὲν γὰρ, ἄνθρωπος, ἢ λύκον, ἔ σημαίνει τὸ πότε· τὸ δὲ, βαδίζει, ἢ βεβόηκε, σημαίνει, τὸ μὲν τὸ παρόντα χρόνον, τὸ δὲ τὸ παρεληλυθότα. Πῶσις δὲ ὅτι ὀνό-

indicat : * velut, ὅ, dico, et ἡ, et cætera : * vel est vox significationis expers, quæ neque impedit, nec facit vocem unam significativam, quæ ex pluribus vocibus componi apta est, et in extremitatibus et in medio. Nomen autem est vox composita, significativa sine temporis nota, cujus pars nulla est per se significativa. Nam in duplicibus *nominibus* nulla parte utimur, ut etiam ipsa per se significet : veluti, in Theodoro, Doron, nihil significat. Verbum autem est vox composita, significativa, cum temporis nota ; cujus pars nulla per se significat, quemadmodum etiam in nominibus ; nam, homo, vel, album, non adsignificat quando, seu *temporis notam* ; at, ambulat, vel, ambulavit, adsignificat ; alterum quidem tempus præsens, alterum vero præteritum. Casus autem est no-

ματῷ ἢ ῥήματι, ἢ μὲν τὸ κατὰ τὸ, τέτου, ἢ τέτω, σημαίνουσα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἢ δὲ τὸ κατὰ τὸ, ἐνί, ἢ πολλοῖς· οἷον, ἄνθρωποι, ἢ ἄνθρωποι· ἢ δὲ κατὰ τὰ ὑποκειμένα, οἷον κατ' ἐρώτησιν ἢ ἐπίταξιν· τὸ γὰρ, ἐβόδισεν; ἢ βαδίζε, πτωσίς ῥήματι κατὰ ταῦτα τὰ εἶδη ἔστι. Λόγῳ δὲ φωνὴ συνθετὴ σημαντικὴ, ἥς ἕνια μέρη κατ' αὐτὰ σημαίνει τι· εἰ γὰρ ἅπας λόγος ἐκ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων σύγκειται· οἷον, ὁ τῷ ἀνθρώπου ὀρισμός· ἀλλ' ἐνδέχεται ἄνδρι ῥημάτων εἶναι λόγον· μέρος μὲν τοι αἰεὶ τι σημαῖνον ἔξει· οἷον, ἐν τῷ, βαδίζει Κλέων, ὁ Κλέων. Εἰς δὲ ἔστι λόγος διχῶς· ἢ γὰρ ὁ ἐν σημαίνων,

minis aut verbi; unus quidem, qui significat id quod hujus *est*, vel huic *datur*, et quaecunque talia; alter vero, qui significat id quod uni, vel multis *tribuitur*: veluti, homines, aut, homo: alius autem *est* casus, secundum ea quæ ad histrionicam pertinent: velut, secundum interrogationem, vel præceptionem: nam, ambulavit? et, ambula, sunt casus verbi, secundum has species. Oratio autem *est* vox composita, significativa, cujus nonnullæ partes significant aliquid per se. Non enim omnis oratio ex verbis et nominibus constat: veluti, hominis definitio; sed fieri potest ut sine verbis sit oratio; verumtamen partem semper quampiam significantem habebit; quale in illo, ambulat Cleo, *est* Cleo. Una autem est oratio duobus modis: aut enim quæ unum significat;

ἢ ὁ ἐκ πλειόνων σινδέσμων· οἷον, ἡ Ἰλιάς μὲν σινδέσμων εἷς· ὁ δὲ τῷ ἀνθρώπου, τῷ ἐν σημαίνειν.

λέ. Ὀνόματος δὲ εἶδη, τὸ μὲν ἀπλὲν· ἀπλὲν δὲ λέγω, ὃ μὴ ἐκ σημαίνοντων σύγκειται· οἷον, γῆ· τὸ δὲ, διπλὲν. Τέτου δὲ τὸ μὲν ἐκ σημαίνοντος καὶ ἀσήμου, τὸ δὲ ἐκ σημαίνοντων σύγκειται. Εἴη δ' ἂν καὶ τριπλὲν καὶ τετραπλὲν ὄνομα καὶ πολλαπλὲν· οἷον, τὰ πολλὰ τῷ Μεγαλιωτῶν, Ἑρμοκαϊκόξανθος. Ἄπαν δὲ ὄνομά ἐστιν, ἢ κύριον, ἢ γλῶττα, ἢ μεταφορὰ, ἢ κόσμος, ἢ πεποιημῆρον, ἢ ἐπεκτέταμῆρον, ἢ ὑψηλημῆρον, ἢ ὑψηλαγμῆρον. Λέγω δὲ κύριον μὲν, ὃ χρῶνται ἕκαστοι, γλῶτταν δὲ, ὃ ἕτεροι· ὥς φανε-

aut quæ ex pluribus per colligationem *una fit*: veluti, *Ilias est* per colligationem *una oratio*, hominis vero *definitio una est*, eo quod unum significet.

35. Nominis autem species *sunt*: hæc quidem, simplex, quæ constat ex partibus non significantibus: velut γῆ: illa autem, duplex. Et hujus etiam una *species* ex significante et non significante, altera autem ex significantibus constat. Potest vero esse et triplex, et quadruplex nomen, et multiplex: velut, multa* ex grandioribus, ut* Hermocaïcoxanthus. Omne autem nomen est aut proprium, aut glossa, seu peregrinum, aut metaphora, aut ornatus, aut factum, aut extensum, aut diminutum, aut immutatum. Voco autem proprium, quo utuntur singuli; glossam autem, id quo diversi. Ex quo mani-

εἶναι, ὅτι καὶ γλῶττιαν καὶ κύριον εἶναι δυνατόν τὸ αὐτὸ, μὴ τοῖς αὐτοῖς δέ· τὸ γὰρ Σίγυνον Κυπρίοις ᾧ κύριον, ἡμῖν δὲ γλῶττιαν. Μεταφορὰ δὲ ὅτι, ὀνόματος ἀλλοτρίᾳ ἐπιφορὰ, ἢ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος, ἢ ἀπὸ εἶδος ἐπὶ γένος, ἢ ἀπὸ εἶδος ἐπὶ εἶδος, ἢ καὶ τὸ ἀνάλογον. Λέγω δὲ, ἀπὸ γένους ᾧ ἐπὶ εἶδος· οἷον,

Νῆὺς δὲ μοι ἦδ' ἔστηκε.—

Τὸ γὰρ ὀρμεῖν ὅτιν ἐστῆναι π. Ἀπὸ εἶδος δὲ ἐπὶ γένος·

— Ἡ δὲ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐοῦλα ἔοργε.

Τὸ γὰρ μυρίον πολὺ ὅτι, ὅ νῦν ἀντὶ τῆ πολλῆς κέχρηται. Ἀπ' εἶδος δὲ ἐπὶ εἶδος· οἷον,

Χαλκῶ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας.—

Καί,

— Τάμνεν ἀτειρεῖ χαλκῶ.

festum est fieri posse, ut idem sit et glossa et proprium, non autem iisdem: nam Σίγυνον, i. e. lanceola, Cypriis est proprium, sed nobis glossa. Metaphora autem est nominis alieni illatio; aut a genere ad speciem, aut a specie ad genus, aut a specie ad speciem, aut ex analogia. Dico autem a genere ad speciem: velut,

Navis vero mihi stetit.—

Nam in portu esse, est stare. A specie vero ad genus: velut,

— Profecto decies mille bona fecit Ulysses.

Nam decies mille multum quiddam sunt; eoque nomine nunc usus est pro multis. A specie vero ad speciem: velut,

Postquam animam ære abstraxerat.—

Et mox,

— Duro secabat ære.

Ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἀρύσαι, ταμεῖν· τὸ δὲ ταμεῖν, ἀρύσαι
εἴρηκεν· ἄμφω γὰρ ἀφελεῖν τί ὅστι. Τὸ δὲ ἀνάλογον λέγω,
ὅταν ὁμοίως ἔχη τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τέ-
ταρτον πρὸς τὸ τρίτον. Ἐρεῖ γὰρ ἀντὶ τῆς δευτέρου τὸ
τέταρτον, ἢ ἀντὶ τῆς τετάρτου τὸ δεύτερον. Καὶ ἐνίοτε
παρασιθέασιν, ἀντὶ ὅτι λέγῃ, πρὸς ὅ ὅστι. Λέγω δὲ, οἷον·
ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ ἀσπίς πρὸς Ἄρην·
ἐρεῖ ποίνην καὶ πλὴν ἀσπίδα φιάλῃ Ἄρεως, καὶ τὴν φιάλῃ
ἀσπίδα Διονύσε. Ἐπὶ ὁμοίως ἔχει ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν,
καὶ γῆρας πρὸς βίον· ἐρεῖ ποίνην τὴν ἐσπέραν, γῆρας ἡμέρας,
καὶ τὸ γῆρας, ἐσπέραν βίος· ἢ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσ-
μὰς βίος. Ἐνίοις δὲ οὐκ ἔστι ὄνομα κείμενον τῇ ἀνάλογον,

Hic enim, abstrahere, pro secare, et, secare, pro abstrahere,
dixit: utrumque enim auferre quiddam est. Ex analogia
autem dico, quando similiter se habeat secundum ad primum,
ac quartum ad tertium. Dicet enim pro secundo quartum, aut
pro quarto secundum. Et interdum adjiciunt *illud*, ad quod *rela-*
tivum est *id*, pro quo *translatum* dicit. Dico autem quale est hoc;
similiter se habet poculum ad Bacchum, et clypeus ad Martem:
dicet igitur, et clypeum, poculum Martis; et poculum, cly-
peum Bacchi. Præterea similiter se habet vespera ad diem,
et senectus ad vitam: dicet igitur vesperam senectutem diei,
et senectutem, vesperam vitæ; vel, sicut Empedocles, occasum
vitæ. Quibusdam vero non est nomen ex analogia respondens,

ἀλλ' ὅθεν ἥτιον ὁμοίως λεχθήσεται· οἶον, τὸ τὸν καρπὸν
μὴ ἀφίεναι, σπείρειν· τὸ δὲ πῶς φλόγα ἀπὸ τοῦ ἡλίου,
ἀνώνυμον· ἀλλ' ὁμοίως ἔχει τὸ πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ τὸ
σπείρειν πρὸς τὸν καρπὸν. Διὸ εἴρηται,

— Σπείρων θεοκτίσαν φλόγα.

Ἔστι δὲ τῷ πρόπῳ τῷ τῇς μεταφορᾶς χρῆσθαι καὶ ἄλλως,
προσαγορεύσαντα τὸ ἄλλοτερον, ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι
οἶον, εἰ πῶς ἀσπίδα εἴποι φιάλῃ μὴ Ἄρεως, ἀλλ'
Ἄοινον. Πεποιημὸν δὲ ὅτι, ὃ ὅλως μὴ χαλάρημον
ὑπὸ τινῶν αὐτὸς τίθεται ὁ ποιητής· δοκεῖ γὰρ ἓνα
εἶναι τοιαῦτα· οἶον, τὰ κέρατα Ἐρνύτας, καὶ τὸν ἱερέα
Ἀρητῆρα. Ἐπεκτεταμὸν δὲ ὅτι, ἢ ἀφρημὸν, τὸ μὲν,

fed nihilominus fimiliter dicetur. Velut illud, semen jacere, vo-
catur ferere; at flammam a sole, est sine nomine: verum fimiliter
se habet hoc ad solem, ac ferere ad semen. Quamobrem dic-
tum est,

— Serens flammam a-Deo-conditam.

Licet autem et aliter uti hoc translationis modo; cum alienum
nomen tribuerit, abdicere aliquid eorum quæ propria sunt: ve-
luti, si clypeum dicat poculum non Martis, sed sine vino. Fac-
tum autem est nomen quod, cum a nemine omnino usurpatum
sit, ipse ponit poeta. Videntur enim talia esse nonnulla: velut,
κέρατα, i. e. cornua, appellat Ἐρνύτας, et ἱερέα, i. e. sacerdotem,
Ἀρητῆρα. Extensum autem est, vel diminutum, illud quidem,

ἐὰν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ἢ ἔ' οἰκεία, ἢ συλλαβῇ ἐμβόλημένη, τὸ ᾗ, ἀν' ἀφηρημένον πῖ ἢ αὐτᾶ· ἐπεκτεταμένον ῥ, οἶον, τὸ πόλεως, πόληος, ἔ τὸ Πηλείδης, Πηληϊάδεω· ἀφηρημένον δὲ, οἶον, τὸ κριθῖ, ἔ τὸ δῶ, καὶ,

— Μία γίνεται ἀμφοτέρων ὅψ.

Ἐξηλλαγμένον δὲ ὅστιν, ὅταν τῷ ὀνομαζομένου, τὸ μὲν χαλαλείπη, τὸ δὲ ποιῇ· οἶον τὸ,

Δεξιπρὸν κατὰ μαζόν.—

ἀντὶ τῷ δεξιόν.

λς'. Ἐπὶ τῷ ὀνομάτῳ τὰ μὲν ἄρρενα, τὰ δὲ θή-
λεα, τὰ δὲ μεταξύ· ἄρρενα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς τὸ
ν καὶ ρ, καὶ ὅσα ἐκ τέτων ἀφώνων σύγκειται· ταῦ-
τα δὲ ὅτι δύο, τὸ ψ καὶ ξ· θήλεα δὲ, ὅσα ἐκ τῷ

fi vocalem longiorem habeat, quam quæ sui erat propria, vel syl-
labam insertam; hoc vero, si ablatum quicquam ab ipso fit. Ex-
tensum quidem; velut illud, πόλεως, πόληος, et illud, Πηλείδης,
Πηληϊάδεω. Subtractum vero; veluti illud, κριθῖ, pro κριθῆ, *hordeum*,
et illud, δῶ, pro δῶμα, *domus*, et

— Ambarum fit eadem ὅψ, pro ὅψις, *facies*.

Immutatum autem est, quando vocabuli unam quidem partem re-
linquat, alteram vero faciat: velut illud, Δεξιπρὸν κατὰ μαζόν, pro δεξιόν.

36. Præterea ex nominibus alia masculina *sunt*, alia fœminina,
alia neutrius generis. Masculina quidem, quæcunque definunt in
ν et ρ, et σ, et eas literas quæcunque ex σ, et muta constant; eæ
vero sunt duæ, ψ et ξ. Fœminina vero, quæcunque in eas ex

φωνηέντων, εἰς τε τὰ ἀεὶ μακρά· οἶον, εἰς ἡ καὶ ω· καὶ τῆς ἐπεκτενομενῶν εἰς α. Ὡστε ἴσα συμβαίνει πλήθει εἰς ὅσα τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλεα· τὸ γὰρ ψ καὶ τὸ ξ ταῦτά ὄντι. Εἰς δὲ ἄφωνον ὅδ' ἔν ὄνομα τελευτᾷ, ὅδ' εἰς φωνῆεν βραχύ· εἰς δὲ τὸ ι τρία μόνα, μέλι, κόμμι, πέπερι· εἰς δὲ τὸ υ, πέντε· τὸ πῶϋ, τὸ νάπυ, τὸ γόνυ, τὸ δόρυ, τὸ ἄσυ. Τὰ δὲ μετὰ τὸ εἰς ταῦτα, καὶ ν καὶ σ.

λζ'. Λέξεως δὲ δρετὴ, σαφὴ καὶ μὴ ταπεινὴ εἶναι. Σαφεστάτη μὲν οὖν ὄντι ἢ ἐκ τῆς κρείων ὀνομάτων, ἀλλὰ ταπεινὴ· παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφώντος ποίησις, καὶ ἡ Σθενέλης· σεμνὴ δὲ καὶ ἑξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικόν, ἢ τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη. Ξενικὸν δὲ λέγω, γλωττίαν, καὶ μεταφορὰν,

vocalibus *desinunt*, quæ semper longæ sunt; velut in η, et ω: et quæ producuntur in α. Ex quibus evenit, ut pares numero sint *literæ* in quas *desinunt* masculina et fœminina: nam ψ et ξ, *quoad terminationem*, eædem sunt. In mutam autem nullum nomen *desinit*, neque in vocalem brevem. At in ι, tria sola; μέλι, κόμμι, πέπερι: et in υ, quinque; πῶϋ, νάπυ, γόνυ, δόρυ, ἄσυ. Neutra autem in has *vocales desinunt*, et in *consonantes* ν et σ.

37. Elocutionis autem virtus *est*, ut sit perspicua, nec humilis tamen. Ac quæ ex propriis nominibus *constat* perspicua maxime *est*, verum humilis: exemplo *est* Cleophontis poësis, et Stheneli: grandis autem *est*, et vulgare *genus* exsuperans, quæ *vocibus peregrinis* utitur. Peregrinum autem voco, glossam, et translationem,

καὶ ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν τὸ πρὸς τὸ κύριον. Ἀλλ' ἂν τις
 ἅμα ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ποιήσῃ, ἢ αἰνίγμα ἔσται, ἢ βαρ-
 βαρισμός· ἂν μὲν οὖν ἐκ μεταφορῶν, αἰνίγμα· ἐὰν δὲ ἐκ
 γλωττῶν, βαρβαρισμός. Αἰνίγματος γὰρ ἰδέα αὕτη ὅτι,
 τὸ, λέγοντα τὰ ὑπάρχοντα, ἀδύνατα συνάψαι. Κατὰ
 μὲν οὖν τὰ ὀνομάτων συνήθειαν, ἔχ' οἷόν τε τῆτο ποιῆσαι·
 κατὰ δὲ πλεονάζουσαν, ἐνδέχεται· οἷον,

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα·

καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐκ δὲ τῆς γλωττίας ὁ βαρβαρισμός· δι' ὃ
 ἀνακέχερατά πως τέτοις. Τὸ μὲν οὖν μὴ ἰδιωτικὸν ποιῆσαι,
 μηδὲ ταπεινόν, ἢ γλωττία, καὶ ἢ μεταφορά, καὶ ὁ κόσμος, καὶ
 τᾶλλα τὰ εἰρημνύα εἶδη· τὸ δὲ κύριον, τὸ σαφένειαν. Οὐκ

et extensionem, et omne præter proprium. Verum si quis omnia
 huiusmodi simul ponat, aut ænigma erit, aut barbarismus: siqui-
 dem ex translationibus *constet*, ænigma; si ex glossis, barbaris-
 mus. Ænigmatis enim natura hæc est, possibilia dicentem, im-
 possibilia commiscere. Atque hoc in compositione quidem ex
 nominibus *propriis* facere non possumus; verum per translatio-
 nem, licet: velut,

Virum vidi igne æs super virum glutinantem:

et similia. Ex glossis vero *fit* barbarismus; quamobrem illis quo-
 dammodo admiscetur. Illud igitur quod non vulgare est, nec
 humile, efficiet, et glossa, et translatio, et ornatus, reliquæque
 formæ, quas dixi; perspicuitatem vero, *vocabulum* proprium. Ut

ἐλάχιστον δὲ μέρος συμβάλλοντα εἰς τὸ σαφὲς τῆς λέξεως, καὶ μὴ ἰδιωτικόν, αἱ ἐπεκτάσεις, καὶ ἀποκοπαί, καὶ ἑξ-
αλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων· ἀλλὰ μὴ γὰρ τὸ ἄλλως ἔχειν
ἢ ὡς τὸ κύριον, ὥστε τὸ εἶδος γιγνόμενον, τὸ μὴ ἰδιω-
τικὸν ποιήσει· ἀλλὰ δὲ τὸ κοινωνεῖν τῷ εἰωθότος, τὸ σα-
φὲς ἔσται. Ὡς οὐκ ὁρθῶς ψέγουσιν οἱ Ἰππικῶντες τῷ
τοῖστω τρέπῳ τῆς ἀφλέκτου, καὶ ἀφκωμῶδῶντες τὸν
ποιητὴν οἶον, Εὐκλείδης ὁ δῆρχαϊος· ὡς ῥάδιον ποιεῖν,
εἴ τις δώσῃ ἐκτείνειν ἐφ' ὅποσον βέλεται· ἰαμβοποιήσας ἐν
αὐτῇ τῇ λέξει οἶον,

Ἦτίχαριν εἶδον Μαραθῶνάδε βαδίζοντα.

Καί,

Οὐκ ἂν γενόμενος τὸν ἐκείνου ἐλλέβορον.

autem elocutio perspicua fit, nec vulgaris, haud minimam partem conferunt extensiones nominum, et abscissiones, atque immutationes *a consuetudine sua*. Nam quia alio modo se habet ac proprium, cum præter consuetum factum sit, efficiet quod haud vulgare est; sed quia cum eo quod consuetum est commune aliquid habet, aderit perspicuitas. Quare non recte vituperant, qui talem criminantur loquendi modum, et poetam comice perstringunt: velut Euclides ille antiquus; (quasi proclive *esset* versus facere, si quis *vocabula*, quantum libeat, protrahere concedat;) in ipsa oratione *soluta* cavillo facto, *irridendæ hujus licentiæ causa*: velut,

* Charen vidi versus Marathonem ambulantiem.

Et,

Nondum gustaveram illius helleborum.

Τὸ μὲν ἔν φαίνεσθαι πως χρώμενον τῷ τῷ πρόπῳ, γελοῖον·
 τὸ δὲ μέτρον, κοινὸν ἀπάντων ὅτι τῷ μετρῶν· καὶ γὰρ μεταφοραῖς,
 καὶ γλώτταις, καὶ τοῖς ἄλλοις εἶδεσι χρώμενος ἀπρεπῶς, ὥς ἔπι-
 τηδες ἔπι τὰ γελοῖα, τὸ αὐτὸ ἀν ἀπεργάσαιτο. Τὸ δὲ ἀρ-
 μότιον ὅσον λαμβάνει ἐπὶ τῷ ἐπῶν θεωρεῖσθαι, ἐνπιθεμένων τῷ
 ὀνομασίῳ εἰς τὸ μέτρον· καὶ ἐπὶ τῷ γλώττης, ὥς ἐπὶ τῷ μετα-
 φορῶν, καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλων εἰδῶν μεταπιθεῖς ἂν τις τὰ κύρια
 ὀνόματα, χατῆδοι ὅτι ἀληθῆ λέγομεν· οἷον, τὸ αὐτὸ ποιήσαν-
 τος ἱαμβεῖον Αἰχύλῃ καὶ Εὐριπίδῃ, ἐν δὲ μόνον ὄνομα μέλα-
 θένης, ἀντὶ κυρίως εἰωθότος γλώτταν, τὸ μὲν φαίνεσθαι χαλόν, τὸ
 δὲ εὐτελές. Αἰχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκλήτῃ ἐποίησε,

Φαγέδαινα, ἢ μεσάρχας ἐσθίει ποδός.

Ac certo quidem modo deprehendi hoc genere utentem, ridicu-
 lum est; sed modus in omnibus æque partibus servandus est: ete-
 nim translationibus, et glossis, cæterisque formis indecore utens,
 et dedita opera ad risum captandum, idem effecerit. Id autem
 quod congruit, quantum in versibus præstat, consideretur, nomi-
 nibus propriis metro insertis. Et in glossis, et in translationibus, et
 in cæteris formis, si quis nomina propria earum vice posuerit, per-
 spiciet nos vera dicere: veluti, cum eundem iambum cum Æschylo
 Euripides quoque fecerit, et unum solum nomen commutaverit,
 vice proprii consueti posita glossa, hoc quidem apparet pulchrum,
 illud autem vile. Nam Æschylus quidem in Philoctete fecit;

Phagedæna, i. e. cancriforme ulcus, quæ mei carnes edit pedis.

Ὁ δ' ἀντὶ τῆς ἐδίδει, τὸ θοινᾶται μετέθηκε. Καί,

Νῦν δ' ἐμ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ ὑπεδανός καὶ ἄκιμος,

εἴ τις λέγει τὰ κύρια μεταπηθεῖς,

Νῦν δ' ἐμ' ἐὼν μακρός τε καὶ ἀσθενικός καὶ ἀειδής·

Καί, Δίφρον ἀεκέλιον καταθείς, ὀλίγην τε τρέπεζαν,

Δίφρον μοχθηρὸν χαλαθεῖς, μακρὰν τε τράπεζαν·

Καί τὸ, Ἡῖόνες βοόωσιν,—

Ἡῖόνες κράζουσιν.—

Ἐπὶ δ' Ἀειφραδῆς τὰς τραγῳδίας ἐκωμῶδει, ὅτι αὖ ἐδίδει ἀν
εἶποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τέτοις χρῶν⁷⁾. οἷον τὸ, δωματίων ἀπο,
ἀλλὰ μὴ, ἀπὸ δωματίων· καὶ τὸ, σέθεν· καὶ τὸ, ἐγὼ δέ νιν·
καὶ τὸ, Ἀχιλλέως πέρα, ἀλλὰ μὴ, πέρα Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα

Alter vero pro, edit, posuit, epulatur. Et pro illo,

* Nunc autem me, qui est et paucus, et homo nihili, et sine grassante robore,*
si quis dicat propria reponens;

* Nunc autem me, qui est et parvus, et deformis, et imbellicus: *

Et pro illo, Sedile inhonestum cum posuisset, paucamque mensam,
Sedile abjectum cum posuisset, et exilem mensam.

Et pro illo, Littora vociferantur,—

Littora clangunt, seu resonant.—

Præterea vero Aripgrades tragædos irridebat, quod iis quæ
in sermone communi proferret nemo usi sint: quale illud,
domibus ab, non, a domibus; et, suimet; et, ego autem ip-
summet; et, Achille de, non, de Achille; et quæcunque id

ἄλλα τοιαῦτα. Διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι ἐν τοῖς κυρίοις, ποιεῖ τὸ μὴ ἰδιωτικὸν ἐν τῇ λέξει ἅπαντα τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖνος δὲ τῷτο ἠγνόει. Ἔστι δὴ μέγα μὲν τὸ ἐχάσῃ τῷ εἰρημύων πρεπόντως χρῆσθαι, καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ γλώτταις· τὸ δὲ μέγιστον, τὸ μέλαφορικὸν εἶναι· μόνον γὰρ τῷτο, ὅτε παρ' ἄλλης ὅτι λαβεῖν, εὐφυΐας τε σημείον ὅτι· τὸ γὰρ εὖ μέλαφέν, τὸ τὸ ὅμοιον θεωρεῖν ὅτι. Τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἀρμότλη τοῖς διθυράμβοις, αἱ δὲ γλῶτται τοῖς ἡρωϊκοῖς, αἱ δὲ μεταφοραὶ τοῖς ἱαμβείοις. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἡρωϊκοῖς, ἅπαντα χρέσιμα τὰ εἰρημένα· ἐν δὲ τοῖς ἱαμβείοις, διὰ τὸ ὅτι μάλιστα λέξιν μιμεῖσθαι, ταῦτα ἀρμότλη τῷ ὀνομάτων, ὅσοις ἐν λόγοις τις χρήσασθαι. Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα, τὸ κύριον, καὶ μέλαφορὰ, καὶ κόσμησις.

genus alia. Hæc enim omnia, quia non sunt inter propria, faciunt id quod non vulgare est in elocutione. Hoc autem ille ignorabat. Est autem magnum quidem unoquoque eorum quæ dixi congruenter uti, et duplicibus nominibus et glossis: maximum vero, ad translationes esse promptum: solum enim hoc neque ab alio licet sumere, et boni ingenii signum est: scite enim transferre, est simile discernere. Ex nominibus autem duplicia quidem potissimum conveniunt dithyrambis; glossæ autem heroicis; at translationes iambicis. Et in heroicis quidem, omnia quæ dicta sunt usui esse possunt: in iambicis autem, quia sermonem quam maxime imitantur, apta sunt nomina illa, quibus etiam in orationibus aliquis utatur. Talia autem sunt proprium, et translatio, et ornatus.

λή. Περὶ μὲν οὖν τραγωδίας καὶ τῆς ἐν τῷ πρῶτῳ
 τειν μιμήσεως ἔσω ἡμῖν ἱκανὰ τὰ εἰρημύα. Περὶ δὲ
 τῆς διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ μιμητικῆς, ὅπῃ δὲ τὰς
 μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδίαις συγχεῖναι δρα-
 ματικὰς, καὶ περὶ μίαν πρᾶξιν ὅλῳ καὶ τελείῳ,
 ἔχουσιν ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος, ἵν', ὥσπερ
 ζῶον ἐν ὅλῳ, ποιῇ τὴν οἰκείαν ἡδονὴν, δῆλον, καὶ
 μὴ ὁμοίᾳς ἰσορείαις τὰς συσθέσεις εἶναι, ἐν αἷς
 ἀνάγκη ἐχὶ μιᾶς πράξεως ποιεῖσθαι δῆλωσιν, ἀλλ' ἐνὸς
 χρόνου, ὅσα ἐν τῷ πρῶτῳ συσθέῃ περὶ ἓνα ἢ πλείους,
 ὧν ἕκαστον, ὡς ἔτυχεν, ἔχει πρὸς ἀλλήλα. Ὡς περ
 γὰρ κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας, ἥτ' ἐν Σαλαμῖνι ἐγένετο

38. Ac de tragœdia quidem, deque ea quæ in agendo fita
 est imitatione, suffecerint nobis illa quæ dicta sunt. De illa
 autem quæ per narrationem et metro *solo* imitatur, quod fa-
 bulas oportet eodem quo in tragœdiis modo constituere drama-
 ticas, et circa unam actionem, integram, et perfectam, principium
 habentem, et medium, et finem; quo, sicut animal unum et in-
 tegrum, propriam excitet voluptatem, manifestum est; et quod
 oportet compositiones fabularum non similes esse historiis, in qui-
 bus necesse est demonstrationem facere non actionis unius, sed
 unius temporis, quæcunque in eo circa unum pluresve evenere;
 quorum singula, ut contigit, ad invicem se habent. Quemad-
 modum enim per eadem tempora, et in Salamine commissæ fuit

ναυμαχία, καὶ ἡ ἐν Σικελίᾳ Καρχηδονίων μάχη, ὁδὸν
 πρὸς τὸ αὐτὸ συντείνεσθαι τέλῳ· ἔτι καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς
 χρόνοις ἐνίοτε γίνεται θάτερον μετὰ θατέρου, ὅξ ὧν ἐν
 ὁδὸν γίνεται τέλῳ. Σχεδὸν δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ποιητῶν
 τῆτο δρῶσι. Διὸ, ὥσπερ εἴπομεν ἤδη, καὶ ταύτῃ θεασά-
 σιος ἂν φανείη Ὅμηρος πρὸς τὰς ἄλλους, τῷ μὴδὲ τὸν
 πόλεμον, καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχειρήσας
 ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἂν μέγας, καὶ ὁκ εὐσύνοπτος
 ἐμελλεν ἔσεσθαι· ἢ τῷ μεγέθει μετριάζοντα καταπεπλεγ-
 μένον τῇ ποικιλίᾳ. Νῦν δ' ἐν μέρσι ἀπολαβὼν, ἐπεισοδίοις
 κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς· οἷον, Νεῶν καταλόγω, ὥς ἄλλοις
 ἐπεισοδίοις, οἷς ἀναλαμβάνει τὴν ποίησιν. Οἱ δ' ἄλλοι περὶ

navalis pugna, et in Sicilia Carthagenensium pugna, nihil ad
 eundem tendentes finem; sic etiam in temporibus *quæ* deinceps
se excipiunt, alterum aliquando fit post alterum, ex quibus unus
 nullus efficitur finis. Hoc autem fere facit poetarum vulgus.
 Quamobrem, ut diximus, etiam hac *parte* præ cæteris divinus
 apparere Homerus debet; quod bellum, quamvis principium ha-
 beret ac finem, ne aggressus est quidem totum canere; nimio enim
 magnum, nec uno intuitu conspicuum futurum erat; vel, si intra
 magnitudinem mediocrem restringeretur, perplexum varietate.
 Nunc autem unam partem *pro argumento a cæteris* desumens,
 multis ipsarum *partium* usus est ut episodii: velut, Navium cata-
 logo, et aliis episodii, quibus interpolat poemata. Alii vero circa

ἓνα ποιῆσι, καὶ περὶ ἓνα χρόνον, καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ· οἷον, ὁ πὰ Κύπρια ποιήσας, καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Τοιγαρὲν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μία τραγωδία ποιεῖται ἑκατέρας, ἢ δύο μόνα· ἐκ δὲ Κυπρίων πολλά· καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλεον ὀκτώ· οἷον, Ὀπλων κρείσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, Πτωχεία, Λάχαινα, Ἰλίου Πέρσις, καὶ Ἀπόπλους, καὶ Σίνων, καὶ Τρωάδες.

λθ'. Ἐπὶ δὲ τὰ εἶδη ταῦτα δεῖ ἔχειν τὴν ἐποποιίαν τῇ τραγωδίᾳ· ἢ γὰρ ἀπλῶ, ἢ πεπλεγμένῳ, ἢ ἡθικῶ, ἢ παθητικῶ δεῖ εἶναι· καὶ τὰ μέρη, ἔξω μελοποιίας καὶ ὀψέως, ταῦτά· καὶ γὰρ πεπετεῶν δεῖ καὶ ἀναγνωρί-

unum *virum* poemata faciunt, et circa unum tempus, et actionem unam ex multis partibus constantem : velut, qui Cypria confecit, et Iliadem parvam. Idcirco ex Iliade quidem et Odyssæa una tragædia componi potest alterutra, vel ad summum, duæ : ex Cypriis autem multæ ; et ex parva Iliade plures quam octo : velut, Armorum iudicium, Philoctetes, Neoptolemus, Eurypylus, Mendicatio, Lacænæ, Ilii Excidium, et Reditus Claffis, et Sinon, et Troades.

39. Præterea species epopœiam habere oportet easdem quas tragædia : aut enim simplicem, aut implexam, aut moralem, aut patheticam oportet esse : et partes, exceptis melopœia et spectaculi apparatu, easdem : etenim peripetiis *ei* opus est, et agnitio-

σεων ἐ παθημάτων· ἐπὶ τὰς ἀφαινοίας καὶ πλὴν λέξιν ἔχεν χαλῶς· οἷς ἅπασιν Ὀμηροῦ κέχρηται, καὶ πρῶτο καὶ ἱκανῶς. Καὶ γὰρ καὶ τῶν ποιημάτων ἐχάτερην συνέστηκεν· ἢ μὲν Ἰλιάς, ἀπλὴν καὶ παθητικόν· ἢ δὲ Ὀδύσεια, πεπλεγμένην· ἀναγνώσεως γὰρ δι' ὅλας ἐ ἡθική. Πρὸς δὲ τέτοις λέξει καὶ ἀφαινοία πάντας ὑπερβέβληκε.

μ'. Διαφέρει δὲ κατὰ τε τῆς συστάσεως τὸ μῆκος ἢ ἐποποιία, καὶ τὸ μέτρον. Τῷ μὲν οὖν μήκους ὅρος ἱκανὸς ὁ εἰρημνός. Δύνασθαι γὰρ δεῖ συνορᾶσθαι πλὴν δαχλὺν ἐ τὸ τέλει. Εἴη δ' ἂν τῷτο, εἰ τῶν μὲν δαχλείων ἐλάττω αἱ συστάσεις εἶεν, πρὸς τε τὸ πλεονεξῆσαι τῶν τραγωδιῶν τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν πηγεμνῶν παρήκοιεν. Ἐχει δὲ πρὸς

nibus, et rebus iis quæ affectus excitant; præterea sententias et elocutionem recte se habere oportet; quibus omnibus Homerus usus est, et primus et perfecte satis. Utrumque enim *ejus* poema constitutum est; Ilias quidem, ut simplex et patheticum; Odyssea vero, implexum, (agnitio enim per totum est,) et morale. Adhæc autem quoad elocutionem et sententiam omnes superavit.

40. Differt autem a *tragædia* epopœia, et compositionis longitudine, et metro. Ac longitudinis quidem terminus sufficiens is est quem dixi: oportet enim, uno intuitu, conspici posse principium et finem. Atque hoc quidem fiet, si compositiones minores quam illæ antiquorum fiant, æquales autem sint numero tragædiarum ad unam auditionem propositarum. Habet autem ad

τὸ ἐπεκτείνεσθαι τὸ μέγεθος πολὺ πῃ ἢ ἐποποιία ἴδιον, ἀλλὰ τὸ ἐν μὲν τῇ τραγωδίᾳ μὴ ἐνδέχεσθαι ἅμα περὶ τόμῳ πολλὰ μέρη μιμῆσθαι, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν ὑποκριτῶν μέρεσιν μόνον. Ἐν δὲ τῇ ἐποποιίᾳ, ἀλλὰ τὸ δηγήσιν εἶναι, ὅτι πολλὰ μέρη ἅμα ποιεῖν περὶ τόμῳ, ὑφ' ὧν οἰκείων ὄντων αὖξεται ὁ τῆς ποιήματος ὄγκος. Ὡς τὸ ἔχει τὸ ἀγαθὸν εἰς μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ μετεβάλλειν τὰ ἀκρόντα, ὥς ἐπισοδῆν ἀνομοίοις ἐπισοδίοις. Τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πληρῆν ἐκπύπειν ποιεῖ τὰς τραγωδίας.

μα'. Τὸ δὲ μέτρον τὸ ἡρωϊκὸν ἀπὸ τῆς πείρας ἤρμοκεν· εἰ γάρ τις ἐν ἄλλῳ τινὶ μέτρῳ διηγηματικὴν μίμησιν ποιοῖτο, ἢ ἐν πολλοῖς, ἀπρεπὲς αὖ φαί-

extendendam magnitudinem epopœia magnum quid de proprio ; quoniam in tragœdia quidem non multas quæ simul gerantur imitari licet partes, sed eam duntaxat quæ in scena et per histriones geritur. At in epopœia, quia narratio *illa* est, multas partes simul gestas fingere licet : ex quibus congruis existentibus augetur poematis moles. Quare hoc habet commodum ad magnificentiam, et illud, quod auditorem varie disponit, et epifodia intertextit dissimilia : quod enim simile est cito fatians facit tragœdias explodi.

41. Metrum autem heroicum ab experientia probatum est *epopœia* convenire : nam si quis imitationem, quæ per narrationem fit, in alio aliquo metro faceret, vel in pluribus, indecorum appa-

νοίτο. Τὸ γὰρ ἡρώϊκόν σασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων ὅτι (διὸ καὶ γλώττις καὶ μεταφορὰς δέχεται μάλιστα· περὶ τῆς γὰρ καὶ ἡ διηγηματικῆς μίμησις τῶν ἄλλων)· τὸ δὲ ἰαμβικὸν καὶ τετράμετρον, κινήσις· τὸ μὲν ὀρχηστικόν, τὸ δὲ τραγικόν. Ἐπὶ δὲ ἀτοπώτερον εἰ μιν γυνοῖ τις αὐτὰ, ὥσπερ Χαιρήμων. Διὸ ὁδοὺς μακρὰν σύστασιν ἐν ἄλλῳ πέποιήκεν, ἢ τῷ ἡρώϊ· ἀλλ', ὥσπερ εἴπομεν, αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει τὸ ἀεμότιον αὐτῇ ἀκριβεῖσθαι.

μβ'. Ὅμηρος δὲ ἄλλα τε πολλὰ ἄξιον ἐπαινέσθαι, καὶ δὴ καὶ ὅτι μόνος τῶν ποιητῶν οὐκ ἀγνοεῖ ὃ δεῖ ποιεῖν αὐτόν. Αὐτὸν γὰρ δεῖ τὸν ποιητὴν ἐλάχιστα λέγειν·

reret. Quippe heroicum, et stabilissimum inter metra, et magnificentissimum est: (ideo et glossas et translationes maxime admittit; nam et imitatio, quæ per narrationem fit, *ornatu* abundat præ cæteris:) iambicum vero et tetrametrum mobilia *sunt metra*: hoc quidem saltationi, illud autem actioni aptum. Quinetiam *id* multo absurdius est, si quis *metra* plura commisceat, ut Chæremo. Itaque prolixiorē compositionem nemo in alio *unquam metro* fecit quam heroō: sed, ut diximus, natura ipsa poematis docet *metrum* ipsi congruens assignare.

42. Homerus autem cum in aliis multis dignus est laudari, tum maxime quod solus inter poetas non ignorat quid ipsum facere oportet. Ipsum enim poetam *quam* paucissima dicere oportet;

ἐ γὰρ ὅτι κατὰ ταῦτα μιμητής. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αὐτοὶ μὲν δι' ὅλου ἀγωνίζονται, μιμῶνται δὲ ὀλίγα καὶ ὀλιγάκις· ὁ δὲ, ὀλίγα φρενισασάμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ ἄλλο τι ἥδιον, καὶ ὅθεν ἄηθες, ἀλλ' ἔχον ἥδιον.

μγ'. Δεῖ μὲν οὖν ἐν ταῖς τραγωδίαις ποιεῖν τὸ θαυμαστόν· μᾶλλον δ' ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τὸ ἄλογον, δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν, ἀλλὰ τὸ μὴ ὁρᾶν εἰς τὸν πρεσβύτερον. Ἐπεὶ γὰρ περὶ τὴν Ἑκτορέα δῶξεν ἵππῃ σκηνῆς ὄντα, γελοῖα ἂν φανείη, οἱ μὲν ἐσώτες καὶ ἐ δῶκοντες, ὁ δὲ ἀνανεύων· ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι λανθάνει. Τὸ δὲ θαυμαστόν, ἡδὺ σημεῖον δέ·

siquidem secundum hæc non est imitator. Igitur alii *poetæ*, ipsi quidem per totum *poema* laborant, pauca vero imitantur, et raro: ille autem *contra*, cum paucula præfatus sit, extemplo inducit virum aut mulierem, aut aliud quid moribus præditum, neque omnino quicquam morum expers, sed habens mores.

43. Ac in tragædiis quidem id quod admirabile est effingere oportet: sed in epopœia magis licet id quod præter rationem est, per quod maxime contingit *ipsum* admirabile, quia non intuemur agentem. Quandoquidem illa circa Hectoris insectationem, si in scena fierent, ridicula viderentur; hi quidem stantes, et non insequentes, ille autem abnuens; sed in *Homeri* versibus latent. Admirabile autem *omne* jucundum est. Indicium vero est, quod

πάντες γὰρ περσιθέντες ἀπαγγέλλουσιν, ὡς χαριζόμενοι.

μδ'. Δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τὰς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ. Ἔστι δὲ τῆτο παραλογισμός· οἶονταί γάρ ἀνθρώποι, ὅταν τοῦδ' ὄντος τοῦ ἤ, ἢ γινομμένου γίνηται, εἰ τὸ ὑστερόν ᾖ, καὶ τὸ πρότερον εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τῆτο δὲ ᾖ ψεύδους. Διὸ δὴ, ἂν τὸ πρῶτον ψεύδους, ἄλλου δὲ τήτου ὄντος, ἀνάγκη εἶναι ἢ γενέσθαι ἢ περσεῖναι· ἀλλὰ γὰρ τὸ εἰδέναι τῆτο ἀληθὲς ὄν, παραλογίζεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πρῶτον, ὡς ὄν. Προαιρεῖσθαι τε ἀδύνατα καὶ εἰκότα, μᾶλλον ἢ διωπατὰ καὶ ἀπίθανα· τὰς τε λόγους μὴ συνίστασθαι ἐκ μερῶν

omnes adjicientes *aliquid rem gestam* narrant, quasi gratum *quid auditori* facientes.

44. Maxime autem etiam alios docuit Homerus mendacia quo modo oportet dicere. Est autem hoc paralogismus. Arbitrantur enim homines, cum hoc existente vel facto illud sit vel fiat, si posterius est, etiam primum esse, vel fieri. Hoc autem est deductio falsa. Quandoquidem, etsi primum falsum *sit*, tamen, posteriore existente, necessario existere vel factum esse creditur: quod enim hoc vere esse cognovimus, falso ratiocinatur animus noster etiam primum illud vere esse. Sed et illa potius quæ impossibilia, et verisimilia sunt, eligere *oportet*, quam quæ possibilia, et incredibilia: et fabularum argumenta non componere ex par-

ἀλόγων, ἀλλὰ μάλιστα μὴ μὴδὲν ἔχειν ἄλογον· εἰ ᾧ μὴ, ἔξω τῷ μυθεύματος· ὥσπερ Οἰδίπους τὸ μὴ εἰδέναι πῶς ὁ Λαῖος ἀπέθανεν· ἀλλὰ μὴ ἐν τῷ δράματι, ὥσπερ ἐν Ἡλέκτρᾳ οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες, ἢ ἐν Μυσοῖς ὁ ἄφωνος ἐκ Τεγέας εἰς τὴν Μυσίαν ἦκων. Ὡς τὸ λέγειν ὅτι ἀνήρητο ἂν ὁ μῦθος, γελοῖον· ὅξ δὲ γὰρ εἰ δὲ συνίσταται τοιούτους· ἂν δὲ θῇ, καὶ φαίνεται εὐλογώτερον, ἐνδέχεσθαι καὶ ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἄλογα, τὰ περὶ τὴν ἐκθεσιν, ὥς ὅτι ἂν ἡ ἀνεκτὰ, δῆλον ἂν γένοιτο, εἰ αὐτὰ φαῦλῶς ποιητὴς ποιήσει· νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ὁ ποιητὴς ἀφανίζει ἡδύνων τὸ ἄτοπον.

tibus rationi non consentaneis, sed maxime quidem nihil habere rationi non consentaneum; si minus hoc detur, saltem extra fabulam habere: (velut illud, quod Oedipus nesciat quomodo Laius diem obiisset:) sed non in ipso dramate, sicut in Electra, ii qui certamina Pythia narrant, aut in Mysis, is qui mutus ex Tegea in Mysiam pervenit. Itaque dicere, quod, nisi tale ἄλογον finxissent, interiisset fabula, ridiculum est: ab initio enim non oportet constituere tales: si constituat quis, et rationi consentaneum magis videatur admittere etiam aliquid absurdi; quoniam et ea in Odyssea rationi non consentanea, de Ulyssis in Ithacæ littus expositione, quod ne tolerabilia quidem forent, manifestum fieret, si ea malus poeta finxerit: nunc autem per alias virtutes poeta e conspectu tollit jucundum faciendo id quod absurdum est.

μέ. Τῇ δὲ λέξει δεῖ ἀφαινεῖν ἐν τοῖς λόγοις μέ-
ρεσι, καὶ μήτε ἡθικοῖς, μήτε ἀφρονητικοῖς· ἀποκρύπτει
γὰρ πάλιν ἢ λίαν λαμπρὰ λέξεις τὰ ἥθη, καὶ τὰς
ἀφρονοίας.

μς'. Περὶ δὲ προβλημάτων ἐ λύσεων, ἐκ πόσων τε
καὶ ποίων ἀν εἰδῶν εἶη, ὥδε θεωρεῖσι γένοιτ' ἀν φανερόν.
Ἐπεὶ γὰρ ὅτι μιμητὴς ὁ ποιητὴς, ὥσπερ ἀν ἡ ζωγράφος,
ἢ πῶς ἄλλος εἰκονοποιὸς, ἀνάγκη μιμῆσθαι, τριῶν ὄντων τὸν
ἀριθμὸν, ἐν π' αἰεί· ἢ γὰρ οἷα ἴδ' ἢ ὅτιν, ἢ οἷα φασὶ καὶ
δοκεῖ, ἢ οἷα εἶναι δεῖ. Ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λέξει,
ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς. Καὶ πολλὰ πάθη τῆς
λέξεώς ὅτι· διδομένη γὰρ ταῦτα τοῖς ποιηταῖς. Πρὸς δὲ

45. Elocutionem autem elaborare maximopere oportet in par-
tibus minus activis, et quæ neque mores, nec sententias ex-
hibent. Obscurat enim rursus elocutio nimis splendida et mores,
et sententias.

46. De problematibus autem et *eorum* solutionibus, ex quot
et qualibus speciebus sint, sic considerantibus manifestum fiet.
Quandoquidem enim poeta imitator est, sicut vel pictor, vel qui-
vis alius imaginum opifex, necesse est eum semper imitari ex iis
quæ numero tria sunt unum aliquod: aut enim qualia erant vel
sunt, aut qualia vulgo dicunt et *qualia* videntur, aut qualia esse
oportet. Hæc autem *omnia* enunciantur elocutione, vel etiam glossis
et translationibus. Et multæ sunt elocutionis passionēs: has enim

τέτοις ἔχῃ αὐτὴ ὁρθότης ὅτι τῆς ποιητικῆς καὶ τῆς πολι-
τικῆς, ὅδε ἄλλης τέχνης καὶ ποιητικῆς. Αὐτῆς δὲ τῆς
ποιητικῆς διττὴ ἡ ἀμαρτία· ἡ μὲν γὰρ κατ' αὐτὴν, ἡ δὲ
κατὰ συμβεβηκός. Εἰ μὲν γὰρ προείλετο μιμήσασθαι ἀδύ-
ναμίαν, αὐτῆς ἡ ἀμαρτία· εἰ δὲ τὸ προελέσθαι μὴ ὁρ-
θῶς, κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ τὸν ἵππον ἄμφω τὰ δεξιὰ
προβεβληκότα· ἢ τὸ κατ' ἐκάστω τέχνῳ ἀμάρτημα·
οἷον, τὸ κατὰ ἰατρικὴν ἢ ἄλλῳ τέχνῳ, εἰ ἀδύνατα πε-
ποίηται· ταῦτ' οὖν, ὅποια ἂν ᾖ, ἔκαστος ἐαυτῷ. Ὡς
δεῖ τὰ ὑπερμήματα ἐν τοῖς προβλήμασιν, ἐκ τέτων ὑπε-
σκοπεῖντα, λύειν. Πρῶτον μὲν γὰρ, ἂν τὰ πρὸς αὐτὴν τὴν
τέχνῳ ἀδύνατα πεποίηται, ἡμάρτηται· ἀλλ' ὁρθῶς ἔχει,

poetis concedimus. Præterea vero non eadem est rectitudo poli-
ticæ scientiæ et poeticæ; nec alius cuiusvis artis et poeticæ.
Ipsius autem poeticæ peccatum est duplex; unum quidem in se-
ipſa, alterum autem secundum accidens. Si enim præelegit imi-
tari aliquid impossibile, ipsius peccatum est præelegisse: si autem
non recte imitata est aliquid, per accidens est peccatum; sed equum
utrumque crus dextrum simul proferentem; aut id quod pec-
catur in qualibet arte: velut in medicina, aut alia quavis arte, si
impossibilia finxit: hæc, inquam, qualiacunque sint, non sunt ipsius
peccata. Quare criminationes, quæ in problematibus objici solent,
ex his consideratione habita solvere oportet. Primum enim, si
contra ipsam artem impossibilia finxit, peccavit: sed recte habet,

εἰ τυγχάνει τῷ τέλους τῷ αὐτῆς. Τὸ γὰρ τέλϑ εἴρη-
ται· οἶον, εἰ ἔτως ἐκπληκτικώτερον ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλο ποιῇ
μέρϑ. Παράδειγμα ἢ τῷ Ἑκτορϑ δῖωξις. Εἰ μέντοι
τὸ τέλϑ, ἢ μᾶλλον ἢ ἥτιον, ἐνεδέχετο ὑπάρχειν καὶ
κατὰ τὴν περὶ τέτων τέχνῳ, ἡμάρτηται ὅκ ὀρθῶς·
δεῖ γάρ, εἰ ἐνδέχεται, ὅλως μηδαμῇ ἡμαρτῆσθαι. Ἐπὶ
ποτέρων ὅτι τὸ αἵμαρτημα, τῶν κατὰ τὴν τέχνῳ, ἢ
κατ' ἄλλο συμβεβηκός; ἑλαττον γάρ, εἰ μὴ ἦδει ὅτι
ἑλαφϑ θήλεια κέρατα ὅκ ἔχει, ἢ εἰ κακομιμήτως
ἔγραψε. Πρὸς δὲ τέτοις εἰς ἴππιμαται, ὅτι ὅκ ἀλη-
θῆ, ἀλλ' οἷα δεῖ· οἶον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη, αὐτὸς μὲν
οἶους δεῖ ποιεῖν, Εὐριπίδης δὲ οἰοί εἶσι. Δι' ὃ ταύτη

si finem consequitur suum. Finis enim *ejus* dictus est; veluti si
hoc pacto magis admirabilem vel hanc vel aliam *aliquam* facit
partem. Exemplo *est* Hectoris infectatio. Veruntamen, si finem
plus minusve subsistere licuit etiam secundum horum artem, pec-
cavit haud recte: oportet enim, si licet, omnino nusquam peccare.
Deinde, utrorum est peccatum? eorum quæ in arte *ipsa fiunt*,
vel *eorum quæ* secundum accidens aliud? minus enim *est*, si ig-
noravit quod cerva fœmina cornua non habet, vel si *eam* male
descripsit. Adhæc si vitio vertitur, quod non vera *finxit*, oc-
currendum *est*, at qualia *esse* oportet: velut etiam Sophocles
dicebat; se quidem *personas*, quales *esse* oportet, fingere, Euri-
pidem vero, quales sunt. Quamobrem hoc hac via solvendum

λυτέον. Εἰ δὲ μηδετέρως, ὅτι ἔτω φασίν, οἷον τὰ
περὶ θεῶν· ἴσως γὰρ ἔτε βέλπιον ἔτω λέγειν, ἔτ' ἀλη-
θῆ, ἀλλ' ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης· ἀλλ' ἔφασι τὰδε.
ἴσως δὲ ἔβελτιον μὲν, ἀλλ' ἔπως εἶχεν, οἷον τὰ περὶ
τῶν ὀπλῶν.

—Ἐγχεα δὲ σφιν

Ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρ^Θ.—

Οὕτω γὰρ τότε ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ νῦν Ἰλλυριοί.
Περὶ δὲ τῶ καλῶς ἢ μὴ καλῶς, ἢ εἴρηταί τινι, ἢ
πέπρακται, ἔμόνον σκεπτέον εἰς αὐτὸ τὸ πέπραγ-
μῶν ἢ εἰρημῶν βλέποντα, εἰ σπουδαῖον ἢ φαῦλον,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πλεονέκτεον ἢ λέγοντα, πλεονέκτεον ὃν, ἢ

est. Quod si neutro modo, nec vera finxit, nec qualia esse oportet, respondendum est, quod ita vulgo dicunt: velut ea quæ de diis finguntur. Fortasse enim nec melius est sic dicere, neque vera sunt, quæ dicuntur, (quemadmodum Xenophanes criminatur,) at sane hæc vulgo dicunt. Fortasse autem non melius quidem, sed sic se habuit res: velut, ea de armis:

—Hastæ vero illis

Erectæ steterunt super partem a cuspide extremam.

Ita enim tunc ex instituto faciebant, quemadmodum etiam nunc Illyrici. De illo autem, pulchrene an secus, aut dictum a quoquam fit, aut factum, considerandum est non solum intuendo in ipsum factum vel dictum, si honestum sit an pravum; sed in agentem quoque vel dicentem, erga quem *is dixit vel fecit*, aut

ότε, ἢ ὅτω, ἢ ἔνεκεν· οἶον, ἢ μείζονθ' ἀγαθῶ, ἵνα
γῆται, ἢ μείζονος κακῶ, ἵνα ἀπογῆται. Τὰ δὲ πρὸς
τὴν λέξιν ὁρῶντα δεῖ ἀγαλῦεν· οἶον, γλώτῃ.

Οὐρῆας μὲν πρῶτον.—

Ἴσως γὰρ ἔτι τὰς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τὰς φύλακας· καὶ
τὸν Δόλωνα,

Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἦν κακός,—

ἔτι τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰχρὸν· τὸ γὰρ
εὐεῖδές οἱ Κρήτες εὐπρόσωπον καλεῖσι. Καὶ τὸ,

Ζωρότερον δὲ κέρατα,—

ἔτι τὸ ἀκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θαττον. Τὸ δὲ καὶ
μεταφορὰν εἶρηται· οἶον,

quando, aut quomodo, aut cujus gratia: velut, aut majoris boni,
ut fiat, aut majoris mali, ne fiat. Nonnulla vero in elocutionem
intuentem solvere oportet: veluti, per glossam;

Οὐρῆας quidem primo.—

Fortasse enim non mulos dicit, sed custodes: et Dolonem,

Qui fane secundum εἶδος quidem erat malus,—

non *dicit*, corpore incompositum, sed, facie turpem: siquidem
Cretenses εὐεῖδές vocant quod facie speciosum est. Et illud;

Ζωρότερον autem misce,—

non meracius, ut temulentis, *vult*, sed festinantius. Aliud autem
quid per translationem dictum est: velut,

Ἄλλοι μὲν ῥὰ θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι —

Εὐδὸν παννύχιοι· —

ἅμα δὲ φησιν·

Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθήσειεν,

καὶ,

Αὐλῶν συρίγγων θ' ὁμαδὸν· —

Τὸ γὰρ πάντες, ἀντὶ τῆς πολλοὶ κατὰ μεταφορὰν εἰρηται·
τὸ γὰρ πάν, πολὺ π. Καὶ τὸ,

Οἷον δ' ἄμμορος, —

κατὰ μεταφορὰν· τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον. Κατὰ δὲ
προσωδία, ὥσπερ Ἰππίας ἔλυσεν ὁ Θάσιος τὸ,

— δίδομεν δὲ οἱ· —

καὶ,

— τὸ μὲν ἔστι κατὰ πύθετον ὁμοῖον.

Alii quidem dii, et homines —

Dormiebant per totam noctem : —

fimul tamen dicit ;

Certe quando campum Trojanum adspiceret,

et paulo post, Tibiarum fistularumque tumultum.

Nam, omnes, pro, multi, per translationem dictum est : quoniam
omne est multum quiddam. Et illud,

Sola urfa exfors oceani, —

per translationem dicitur. Quod enim notissimum est, quasi so-
lum est. Per accentum autem nonnulla solvuntur ; quemadmodum
Hippias Thasius solvebat illud,

— δίδομεν δὲ οἱ· —

et illud,

— τὸ μὲν ἔστι κατὰ πύθετον ὁμοῖον.

Τὰ δὲ ἀμειβέσθ' οἶον Ἐμπεδοκλῆς·

Αἶψα δὲ θνήτ' ἐφύοντο, πὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι,
Ζωρά τε πρὶν κέκριτο.—

Τὰ δὲ ἀμφιβολία·

— παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ·

τὸ γὰρ πλέων, ἀμφιβολόν ἔστι. Τὰ δὲ κατὰ τὸ ἔθ·
τῆς λέξεως· οἶον τὸν κεκραμμένον οἶνόν φασιν εἶναι·
ὅθεν ποιοῖται,

— κνημὶς νεοτεύκτη κασιτέρειο.

Καὶ χαλκίας, τὰς τὸν σίδηρον ἐργαζομένας· ὅθεν εἴρηται
ὁ Γανυμήδης

— Διὶ οἶνοχοεύειν,

Per distinctionem autem nonnulla : velut Empedocles ;

* Extemplo autem, *mutato cursu motus*, mortalia nata sunt, quæ prius, *in chaos illo*,
didicerant immortalia esse ;

Mixtaque prius quæ pura.*

Per ambiguitatem vero hæc ;

— παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ·

nam illud, πλέων, ambiguum est. Alia autem ex consuetudine
locutionis : veluti, *vinum aqua* mixtum aiunt esse vinum. Unde
dictum est :

* — κνημὶς νεοτεύκτη κασιτέρειο.*

Et χαλκίας, *sive fabros ærarios*, vocant, qui ferrum fabrefaciunt.

Unde etiam Ganymedes

Jovi vinum ministrare

ἐ πινόντων οἶνον· εἴη δ' ἂν τὸ γε καὶ κατὰ μετα-
φοράν. Δεῖ δὲ καὶ ὅταν ὄνομά τι ὑπεναντίωμά τι δοκεῖ
σημαίνειν, ἑπισκοπεῖν πῶσαχῶς ἂν σημάνειε τὸ ἐν τῷ
εἰρημνύῳ· οἶον,

— τῇ ῥ' ἔρχετο χάλκεον ἔγχυτο,

τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. Τὸ δὲ, πῶσαχῶς ἐνδέχεται,
ὡδὲ πως· μάλισ' ἂν τις ὑπολάβοι κατὰ τὴν κατ' ἀν-
τικρὺ, ἢ ὡς Γλαύκων λέγει. Ἐτι ἐνιοὶ ἀλόγως
προῦπολαμβάνουσι, καὶ αὐτοὶ καταψηφισάμενοι συλ-
λογίζονται, καὶ ὡς εἰρηκότες ὅτι δοκεῖ ἑπιτιμῶσιν,
ἂν ὑπεναντίον ἢ τῇ αὐτῶν οἴησι. Τὸ δὲ πᾶ-
πονθε τὰ περὶ Ἰκάριον· οἶοντα γὰρ αὐτὸν Λάκωνα

dictus est; cum *dii* non vinum, sed *nectar*, bibant. Hoc vero etiam
per translationem dici posset. Quinetiam oportet, quando nomen
aliquod subcontrarietatem aliquam videtur significare, dispicere
quotupliciter id significare possit in dicto *loco*: velut,

— In illa utique ærea hærebat hasta;

quod ab illa impedita esset. Hoc autem, quotupliciter licet *intel-
ligere*, sic quodammodo; potissimum aliquis percipiat *** ut Glau-
co dixit. Præterea nonnulli sine ratione præjudicatam opinionem
concupiunt, et postquam ipsi condemnationis sententiam tulerint
rationes ineunt, et quasi *poeta revera* dixerit, quicquid libet crimi-
nantur, si subcontrarium sit suæ ipsorum opinioni. Atque hoc ac-
cidit iis quæ de Icaro *feruntur*: arbitrantur enim ipsum Laconem

εἶναι. Ἄτοπον οὖν, τὸ μὴ ἐντυχεῖν τὸν Τηλέμαχον
αὐτῷ εἰς Λακεδαίμονα ἐλθόντα. Τὸ δὲ ἴσως ἔχει,
ὥσπερ οἱ Κεφαλλῆνές φασι· παρ' αὐτῶν γὰρ γῆ-
μαι λέγουσι τὸν Ὀδυσσεύα, καὶ εἶναι Ἰχάδιον, ἀλλ' οὐκ
Ἰχάριον. Διαμάρτημα δὲ τὸ πρόσβλημα, εἰκὸς, ἐστὶ.
Ὅλως δὲ τὸ ἀδιώατον μὲν, ἢ περὶ τὴν ποίησιν,
ἢ περὶ τὸ βέλτιον, ἢ περὶ τὴν δόξαν δεῖ ἀν-
άγειν. Περὶ τε γὰρ τὴν ποίησιν, αἰρετώτερον πι-
θανὸν ἀδιώατον, ἢ ἀπίθανον καὶ διωατόν· τοιούτους
δὲ εἶναι, οἷους Ζεῦξις ἔγραφεν· ἀλλὰ καὶ περὶ τὸ
βέλτιον· τὸ γὰρ πρῶτον δεῖ ὑπερέχειν· περὶ
ἃ φασι τάλογα. Οὕτω τε καὶ ὅππωτ' ὅτε οὐκ

fuisse. Absurdum igitur, Telemachum, quando Spartam vene-
rit, cum illo minime congressum fuisse. Hoc autem fortasse se
habet, sicut Cephallenii aiunt: e sua enim gente uxorem duxisse
Ulysssem perhibent, * et Icarium Acarnanem esse, non Laconem.*
Error autem est *ipsius* problema, ut verisimile est. Omnino au-
tem quod impossibile est, vel ad poesin, vel ad id quod melius est,
vel ad *vulgi* opinionem, referre oportet. Ad poesin enim respectu
habito, eligendum potius est quod credibile est et impossibile,
quam quod incredibile et possibile. Tales autem esse quales
Zeuxis pinxit. Verum etiam ad id quod melius est *referre oportet*.
Etenim quod pro exemplari est *reliquis omnibus* antecellere
oportet. * Ad ea quæ aiunt *** Quæ vero ut contra rationem
reprehenduntur, iisdem modis *solvere oportet*, ac etiam hoc,

ἄλογόν ὅτιν· εἰκὸς γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἰκὸς γίνεσθαι. Τὰ δὲ ὑπεναντία ὡς εἰρημύα ἔτω σκοπεῖν, ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς λόγοις ἔλεγχοι, εἰ τὸ αὐτὸ, καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ, καὶ ὡσαύτως, ὥς καὶ αὐτὸν ἢ πρὸς ἃ αὐτὸς λέγει, ἢ ὃ ἂν φερόμεθ' ὑπόδηται. Ὅρθή δὲ ἡ ἑπιτίμησις, καὶ ἀλογία καὶ μοχθηρία, ὅταν, μὴ ἀνάγκης ἔσης μηδέν, χρησθῇ τῷ ἀλόγῳ, ὥσπερ Εὐριπίδης τῷ Αἰγεί, ἢ τῇ πονηρίᾳ, ὥσπερ ἐν Ὁρέσῃ τῷ Μενελάου. Ταῦτα μὲν οὖν ἑπιτιμήματα ἐκ πέντε εἰδῶν φέρουσιν· ἢ γὰρ ὡς ἀδιώατα, ἢ ὡς ἄλογα, ἢ ὡς βλαβερά, ἢ ὡς ὑπεναντία, ἢ ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τὴν

quod aliquando non est contra rationem: verisimile enim est etiam præter verisimile *aliquid* fieri. Subcontraria vero quodammodo dicta sic examinare *oportet*, quemadmodum elenchi in orationibus *facere solent*; si idem *fit*, et ad idem, et eodem modo; ita ut contrarium fit vel iis quæ ipse dicit, vel ei quod prudens *aliquis* suggerat. Justa autem est reprehensio, et absurditas, et vitium: quando *poeta*, nulla existente necessitate, aut eo quod sine ratione fit utatur, sicut Euripides *Ægeo*; aut improbitate, sicut, *illa* Menelai, in Oreste. Has igitur criminationes *poetarum* ex quinque speciebus afferunt. Nam *criminantur* aut tanquam impossibilia; aut tanquam contra rationem; aut tanquam pernicioſa; aut tanquam subcontraria; aut tanquam præter rectam artis re-

κατὰ τέχνῃ· αἱ δὲ λύσεις ἐκ τῆς εἰρημύων ἀειθμῶν
σκεπτεῖται· εἰσὶ δὲ δώδεκα.

μζ'. Ποτερὸν δὲ βελτίων ἢ ἐποποιητικὴ μίμησις,
ἢ ἡ τραγωδική, ἀποδείξειεν ἂν τις. Εἰ γὰρ ἡ ἥτ-
τον φορτικὴ, βελτίων· τοιαύτη δὲ ἡ πρὸς βελτίους
θεατὰς ἔστι· δῆλον ὅτι ἡ ἅπαντα μιμουμένη φορ-
τικὴ. Ὡς γὰρ οὐκ αἰθανομύων, ἂν μὴ αὐτὸς
πρωθῇ, πολλὴν κίνησιν κινῶνται· οἷον, οἱ φαῦλοι
αὐληταὶ κυλιόμενοι, ἂν δίσκον δέη μιμεῖσθαι, καὶ
ἐλκοντες τὸν κορυφαῖον, ἂν Σκύλλαν αὐλῶσιν. Ἡ
μὲν οὖν τραγωδία τοιαύτη ἔστιν, ὡς καὶ οἱ πρό-
τερον τὰς ὑσέρους αὐτῶν ὄντο ὑποκριταί· ὡς λίαν

gulam. Solutiones autem explorandæ sunt ex antedictis nu-
meris: sunt autem duodecim.

47. Utrum vero sit melior epica imitatio, an tragica, du-
bitare posset quispiam. Si enim *imitatio* quæ minus odiosa
est melior sit; hujuscemodi autem sit ea quæ pertinet ad
spectatores meliores; manifestum est, quod ea quæ omnia imi-
tatur odiosa est. Tanquam enim *spectatores* nihil percipiant,
nisi *actor* ipse apponat, multimodis motibus moventur *actores*:
velut, inepti tibicines volventes se *circumquaque*, cum
discum imitari oporteat; et præcentorem trahentes, cum Scyl-
lam tibiis agant. Ac tragœdia quidem talis *imitatio* est,
cujusmodi etiam histriones prisca, eos qui postea subsecuti

γὰρ ὑπεβάλλοντα, πίθηκον ὁ Μυνίσκος τὸν Καλλιπιδῶν ἐκάλει· τοιαύτη δὲ δόξα καὶ περὶ Πινδάρου ἔστι· ὥς οἱ ἔτι ἔχουσι πρὸς αὐτὸς, ἢ ὅλη τέχνη πρὸς τὴν ἐποποιίαν ἔχει. Τὴν μὲν οὖν πρὸς θεατὰς ἔπαικεις φασιν εἶναι, δι' ὃ ὁδὸν δέοντα τῶν χημάτων· τὴν δὲ τραγικὴν, πρὸς φαύλους. Ἡ οὖν φορτικὴ, χείρων δῆλον ὅτι ἂν εἴη. Πρῶτον μὲν οὖν ἐκ τῆς ποιητικῆς ἢ κατηγορία, ἀλλὰ τῆς ὑποκειτικῆς· ἐπεὶ ὅτι περὶ τῶν σημείων καὶ ῥαψωδῶντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίρατος· καὶ δαδόντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος Ὀπέντιος. Εἴτα ὁδὸν κίνησις ἅπαντα λυδοκιμασέα, εἴπερ μὴ οἱ ὀρχησις, ἀλλ' ἢ φαύλων, ὅπερ

sunt, putabant. Etenim Meniscus Callippidem tanquam nimio modum excedentem vocabat simiam. Sed et talis opinio etiam de Pindaro fuit. Sicut autem isti ad illos se habent, ita universa *tragædiæ* ars ad *epopœiam* se habet. Atque hanc quidem pertinere ad spectatores aiunt sapientes, (quare gestuum nihil indigent,) tragicam vero ad ignorantes. Quæ igitur odiosa est, manifestum quod etiam deterior sit. At primum quidem non est hæc poeticæ artis accusatio, sed histrionica; siquidem in signis, sive gestibus, modum excedere potest et is qui rhapsodiam recitat, quod Sofistratus fecit, et is qui in certamine canit, quod fecit Mnasitheus Opuntius. Deinde nec omnis improbandus est motus; siquidem neque omnis saltatio, sed is qui inhonestorum proprius

καὶ Καλλιπιδῇ ἐπεπιμᾶτο, καὶ νῦν ἄλλοις, ὡς ὅκ' ἐλθού-
 ρας γυναικας μιμουμένων. Ἐπὶ ἡ τραγωδία καὶ ἀνδρ-
 κινήσεως ποιεῖ τὸ αὐτῆς, ὥσπερ ἡ ἐποποιία· ἀλλὰ γὰρ τῇ
 ἀναγινώσκειν φανερόν ἐστιν ὅποιά τις ὅσιν· εἰ οὖν ὅσι τὰλλα
 κρείττων, τὸτό γε ὅκ' ἀναγκαῖον αὐτῇ ὑπάρχειν. Ἐπειτα
 διότι πάντ' ἔχει ὅσαπερ ἡ ἐποποιία· καὶ γὰρ τῷ μέτρῳ ἔξεστι
 χρῆσθαι· καὶ ἐπὶ ἑ μικρὸν μέρος τι μυσικῶν καὶ τ' ὅψιν
 ἔχει, δι' ἧς αἱ ἡδοναὶ συνίστανται ἐναργέστατα. Εἴτα καὶ
 τὸ ἐναργὲς ἔχει καὶ ἐν τῇ ἀναγνώσει, καὶ ὅττι τῷ ἔργῳ.
 Ἐπὶ τῷ ἐν ἐλάττωι μήκει τὸ τέλος τῆς μιμήσεως εἶναι.
 τὸ γὰρ ἀφροώτερον, ἥδιον ἢ πολλὰ κεκραμένον τῷ χρόνῳ·
 λέγω δ', οἷον εἰ τις τὸν Οἰδίπουν θεῖν τὸν Σοφοκλέους ἐν

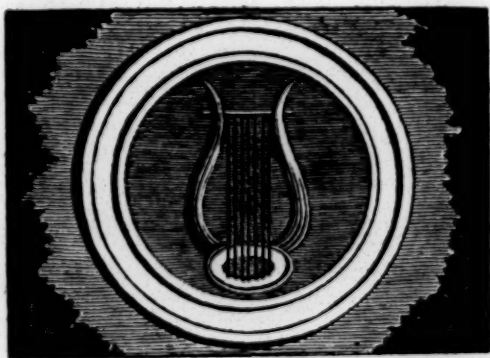
est; quod et Callippidi dabatur vitio; et hodie aliis, quasi mu-
 lieres imitentur non ingenuas. Adhæc etiam absque motu tra-
 gœdia suum opus exequitur, sicut eposœia; e *sola* namque lec-
 tione, qualis sit, manifesta est: si igitur in cæteris præstat, hoc
 saltem ipsi adesse non est necessarium. Deinde quoniam omnia
 habet quæcunque eposœia: nam et metro licet uti: et insuper
 non parvam partem musicam habet et spectaculi apparatus, per
 quem voluptates evidentissime constituuntur. Deinde etiam evi-
 dentiam habet, tam in lectione, quam in actione. Præterea quia
 intra minorem longitudinem est imitationis perfectio: quod enim
 confertum magis est, jucundius est quam quod multo tempore
 diffusum: dico autem, veluti si quis Oedipum Sophoclis tot

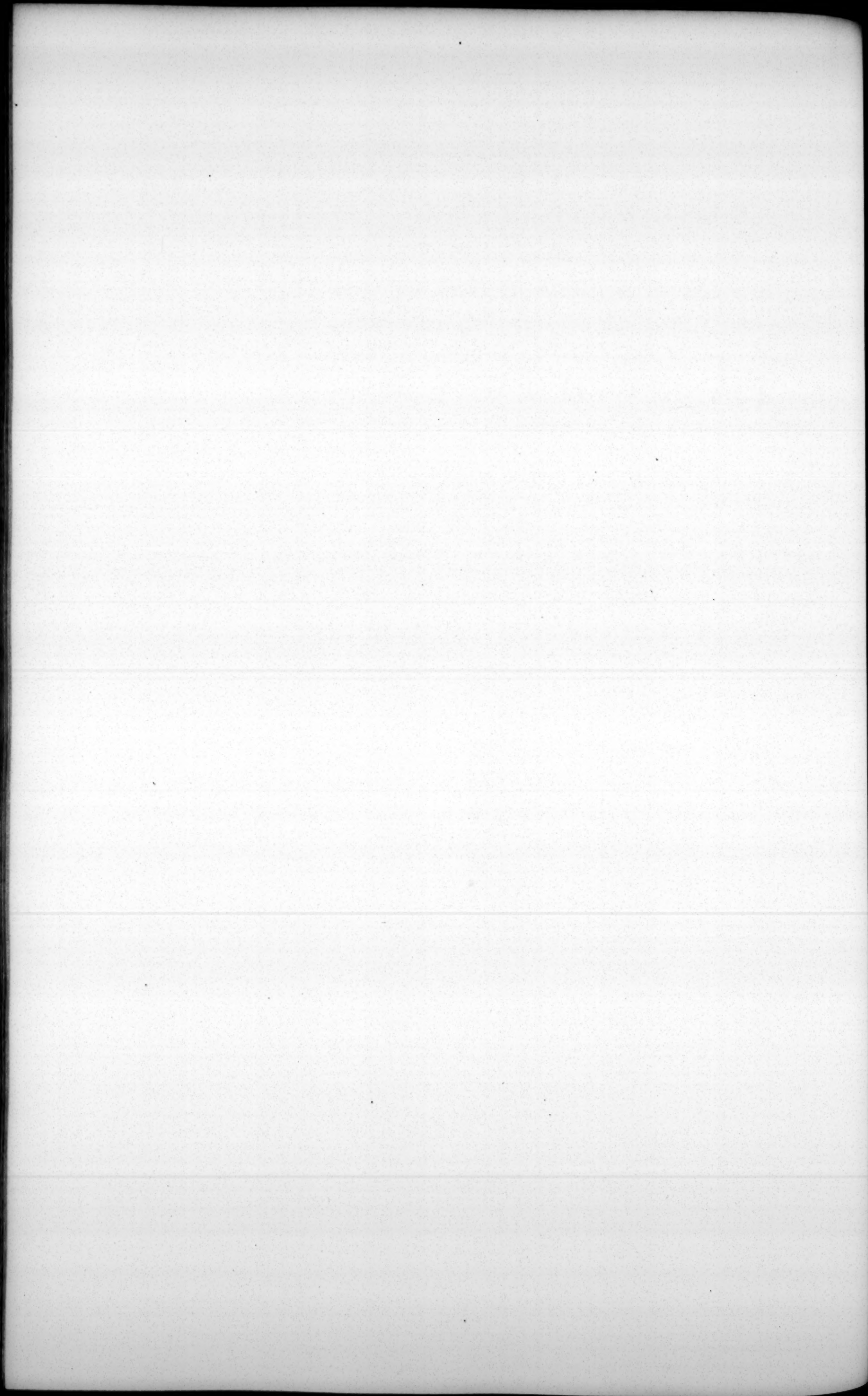
ἔπεσιν, ὅσοις ἡ Ἰλιάς. Ἐπὶ ἥτιον μία ὁποιαῦν μίμησις
ἢ τῆς ἐποποιῶν. Σημεῖον δέ· ἐκ γὰρ ὁποιαῦν μιμήσεως
πλείους τραγωδίαί γίνονται. Ὡς, εἰ μὴ ἓνα μῦθον
ποιῶσιν, ἀνάγκη ἢ βραχέα δεικνύμενον μύουρον φαί-
νεσθαι, ἢ, ἀκολουθεῖντα τῷ τῷ μέτρου μήκει, ὑδαρῇ·
εἰ δὲ πλείους, λέγω δὲ, οἷον, εἰ ἐκ πλείονων τρα-
γῶν ἢ συγκειμένη, ὡς μία· ὥσπερ ἡ Ἰλιάς ἔχει πολ-
λὰ τοιαῦτα μέρη, καὶ ἡ Ὀδύσεια, ἃ καὶ καθ' ἑαυτὰ
ἔχει μέγεθος· καίτοι ταῦτα τὰ ποιήματα συ-
έστηκεν ὥς ἐνδέχεται ἅρῃ, καὶ ὅτι μάλιστα μιᾶς
τραγῶδος μίμησις ὅστις. Εἰ οὖν τέτοις τε ἀφ' ἑαυτῶν
πᾶσι, καὶ ἐτι τῷ τῆς τέχνης ἔργῳ· δεῖ γὰρ ὡς πᾶσι

versibus, quot constat Homeri Ilias, exponeret. Præterea minus una est qualiscunque epicorum imitatio. Hujus autem indicium est, quod ex qualicunque * imitatione * plures fiunt tragædiæ. Ita ut, si quidem fabulam unam conficiant, necesse sit eam, vel pauca exponentem curtam apparere, vel, si justam epici metri longitudinem assequatur, dilutam et languidam. Sin autem plures fabulas complexi sint; velut, si e pluribus actionibus constet fabula; non jam erit una: sicuti et Ilias, et Odyssea, hujuscemodi partes habet multas; quæ etiam per se magnitudinem certam habent: quanquam hæc poemata constituta sunt quantum licet optime, et quam maxime unius actionis imitatio sunt. Si ergo tragædia et his omnibus excellit, et insuper artis effectu: oportet enim eas

τυχῶσαν ἡδονὴν ποιεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ τὴν εἰρημύλιον· φα-
νερόν, ὅτι κρείττων ἂν εἴη μᾶλλον τῷ τέλους τυγχάνουσα
τῆς ἐποποιίας. Περὶ μὲν οὖν τραγωδίας, καὶ ἐποποιίας,
καὶ αὐτῶν, καὶ τῶν εἰδῶν, καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν, καὶ πόσα,
ὅτι ἀφ' ἑστέ, ὅτι τῷ εὖ ἢ μὴ τίνες αἰτία, καὶ περὶ ὀπ-
πλήσεων καὶ λύσεων, εἰρήστω τοσαῦτα.

non fortuitam quamlibet, sed illam quæ præfinita est efficere
voluptatem : manifestum est, quod præstantior erit, cum magis
finem suum consequatur, quam epopœia. Ac de tragœdia qui-
dem et epopœia, et ipsis, et ipsarum speciebus et partibus, quot
sint, et quid interest, et quæ causæ sint ejus quod in illis bene
est aut secus, et de reprehensionibus et solutionibus, tantum
dictum sit.

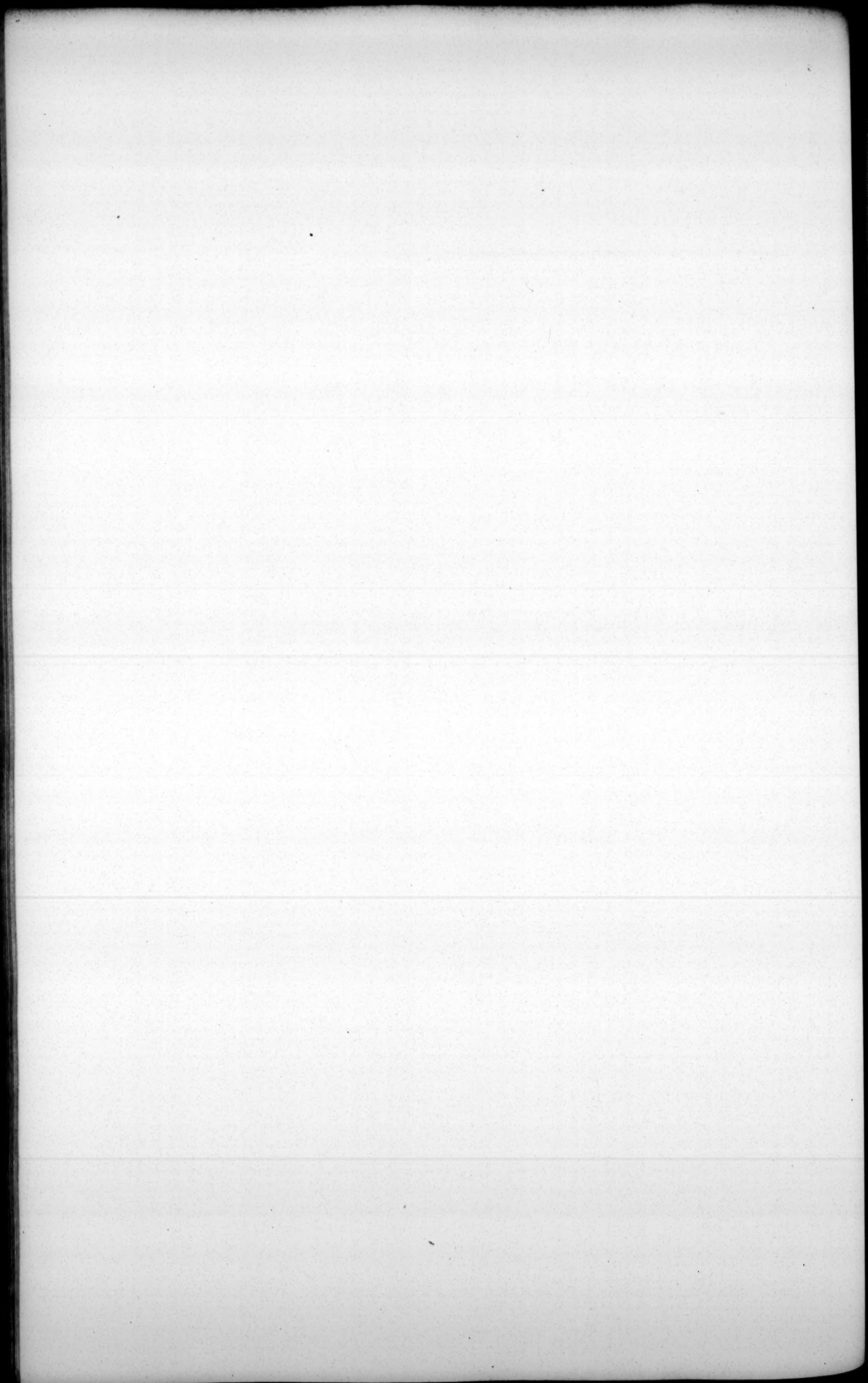
TYRWHITTI

ANIMADVERSIONES

IN

ARISTOTELIS

LIBRUM DE POETICA.

TYRWHITTI

ANIMADVERSIONES.

PAG. 2. lin. 8. ἕτεροι δὲ διὰ τῆς φωνῆς] Si perspicuitati studuisset SECT.
III.
philosophus, scripsisset forte, ἕτεροι ἢ τῇ φωνῇ. Hoc enim, credo, vult: “Sicut aliqui coloribus et figuris multa imitantur—alii autem voce.” Media autem illa, οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ σωηθείας, parenthetice ponuntur. Sed eadem prorsus syntaxeos variatio occurrit paulo infra: τῷ ῥυθμῷ μιμῆναι—ἔ γὰρ ἔστι διὰ τῆς σχηματίζουμένων ῥυθμῶν μιμῆναι. Imitationes autem apud antiquos voce non raro peragebantur. Plutarch. de Aud. Poet. p. 31. Ὡς περὶ γὰρ οὗτος βοὴν ἐψόφον τροχιλίας καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κλύπον ἀκρόντες, ἐνοχλάμεθα ἐδυσχεραίνομεν· ἀν δὲ τις πιθανῶς ταῦτα μιμῆται (καθάπερ Παρμενῶν τὸν ὕμνον, καὶ Θεόδωρος τὰς τροχιλίας) ἡδόμεθα. Parmenontis historiam, quæ Phædro materiam Fabulæ 5. lib. v. præbuisse videtur, fusius narrat idem Plutarchus, Probl. Symp. L. v. c. 1. ubi etiam plura dat de hujusmodi imitationibus; quas omnes acerbe exagitat et proscribit Plato, de Rep. L. iii. p. 616, 17.

SECT.
III.

P. 2. l. 9. ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἀρμονίᾳ] Hæc poeticæ imitationis instrumenta infra paulo aliter designantur; ῥυθμῷ καὶ μέλει καὶ μέτρῳ, p. 4. ubi μέλος pro ἀρμονία, et μέτρον pro λόγος ponitur. Ut hæc clare intelligantur, observandum est Melûs duo esse genera apud Aristotelem, sicut etiam apud Aristidem Quintilianum, L. i. p. 28. alterum strictius sic dictum; quod harmoniæ, five nudæ modulationi, respondet; alterum, quod vocat Aristides perfectum, ex harmonia et rythmo et oratione consistens. Μέλος δὲ ἐστὶ, τέλειον μὲν, τὸ ἐκ τε ἀρμονίας ἔρρυθμῷ καὶ λέξεως συνεστηκός· ἰδιαίτερον δὲ, ὡς ἐν ἀρμονικῇ, πλοκὴ φθόγων ἀνομοίων ὀξύτητι καὶ βαρύτητι. Perfectum melos eodem modo designatum est a Platone, de Rep. L. iii. p. 617. τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, λόγῳ τε, καὶ ἀρμονίας, ἔρρυθμῷ. In hoc igitur genere τὸ μέλος et rythmum et orationem complectitur; in altero utrumque excludit; adeoque pro ἀρμονία, quæ est mera modulatio, five vocis humanæ, five tibix, citharæ, &c. recte usurpetur. Quomodo autem μέτρον pro λόγος ponatur, ratio patebit, si animadvertamus metrum esse orationem rythmo dimensam, et sine oratione subsistere non posse. Τὸ μέτρον ἔκ ἀν γένειο χωρὶς λέξεως ποῖας καὶ ποῆς. Longin. Prolegom. ad Hephæst. Porro cum omnis poetarum oratio sit necessario metrica, μέτρον et λόγος, quoad illos, synonyma sunt. Non sine causâ igitur Aristoteles in hoc loco, ubi de imitationibus etiam absque oratione peragendis loquitur, voce generaliori λόγῳ utitur; infra vero, ubi de imitationibus Dithyrambicis, Nomicis, Tragicis et Comicis tantum agit, vocem μέτρον secure adhibet, quæ orationis speciem omnibus huiusmodi imitationibus propriam designat.

P. 3. l. 1. οἱ τῶν ὀρχηστῶν] Scribe, οἱ πολλοὶ τῶν ὀρχηστῶν. *Heinsius.* Legendum suspicor, αἱ τῶν ὀρχηστῶν (τέχναι scil.). Vide infra, εἰσὶ δὲ τινες, αἱ πᾶσι χρωῶν—ubi eadem vox τέχναι subintelligi debet.

Ibid. l. 3. τοῖς λόγοις ψιλοῖς ἢ τοῖς μέτροις] Ex his concluderunt nonnulli poema epicum, secundum mentem Aristotelis, in prosa

condi posse. Sed perperam. Conjunctio enim ἡ explanandi five declarandi vim habet, quam igitur in versione expressi. Sic etiam mox p. 15. l. 3. καθόλου ποιεῖν λόγους ἢ μύθους. Declaratio autem in hoc loco non inutilis est, cum λόγος sit vocabulum generale, duas species complectens. Ἄρα γὰρ ἔσθ' ὁ λόγος ἐς γενικόν, & εἶδη ὁ ἐμμέτρος καὶ ὁ πεζός; Strabo, lib. i. p. 18. Λόγος ἐς πεζῆς τε καὶ ἐμμέτρως λέξεως σύνθεσις. Dionysius Thrax ap. Fabric. Bibl. Gr. v. 7. Epopeiæ autem λόγοι, five metra, ψιλοὶ dicuntur, quod modis musicis plerumque destituuntur: τὴν ψιλομετρίαν infra vocat p. 5. l. 11. Sic etiam Plato in Phædro, p. 1242. Ὅμηρος καὶ ἔτις ἄλλος αὖ πῖσιν ψιλῶν ἢ ἐν ᾧδῇ συντίθεικε, ubi Homeri poesis ψιλὴ dicitur, quod opponitur illi ἐν ᾧδῇ, Lyricæ scilicet, quæ cantu ut plurimum instructa fuit: et Strabo, lib. xiv. p. 648.

P. 3. l. 6. Οὐδὲν γὰρ ἂν ἔχοιμεν] Causam exponit, cur sub Epopeiæ nomine complexus sit poemata omnigena, metris, five uno five pluribus, conscripta, melodia autem destituta. Alioqui *enim nihil haberemus* &c. Poematum autem ejusmodi species quasdam enumerat, viz. Sophronis et Xenarchi Mimos; Dialogos Socraticos; et imitationes factas per Trimetra, vel Elegiaca, vel etiam omnigena metra, ut in Centauro Chæremonis. In quibus hoc præcipue disquisitione indiget, quo jure Dialogi Socratici in numerum poematum metricorum referuntur, cum eos, qui plurimi ætatem tulerunt, Xenophontis scilicet, et Platonis, et Æschinis, omnes profaice scriptos esse videamus. Bene autem factum est, quod locum alium auctoris nostri ex libro de poetis conservavit Athenæus, lib. xi. p. 505. qui, si recte intelligatur, lucem huic quæstioni non parvam offundet. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ ποιητῶν ἔτις γράφει. Οὐκ ἔνδε ἐμμέτρους τὰς καλουμένους Σώφρονος μίμους μὴ Φῶμεν εἶναι λόγους καὶ μιμήσεις, ἢ τὰς Ἀλεξανδρῶν τῶν Τηϊδῶν τὰς πρώτας γραφέντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων. Hæc interrogative an affirmative accipiamus nihil refert. Ex collatione eorum cum loco, de quo

SECT.
III.

nunc agitur, probabiliter, opinor, efficitur τὰς Σωκρατικὰς λόγους in hoc non de omnibus Dialogis Socraticis intelligi debere, sed speciatim de illis quos Alexamenus Teius scripsit. Efficitur etiam Dialogos, quos Alexamenus scripsit, ab aliis in forma operis non-nihil diversos fuisse; alioqui non addidisset τὰς πρώτους γραφέντας, primos illos a posterioribus accurate distinguens. Efficitur denique Alexameni Dialogos metricè scriptos fuisse; nam ἐμμέτρους utrique sententiæ membro adjungi debere quam maxime verisimile est: quod si hoc minus certum sit, at saltem dubitare non licet Dialogos illos eodem orationis genere, sive ligato sive soluto, quo Sophronis et Xenarchi mimi, fuisse compositos; Sophronis autem mimos metricè scriptos fuisse aliunde patet. His vero concessis, non injuria Dialogi Socratici, quales scilicet Alexamenus edidit, sub nomine Epopœiæ cadere censeantur, cum nomen istud tam late extendatur, ut poemata quælibet, metris conscripta, melodia autem destituta, includat.

Restat ut de Sophrone ipso paucis agam, quoniam nonnullis etiam doctis insedit opinio, mimos ejus prosaice scriptos fuisse; quod si ita esset, explanationis nostræ labaret fundamentum. Et quidem Suidas in v. Σώφρων eos esse καλαλογάδην disertè affirmat. Sed Suidæ testimonio refragantur fragmenta eorum plurima adhuc servata, quæ omnia poeticum quendam characterem et rythmum præ se ferunt; et ipsissimum Sophronis metrorum artificium, nisi fallor, manifestum facit Scholium, carmini cuidam Gregorii Nazianzeni præfixum, Opp. T. ii. p. 299. quod emendatius legitur ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 120. ἐν τῷ τῷ λόγῳ τὸ Συρακῆσιν Σώφρονα μιμεῖται· ὅπως γὰρ μόνος ποιητῶν ῥυθμοῖς τισι καὶ κώλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καλαφρονήσας. Incipit;

Παρθένε, νύμφη Χρίστῃ,
Δόξαζέ σε τὸν νύμφιον.

Aliud est Gregorii carmen ejusdem formæ, quod inscribitur

Ἰμνος ἑσπερινὸς—ὁμοίος τῷ πρὸ Παρθενίας, a Tollo editum inter Insign. SECT.
III.
Itin. Ital. p. 96. Incipit;

Σὲ καὶ νῦν εὐλογῶμεν,
Χερίσέ μιν, λόγῳ θεῷ.

Ex utriusvis carminis inspectione colligere licet Gregorium, atque adeo Sophronem, eam sibi unicam posuisse legem, ut singula fere sententiarum membra in morem κῶλων μετρικῶν decurrerent, eorum scilicet quæ ἀπολελυμένα vocantur, poetica tamen analogia, ut notat Scholiaſtes, eo usque neglecta, ut in quolibet metro pedes alieniſſimos non raro inferuerint. Quod autem ait Scholiaſtes Sophronem hoc *solum ex poetis* fecisse, id vero non nimis stricte capiendum esse ex supra dictis liquet.

P. 3. l. 10. ἔχ' ὡς τὰς] Scribe, ἔχ' ὡς κατὰ μίμησιν τὰς ποιητάς. *Heinsius*. Sed elegantius, opinor, τὸ ΤΟΥΣ omnino abesset. Vid. infra p. 29. l. 9. ὅσῳ ποιητὴς καὶ τὰ μίμησιν ἐστίν.

Ibid. l. 12. ἰατρικὸν ἢ φυσικόν τι] Ita verissime correxit *Heinsius* pro μουσικόν. De Musico enim poemate nusquam legimus; de Physicis pluribus, et speciatim Empedoclis, de quo mox.

P. 4. l. 3. Ὀμοίως δ', καὶ εἴ τις] Supra dixerat, scriptores, qui non imitantur, licet metro Epico vel Elegiaco scripserint, ἐποπιδες et ἐλεγιστιδες male nominari: addit nunc, poetam, si quis per metra omnigena imitationem fecerit, ut Chæremon fecit, non idcirco ex metris omnigenis nominari debere, παμμετροπιδεῖ scil. titulo, vel aliquo ejusmodi. Ut hic sensus, qui mihi quidem verus videtur, ex hoc loco eliceretur, interpunctionem tantum post μέτρων sublatam post ῥαψωδίαν posui. Quod si Codd. MSS. finerent, voces illas μικτὴν ῥαψωδίαν penitus delerem, quas ex glossemate ortas suspicor.

Ibid. l. 5. Κένταυρον pro Ἰπποκένταυρον reposui auctoritate Codd. Victorii, et Athenæi, qui Chæremonis opus eo nomine citat, lib. xiii. p. 608. lib. xiv. p. 676. In hoc autem Athenæum lapsus crediderim, quod in loco priore Κένταυρον appellet ΔΡΑΜΑ

SECT. III. πολύμετρον : Epopœiam enim, non Drama, fuisse, ex Aristotelis ratiocinatione constat, et hic, et infra p. 81.

P. 4. 1. 9. ἢ τε τῶν διθυράμβων πίησις, καὶ ἢ τῶν νόμων,] De origine et etymologia horum poematum pluribus differere nihil attinet, cum vix aliquid certi ex hac materiæ hujus parte a veteribus relictum sit. Verisimile est ab initio Dithyrambum in Bacchi, Nomon autem in Apollinis honorem compositum fuisse, sicut Proclus tradidit, Chrestomath. p. 344. Pauca, sed notatu dignissima, de natura utriusque poematis, ipsius Aristotelis tempore, discere licet ex ejus Problem. 15. Τμημ. xix. Præcipua, nisi fallor, differentia erat, quod Dithyrambus a choro canebatur ad tibiam, Nomos a citharædo (sive ipso poematis auctore, sive alio quovis) ad citharam. Hic autem quasi principes duæ poeseos melicæ species proponuntur, quæ scilicet τῷ τελείῳ μέλει per totum utebantur, sicut Tragœdia et Comœdia in partibus.

Ibid. 1. 12. ἐν αἷς ποιῶνται τὴν μίμησιν] Victorius recte corrigit ἐν οἷς. Primam scilicet exposuit artium differentiam, quæ versatur circa *instrumenta*, cum quibus imitatio peragitur. Præpositio ἐν eandem vim habet in illis, p. 2. ἀπασαὶ μὲν ποιῶνται τὴν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ κ.τ.λ. et infra p. 6. ἐν τρισὶ δὴ ταύταις διαφοραῖς ἡ μίμησις ἐστίν—ἐν οἷς τε, καὶ ἀ, καὶ ὥς: sicut observavit Heinsius; qui etiam citavit locum Sophoclis Elect. 489. Eodem modo locutus est Euripides Elect. 321.

Καὶ σκῆπτρ', EN οἷς Ἑλλήσιν ἐσρατηλάτει

et Hypsip. Fragm. 2.

— EN πεύκαισι Παρνασσὸν κάτα

Πηδᾶ χορεύων.—

Sed et Xenophon Ἀπομν. iii. c. 9. Φανερόν δὲ, ὅτι Ἐλακεδαιμόνιοι ἔτ' ἀνθραξίν EN πέλαις Ἐκοντίοις, ἔτε Σκύθαις EN τόξοις ἐθέλοιεν ἀνδιγαγόνιζεσθαι. Et hinc forte vindicandus est Virgilius, perpetuus Græcissimi sectator, Æn. v. 37.

Horridus in jaculis et pelle Libyftidos ursæ.

SECT. IV.

P. 5. l. 12. Κλεοφῶν ὃ ὁμοίως,] Cleophontem hunc eundem esse
cujus dictio infra p. 70. velut nimis humilis traducitur, vero simile
videtur. An idem sit cum tragico Cleophonte, cujus dramata de-
cem a Suida memorantur, dubitari potest. In hoc certe loco de-
sideratur exemplum poetæ qui *epice*, five ἐν τῇ ψιλομελείᾳ, scripserit.
Potuit quidem tragicus Cleophon epicum aliquod scripsisse a Suida
omissum, ad quod Aristoteles hic respexerit, sicut etiam scripsisse
creditur τὸν Μανδρόβουλον, a nostro citatum, in Soph. Elench. i.
p. 445. Nomen profecto Μανδρόβουλος Comædiam potius quam
Tragædiam indicat. Alius forte fuit ille Cleopho, quem per-
strinxit noster in Rhet. iii. c. 7. orator, opinor.

Ibid. Ἠγήμων δὲ] Quod Hegemo *primus parodias fecisse* dicitur,
nihil plus significat, quam eum hanc ludicræ poeseos speciem
primum seorsim excoluisse, et pro acroamate in scena exhibuisse;
nam, ut ab Athenæo docemur, L. xv. p. 698. B. etiam Hippo-
nax parodiis usus est, et Epicharmus, et alii, cum ipso Hegemone
coævi, Comædiæ veteris poetæ. Τῶτων ὃ πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἀγῶνας
τὰς θυμελικὰς Ἠγήμων, καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐνίκησεν, ἄλλαις τε παρωδαῖς καὶ
τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ibid. p. 699. A. De Hegemone notabiles duæ
leguntur historiæ apud eund. Athen. L. ix. p. 406.

P. 6. l. 1. Νικοχάρης ὁ τὴν Δηλιάδα,] Nicochares (ita scripsi cum
Morel.) in pluribus comædiis citatur apud Athenæum, &c. De
Deliade altum silentium. Castelvetrus reponebat Δελιάδα, quasi
ἀπὸ τῶν δειλῶν, ab actionibus *timidorum* imitandis, denominatum
esset poema. Sed de nomine nulla, opinor, causa est cur contro-
versia moveatur. Delias, nisi fallor, erat descriptio ludicra insulæ
Deli, ejusque incolarum. Hos autem magnam partem *χείρας* fuisse,
coquos scilicet et caupones, satis constat ex Apollodoro apud
Athen. L. iv. p. 172. F. Qui etiam narrat Polycratonem quendam
Rhenæos, Deli populum, in jus vocantem, actionem suam in-

SECT.
IV.

SECT.
IV.

scripsisse adversus τὸ κοινὸν τῶν ἐλεοδωτῶν, *Rempublicam coquorum*. Porro Criton comicus ἐν Φιλοπράγμονι, Delum insulam tria habere dicit parasito convenientissima;

Εὖψον ἀγορὰν, παντοδαπὸν οἰκῶντ' ὄχλον,
Αὐτὰς παρασίτας τῷ θεῷ τὰς Δηλίας·

Delios universos *Apollinis parasitos* appellans, quod ex sacrificiis ut plurimum victitarent. Ibid. p. 173. C. Præter hæc si animadvertamus multitudinem sacrificulorum cæterorumque id genus ministrorum templo inservientium, et turbam peregrinorum ex omni Græcia quotidie confluentium, non dubitabimus, opinor, quin poema ludicrum sub titulo Deliadis componi potuerit. Opus sub eo nomine ab Athenæo pluries citatum historia erat seria, a Semo Delio profaice scripta.

P. 6. l. 3. ὡς Πέργας ἐ Κύκλωπας,] Ita Editt. Vett. mendo manifesto, quod dissimulaverunt posteriores scribendo ὡς Πέρσας. Sed loco huic vulnus altius insedisse non dubito. Ex tribus enim poeticarum artium differentiis, quoad imitationis objecta, unius saltem exemplum deficit; quod tamen hic in Dithyrambis et Nomis ab Aristotele positum fuisse credibile est, æque ac supra in Epopœia. Accurate porro tractanti fragmenta ea Timothei et Philoxeni, quæ ad nos pervenerunt, et historias quas de viris illis antiqui tradiderunt, verisimillimum videbitur Timotheum τὰς βελτίους imitatum fuisse, Philoxenum vero τὰς ὁμοίους, adeoque tertium, quod deest, exemplum fuisse poetæ alicujus Dithyrambici sive Nomici, qui τὰς χείρους imitando expresse. Talis erat, opinor, Argas, qui memoratur a Phania Eresio, Aristotelis discipulo, ap. Athen. xiv. p. 638. B. Τελένικος ὁ Βυζάντιος, ἔτι δὲ ΑΡΓΑΣ, ποιητὴ ΜΟΧΘΗΡΩΝ ὄντες ΝΟΜΩΝ, πρὸς μὲν τὸν ἴδιον χαρακτῆρα τῆς ποιήσεως εὐπρόχον τῷ Τερπιάδῃ καὶ Φρύνιδος Νόμων ἔδδ' κατὰ μικρὸν ἡδύνατο ὑπερβαίνει. Memoratur etiam a Plutarcho, dum rationem nominis ejusdem, quod Demostheni juveni inditum erat, exquirat. Vit. Demosth.

p. 1554. Καὶ γὰρ ΑΡΓΑΣ τὸνμα ποιητὴς ἦν ΝΟΜΩΝ ΠΟΝΗΡΩΝ καὶ ΑΡΓΑΛΕΩΝ. Vide etiam fragmenta Anaxandridæ et Alexidis ap. Athen. loc. cit. et alterum Anaxandridæ, ap. eund. iv. p. 131. B. Commodum autem notavit Morelius codicem suum habere ὥσπερ γᾶς (syllaba γᾶς a præcedentibus distracta, et circumflexa, uti in voce Ἀργᾶς circumflecti solet); eandemque lectionem servaverunt MSS. Med. 16. et 21. quod sane aliquatenus suspicioni nostræ adstipulari videatur; nomen scil. Argæ in hoc loco olim lectum fuisse.

SECT.
IV.

Si igitur per Codd. MSS. liceret, totum locum sic fere refingerem: ὥσπερ ΑΡΓΑΣ Κύκλωπας, ΚΑΙ Τιμόθεος, ὁ Φιλόξενος, μιμήσαιτο αὐτῶν τις. Obvium autem est, in Cyclopibus repræsentandis, tres imitationis differentias, de quibus agitur, facillime elucere potuisse; revera enim elucent in iis quæ de Polyphemo Homerus et Theocritus et Euripides scripserunt. Quinetiam uterque, Timotheus et Philoxenus, Dithyrambum edidit, Cyclopa dictum. De primo consulendus est Athenæus, L. xi. p. 465. C. de altero idem, L. i. p. 7. A. Ælian. V. H. xii. 44. Schol. in Aristoph. Plut. 290. Plutarch. Probl. Symp. L. i. c. 5. Schol. in Theoc. Id. xi. Ex quibus locis colligere licet Timotheum ad Homericæ majestatis normam Polyphemum effinxisse, Philoxenum autem eundem cithara pfallentem, et Galatææ amantem, uti postea Theocritus, induxisse. Et Argæ quidem Cyclops nullus, quantum scio, memoratur; sed ex Euripidis Dramate Satyrico abunde patet, argumentum hoc in ridiculum facile satis detorqueri potuisse.

SECT. V.

P. 6. l. 7. τρίτη Διαφορά, πὲρ, ὡς] Qui hanc tertiam imitationis poeticæ differentiam fufius et lucidissime declaratam videre vult, adeat Aristotelis ipsius magistrum Platonem, de Rep. L. iii. p. 613. &c. Sed Plato poetam, dum ex propria persona

SECT. V. loquitur, narrare tantum, non imitari, supponit; nec fortasse sine ratione.

P. 7. l. 10. πολλῶ πρότερος ὢν Χωννίδης] Vict. et Cam. Χοννίδης per o scribunt. Verior fortasse scriptura Χιωνίδης. Chionidem enim testatur Suidas fuisse comicum *Atheniensem*, veteris comœdiæ poetam, annisque octo docuisse ante bella Persica: cujus inter cæteras hæ fuerint fabulæ, Heroes, Mendici, Persæ, sive Assyrii. Athenæus quoque lib. iii. locum citat e Χιωνίδης Πτωχοῖς. *Sylburgius*.

Recte. De Magnete videndus est Aristophanes, Ἰπ. 517. qui hunc inter veteres Comicos primum enumerat, de Chionide filens. Sed de Origine Comœdiæ omnino consulendus est præstantissimus Bentleius, Differt. Phal. p. 199—210. uti etiam de origine Tragœdiæ, p. 231—309. ejusdem operis.

SECT. VI.

P. 8. l. 12. ἀ γὰρ αὐτὰ λυπηρῶς ὁρῶμεν,] Quæstionem hanc de causa voluptatis quam ex imitamentis percipimus, paulo aliter tractavit Plutarchus, Prob. Symp. L. v. Prob. 1. qui cum nostro conferri meretur.

P. 9. l. 2. θηρίων τε μορφὰς τῶν ἀγριωτάτων,] Victorius pro ἀγριωτάτων, quod interpretum quoque nonnulli agnoscunt, e scriptis libris reponit ἀτιμολάτων, *abjectissimarum belluarum*: eamque lectionem aliis quoque Aristotelicis exemplis confirmat. *Sylburgius*.

Sic etiam MSS. M. et Morel. Utra lectio verior, non liquet. Ambas servare possumus scribendo, ἢ ἀγριωτάτων, ἢ ἀτιμολάτων.

Ibid. l. 5. Διὰ γὰρ τῆτο χαίρουσι] Cf. Nostrum de Rhet. i. c. 11. Ἐπεὶ ἡ τὸ μανθάνειν τε ἡδὺ, καὶ τὸ θαυμάζειν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνάγκη ἡδεῖα εἶναι, πό τε μεμιμημένον, (f. μιμῶμενον) ὥσπερ γραφικὴ, καὶ ἀνδριαντοποιία, καὶ ποιητικὴ, καὶ πᾶν ὃ ἂν εὖ μεμιμημένον ᾖ, καὶ μὴ ἡ ἡδὺ, ἢ τὸ μίμημα. Οὐ γὰρ ἐπὶ τῆτω χαίρει· ἀλλὰ συλλογισμός ἐστιν, ὅτι τῆτο ἐκείνο· ὥστε μανθάνειν τι συμβαίνει. Vid. etiam iii. c. 10.

P. 9. l. 11. καὶ τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς ῥυθμῆς] Harmoniæ et rythmi, five, uno verbo, musicæ sensum, quem hic cum imitationis studio, quasi alteram poeticæ causam, conjungit Aristoteles, a natura hominibus inferi statuerat etiam Plato, de Leg. ii. p. 787. Insigne fragmentum ex libro deperdito Theophrasti περὶ μουσικῆς conservavit Plutarchus, Probl. Symp. L. i. Probl. 5. quod eandem hypothesin fusius explicat. Λέγει δὲ Θεόφραστος, μουσικῆς ἀρχὰς τρεῖς εἶναι, λύπην, ἡδονὴν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐκάστη τῶν παρατρέποντος ἐκ τῆς συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος πρὸς φωνήν. Αἱ τε γὰρ λύσαι (f. λύπη) τὸ γοερόν καὶ θρηνητικὸν ὀλισθηρὸν εἰς ὠδὴν ἔχουσι· διὸ καὶ τὰς ῥήτορας ἐν τοῖς ἑπιλόγοις, καὶ τὰς ὑποκριτὰς ἐν τοῖς ὁδυρμοῖς ἀτρέμα τῷ μελωδεῖν προσάγοντας ὁρῶμεν καὶ παρεντένοντας τὴν φωνήν. Αἱ τε σφοδρὰν περὶ χαίρειαι τῆς ψυχῆς, τῶν μὲν ἐλαφροτέρων τῷ ἥθει καὶ τῷ σώματι πάντες ἐπαίρουσι, καὶ παρακαλῶσιν εἰς ἐνθουσιον κίνησιν, ἐξαλλομένων καὶ κροτέων, εἴπερ ὀρχεῖσθαι μὴ δύνωνται, “μανίαί τε ἀλαλαί τε (f. μανίαί τε ἀλαλαῖ τε) ὀρμημένων, ῥιψαύχεσι σὺν κλόνῳ,” κατὰ Πίνδαρον· οἱ δὲ χαριέντες ἐν τῷ πάθει τῶν γενομένων τὴν φωνήν μόνον εἰς τὸ ᾄδειν καὶ φθέγγεσθαι μέγα (f. μέτρα) καὶ μέλη προΐεναι. Μάλιστα δὲ ὁ ἐνθουσιασμός ἐξίστησι καὶ παρατρέπει τό, τε σῶμα καὶ τὴν φωνήν τῆς συνήθους καὶ καθεστηκότος· ὅθεν αἱ τε βακχεῖαι ῥυθμοῖς χρῶνται, καὶ τὸ χρησμεύειν ἐμμέτρως παρέχειαι τοῖς ἐνθεαζομένοις· τῶν τε μαινομένων ὀλίγους ἰδεῖν ἐστὶν ἀνευ μέτρων καὶ ὠδῆς ληρῆας.

SECT. VII.

P. 10. l. 10. ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμότιον ἱαμβεῖον ἦλθε μέτρον.] In iis demum ψόγοις, quos poetæ post Homerum protulerunt, iambicum usurpabatur metrum; ab Archilocho scilicet primum, si constanti scriptorum omnium testimonio fidendum est. Et tamen spurius ille Margites, de quo Hephæstion, p. 67. Marius Victorinus, p. 2572. Tzetzes, Chil. iv. 867, 8. Hist. vi. 62. loqui videntur, habuisse dicitur versus iambicos nullo certo ordine aut numero hexametris in-

SECT.
VII.

terpositos. An ejus auctor fuerit Pigres, Artemisiæ frater, quem Suidas in v. ait scripsisse τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην καὶ Βατραχομουμαχίαν, nescio. Compositionis certe ratio et consilium ab istius ingenio non multum abhorrent, qui, eodem Suida teste, τῇ Ἰλιάδι παρὲνέβαλε κατὰ εἶχον ἐλεγείον, ἔτω γράψας·

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μῆσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

Versus pauci, qui ex Margite Homeri citantur a Platone, Alcib. ii. p. 457. Aristotele, Ἠθ. Εὐδ. v. c. 7. Νικομ. vi. c. 7. Σχ. in Aristoph. Ὀρν. 914. omnes hexametri sunt. Opus illud genuinum credidisse Nostrium ex hoc loco apparet; neque aliter, opinor, judicabat Zeno, cujus sententiam retulisse videtur Dio Chrysost. Orat. liii. p. 554. Γέγραφε δὲ καὶ Ζήνων ὁ φιλόσοφος εἰς τε τὴν Ἰλιάδα, καὶ τὴν Ὀδυσσεΐαν, καὶ περὶ τῆς Μαργίτης δέ· δοκεῖ γὰρ καὶ τῷτο τὸ ποίημα ὑπὸ Ὁμήρου γεγονέναι νεώτερον, καὶ ἀποπειρωμένον τῆς αὐτῆς φύσεως.

SECT. VIII.

P. 11. l. 3. ἔχ' ὅτι εὖ,] Formulam hanc pluribus illustravit diligentissimus Hoogeveen. T. ii. p. 960. qui recte, opinor, statuit ellipsin esse τῆς λέγου, quæ sic suppleri debet: ἔ λέγω ὅτι εὖ. Exemplis ab eo allatis hæc pauca, quæ in schedis meis notata invenio, ex probatis scriptoribus adjiciam. Xenoph. Ἀπομν. L. ii. c. 9. καὶ οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτῆς. (ubi male Cl. Ernesti τὸ ὅτι alienum ab hoc loco et delendum censet.) Demosth. K. Τιμοκ. p. 367. ἔχ' ὅτι τῶν ὄντων ἀπιστερήμην ἂν, ἀλλ' ἔδ' ἂν ἔξην. In sequentibus pro δραματικῆς, Morel. habet δραματικῶς, quod fortasse planius est; sed altera forma occurrit etiam infra, p. 76. τὰς μύθους—συνιστάναι δραματικῆς.

SECT. IX.

P. 11. l. 8. Παραφανίσης ἢ τῆ τραγωδίας ἢ κωμωδίας,] Hæc inferui
 ex auctoritate Editt. Mor. et V. et MSS. Med. trium. Vim au-
 tem verbi παραφαίνω in hoc loco optime declaravit Varinus, in v.
 Παραφαίνω, τὸ ἀμυδρῶς δεικνύν· καθὼ λέγεται τὸ παραφαίνειν, τὸ με-
 τρίας φαίνειν.

SECT.
IX.

Ibid. l. 12. Τὸ μὲν ἔν Πισκοπέῳ,] Hæc clausula, quæ a Castelvetro
 huic loco non convenire judicatur, inserta est, nisi fallor, ad ex-
 plicandum et quodammodo molliendum id quod in illa quæ
 proxime præcessit simpliciter positum fuit. Quanquam enim ve-
 rifimile esset plerosque homines facile satis concessuros Comæ-
 diam, quoad formam operis, Iambis majorem et honoratiorem
 esse, multos tamen prævidit philosophus dubitaturos saltem fore,
 an Tragædia eandem vel similem præ Epopœia excellentiam ob-
 tineret. Hic igitur innuit tantum se de Tragædia loqui, non
 qualis vulgo in theatris extabat, sed qualis ipsa per se, ex vi na-
 turæ suæ, consistere poterat; accuratius autem totius quæstionis
 examen *in alium locum* rejicit; nimirum in ultimam libelli hujus,
 ut nunc est, sectionem. Vid. Ἡθ. Νικ. i. p. 6. Ἀλλὰ περὶ μὲν ἔν
 τῶν ἄλλων ἔσω λόγος: et Ἡθ. Μεγ. i. p. 9. εἰ μὲν ἔν ἔστιν ἀρετὴ τέττα, ἢ
 μή ἐστιν, ἄλλος λόγος.

P. 12. l. 4. καὶ ἡ μὲν δὲ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον,] Expeditior
 esset sententia si καὶ abesset. Cæterum ἐξάρχεν τὸν διθύραμβον, ἢ τὰ
 φαλλικά, ii dicebantur, qui choro utrivis canendo præiverunt; qui,
 ut verisimile est, ab initio poetæ ipsi fuerunt. Sic de seipso ait
 Archilochus, ap. Athen. L. xiv. p. 628.

Ὡς Διονύσοι ἀνακλὸς καλὸν ἐξάρξαι μέλος
 Οἶδα διθύραμβον, οἶνω συγκεραυνωθεὶς Φρένας.

Et chorus quidem Dithyrambicus, qui usitatius Κύκλιος dictus est,

SECT.
IX.

in muficis agonibus diu locum habuit; de Phallico minus constat; nifi forte hunc eundem fuiſſe ſtatuamus cum illo Ithyphalorum, qui depingitur ap. Athen. L. xiv. p. 622. B. Οἱ ᾧ Ἰθύφαλλοι καλῶμενοι πρὸς ὥπον μεθύοντων ἔχουσιν, καὶ ἐσεφάνωνται (ſuppl. f. κιτῶ) χιρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες· χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολόκοις, καὶ πεινέζονται ταραντίνιον καλύπρον (f. καλύπρον) αὐτὰς μέχρι τῶν σφυρῶν· σιγῇ δὲ διὰ τὸ πύλωνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέτῳ τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἴππευρέφουσιν εἰς τὸ θεῖατρον λέγοντες· Ἀνάγετε

(f. Ἀνάγετ', ἀνάγετε κῶμον,) Ὀρχωρίαν.

Ποιεῖτε τῷ θεῷ.

Ἐλκεῖ γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος

Διὰ μέσῃ βαδίζειν.

Verficulus, quem ab iambico diſtinxī, Phallicus κατ' ἐξοχὴν dicebatur. Vid. Terentian. Maur. p. 2440. Huiusmodi autem chororum poetas ad ſermones ludicros et comica argumenta aliquando divertiffe non mirum eſt.

P. 12. l. 6. προαγόντων,] Cf. locum ſimilem Π. Σοφ. Ελ. L. ii. p. 466. οἱ μὲν γὰρ πρὸς ἀρχὰς εὐρόντες παντελῶς ὅππῃ μικρὸν τι προήγαγον· οἱ δὲ νῦν εὐδοκίμουντες, παραλαβόντες παρὰ πλῶν, οἷον ἐκ διαδοχῆς, τῶν κατὰ μέρος προαγαγόντων, ἔτως ηὐξήκασι.

SECT. X.

P. 12. l. 9. τῷ ὑποκριτῶν πλήθος] Vocis ὑποκριτῆς originem illuſtrat Euſtathius ad Iliad. H. 407. et opinor vere. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ οἶδεν Ὅμηρος τὸ λέξιν ἔχει δποκρίνασθαι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φανέται, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶ τῷ ὑποκρίνασθαι κέχρηται· φασὶ γὰρ καὶ τὸ παρὰ τοῖς δραματικοῖς ὑποκριτὴν ἔτι λέγεσθαι, διὰ τὸ πρὸς τὸ χορὸν δποκρίνεσθαι. Primus ſcilicet gradus, quo a Dithyrambis proceſſit Tragædia, fuit inſtitutio Chori, ejuſdem in plerisque cum Dithyrambico naturæ, ſed qui Tragicus nuncu-

pabatur, credo, quia victori præmium ponebatur hircus, sicut in Dithyrambico certamine bos, vel taurus. Vid. Pindar. Ol. xiii. 26. et Σχ. Ab illo igitur tempore Tragœdia a Dithyrambo nomine tenus diversa exstitit; re fortasse non multum, donec Thespis (ut plurimi scriptores tradiderunt) histrionem induxit, qui cum Choro colloqueretur. Hos autem Tragœdiæ progressus summatim tantum attingit noster, quod, opinor, totam hanc materiam in aliis libris fusius exposuerat. Themistius certe Aristotelem auctorem appellat de nonnullis, quæ ex hoc loco minime derivata videntur. Orat. xxvi. p. 316. D. Ἀλλὰ καὶ ἡ σεμνὴ τραγωδία, μετὰ πάσης ὁμῆς καὶ σκώλης, καὶ τῷ χορῷ, καὶ τῶν ὑποκριτῶν, παρελήλυθεν εἰς τὸ θεάτρον; καὶ ἔπροσέχονεν Ἀριστοτέλει, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ὁ χορὸς εἰσιὼν ἦδεν εἰς τὰς θεάς· θέσπις δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξέϋρεν· Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίσαντας· τὰ δὲ πλεῖα τῶν Σοφοκλέους ἀπηλαύσαμεν καὶ Εὐριπίδου; In quibus hoc præcipue notabile est, Aristotelem, si Themistio credimus, histrionis tertii inventionem Æschylo tribuisse, cum plerique alii scriptores et Aristoteles ipse paulo infra, secundum histrionem ab Æschylo, tertium a Sophocle adinventum tradiderint. Vid. Diog. Laert. L. iii. § 56. Schol. in Dem. Π. Στεφ. p. 184. Neque vero diffitendum est Æschylum, in tragœdiis adhuc superstitibus, tres histriones in scena simul colloquentes exhibuisse: v. c. in Choephoris, a 665. ad 716. sed hoc, opinor, non fecit nisi post Sophoclem, et ab illo edoctus, a quo etiam duodecim ad minimum ante mortem suam annis in tragico certamine victus est. Vid. not. Stanl. ad vit. Æsch. Etiam quartum histrionem in scenam produxisse Æschylum in Agamemnone refert Pollux, L. iv. c. 15. S. 110. Εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτὴς τι παρὰ φθέγγαιτο, τὸτο παραχορήγημα ἐκαλεῖτο. Καὶ πεπεραχθαι φασιν αὐτὸ ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλῳ. Equidem nullum locum, ubi quarto histrione opus esse posset, in Agamemnone video, uti hodie exstat. Est locus in Choephoris, 900. ubi præsentibus in scena et colloquentibus Οἰκέτῃ, five Ἐξαγ-

SECT.
X.

γέλω, Clytemnestræ, et Orestî, quartus, ut videtur, interloquitur Pylades; sed Scholiastes rem alio modo expedit. Μετεσκάσαι, inquit ille, ὁ Ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν. Priora sic intelligo, quasi ὁ Ἐξάγγελος post 886. e scena sponte discesserit, et ante 900. in Pyladem transformatus redierit; reliqua illa, ἵνα μὴ διλέγωσιν, non capio. Si verbum διλέγω ullum esset, nihil aliud, credo, significaret, quam διλογέω, et διασολογέω apud Schol. Soph. in Ajac. 799. i. e. *bis dicere*; qui sensus huic loco minime convenit. Fortasse igitur scripsit Scholiastes, ἵνα μὴ δ' (i. e. πῶσaris) λέγωσιν, *ne quatuor loquantur*. Quod scilicet sedulo cavendum erat; non tam, opinor, quasi peccatum contra artem, sed ne Chorus in histrionem supra numerum ordinarium sumptus facere cogeretur.

P. 12. l. 111. τὰ δ' χορὸν ἡλάττωσε,] *Partes chori minuit*; non τῶν χορευτῶν numerum, ut Petitus sine ulla ratione interpretatur. Vere Philostratus de Æschylo, Vit. Apoll. L. vi. p. 244. ἡ μὲν ζωέσσειε τὰς χορὰς δισποτάδην ὄντας, ἡ τὰς τῶν ὑποκριτῶν ἀντιλέξεις εὐρεῖν (f. εὔρεν), παραιτησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μῆκος.

Ibid. τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν] *Personam primarum partium Latine voces*. Similiter autem ex tribus histrionibus, quorum opera in tragædiis repræsentandis utebantur poetæ, primus πρωταγωνιστὴς, alter δευτεραγωνιστὴς, tertius τριταγωνιστὴς appellabatur. Vid. Valesium ad Harpocrat. in v. Ἰσχανδρός: et Taylor. not. ad p. 198. l. ult. Demosth. Π. Παραπ. An vero histrio πρωταγωνιστὴς personam primarum partium *semper* egerit, dubitari potest ex eo quod Noster, Polit. L. vii. p. 215. tradidit de Theodoro; illum scilicet nunquam permisisse, ut ullus alius actor in scenam prodiret ante se: ἐπεὶ πῶποτε παρήκεν ἑαυτὸν προεισάγειν, εἰδὲ τῶν εὐτελῶν ὑποκριτῶν, ὡς οἰκειομένων τῶν θεατῶν ταῖς πρώταις ἀκοαῖς. Non enim *semper* persona primarum partium in scenam primus prodit. Cum autem tota Tragædia per tres histriones ageretur, necesse est ex iis unum aliquem duas

aut plures personas sæpius induisse; ad quod respicit Lucianus, Νεκυομ. c. 16. T. i. p. 479. Καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τῷ Κέρκροπος ἢ Ἐρεχθίδεωσ ὁρῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῷ κεκελευσμένος. Histriones hi poetis forte distributi fuisse dicuntur ap. Hesych. et Suid. in v. Νεμήσεις ὑποκριτῶν, ubi tamen nonnulla sunt quæ ampliori disquisitione indigent.

P. 13. l. 1. διὰ τὸ ἐκ σατυρικῆς μεταβαλεῖν,] Hæc non intelligenda sunt, quasi ea dramatis species quæ Satyrica dicta est, et cujus unicum exemplar restat Euripidis Cyclops, tragædia prior fuerit: nam contra, eam non paucis annis post Thespide, a Pratina (ut Suidas in v. refert) primo compositam fuisse, nec, opinor, ante inventum ab Æschylo secundum histrionem, verisimile videtur. Hoc tantum, nisi fallor, innuere voluit Aristoteles, tragædiam, in progressu ejus a Thespide ad Æschylum, Satyrorum (uti postea vocati sunt) naturæ propiorem fuisse; adeoque et fabulas breves, et dictionem ludicram aliquamdiu, cum gravitatis dispendio, sicut etiam metrum trochaicum retinuisse.

Ibid. l. 3. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τέτραμέτρῳ ἐχρῶντο,] Sive in choricis ipsis, puta, sive etiam in monodiis, in quibus histrionem illum singularem saltatione nonnunquam usum fuisse vero non est absimile. Saltationi autem convenire metrum trochaicum alibi observavit Noster, Rhet. L. iii. c. 8. ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος· δηλοῖ δὲ τὰ τετράμετρα· ἔστι γὰρ τροχερὸς ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα. Specimen insigne est saltationis choricæ metris trochaicis peractæ ap. Aristoph. Eir. 330—335.

Ibid. l. 5. Λέξεωσ ὃ γενομένης,] Post additum ab Æschylo secundum histrionem, cum sermones in scena alterni haberi cœpissent; ipsa natura sermocinandi metrum sibi proprium induxit, nempe iambicum. Cf. Nostrium in Rhet. loc. cit. Est autem notabile in Æschyli Persis, quæ acta est Archonte Menone, Ol. lxxvi. 4.

SECT.
X.

multo frequentiores interferi trochæos quam in ulla alia quæ exstat tragœdia. Eandem vero etiam ex antiquissimis earum quas habemus fuisse constat, utpote in qua tertius histrio nusquam apparet. Neque tamen unquam a scena tragica ita exulabat trochaicum metrum, quin eo poetæ cum summa laude et artificio usi sint, in vehementioribus scilicet fabulæ partibus, ubi motu aliquo et festinatione opus esset, in rebus præ iracundia, gaudio, timore, vel alio quovis affectu trepidis et concitatis. Hujusmodi plurima sunt apud Euripidem diverbia, in quibus loquentes brevissimis non modo colis sed etiam commatibus intercidunt metrum. Nonnunquam longiores ῥήσεις eodem metro exequitur, ut Cassandræ in Troad. 444—461. Λύσης in Herc. F. 855—873.

P. 13. l. 9. τῆ λεκτικῆς ἀρμονίας.] Plerique scriptores musici duas tantum harmonias, sive vocis modulationes agnoscunt; unam scilicet quæ sermonis, alteram quæ cantus propria est; his autem tertiam, utriusque mediam, qua poemata enunciantur, adjungit Aristides Quint. p. 7. Συνεχὴς ἐστὶ (φωνή), ἢ διαλεγόμεθα μέση, ἢ τὰς τῶν ποιημάτων ἀναγνώσεις ποιούμεθα διασηματικὴ, ἢ κατὰ μέσον τῶν ἀπλῶν φωνῶν ποιεῖται μεμένη διασημάτα καὶ μονάς· ἥτις καὶ μελωδικὴ καλεῖται. Nec aliter Quintilianus, L. i. c. 8. *Sit autem in primis lectio virilis et cum suavitate quadam gravis; et non quidem prosæ similis, quia carmen est, et se poetæ canere testantur; non tamen in canticum dissoluta.* Eadem ratione Aristoteles notavit, homines in hexametris enuntiandis excedere modulationem eam vocis, quæ sermoni convenit. Idem fere dixerat, nisi fallor, in Rhet. L. iii. c. 8. quanquam hodie ibi contrarium aliquid legitur. Τῶν δὲ ῥυθμῶν, ὁ μὲν ἡρώος σεμνὸς, καὶ ΛΕΚΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ἀρμονίας δεόμενος. Scribendum credo, καὶ ΛΕΚΤΙΚΗΣ ἀρμονίας δεόμενος.

Ibid. ἐπεισοδίων πλῆθος,] Duplex est vocis ἐπεισόδιον apud Aristotelem significatio; una primaria, in qua secundum ipsius defini-

tionem, partem tragœdiæ denotat, quæ jacet inter cantus totius chori; altera translata, in qua designat quicquid præter principalis actionis seriem inseritur fabulis sive dramaticis sive epicis. Vid. infra, p. 53, 54. In primo sensu, qui huic loco unice convenit, observandum est, episodiorum numerum, nascente tragœdia, ad poetarum, ut verisimile est, arbitrium variasse, ita ut histrio, qui tum unus erat, nonnunquam semel tantum in scenam, nonnunquam pluries ad chorum inter cantus relevandum missus fuerit. Etiam post inventum ab Æschylo secundum histriionem satis patet ex ejus tragœdiis adhuc superstitibus episodia nec certo numero, neque certa ulla magnitudine, chori cantibus interposita fuisse. Apud Sophoclem et Euripidem episodia ut plurimum sunt quatuor; quem igitur numerum satis commodum judicasse Aristotelem verisimile est, licet eum nullo præcepto definiverit. In Medea septem sunt cantus totius chori, atque adeo sex episodia.

SECT.
X.

SECT. XI.

P. 14. l. 1. Ἡ δὲ κωμῳδία ἐστίν,] Falluntur viri gravissimi, et levissimi sane plurimi, qui hæc pro definitione comœdiæ ad nauseam usque nobis obtrudunt. Nihil minus voluit Aristoteles, ut cuivis ad libri hujus seriem attendenti clare patebit. Historiam scilicet brevem quam inceperat tragœdiæ et comœdiæ executurus, repetit, quod supra notaverat, comœdiam esse imitationem τῶν Φαύλων, et occasione data vocis Φαύλων significationem accuratius paulo explicat. Hoc vero idcirco repetit, quia causam aperit, cur comœdia ab initiis suis non serio exulta est, ideoque primam progressus sui partem obscuriorem habet, ut mox dicturus est. Definitioni comœdiæ neque hic locus erat, neque si eam ubicunque ponere voluisset Philosophus, tam perfunctorie rem administrasset,

R

SECT. XI. ex tribus poeticæ imitationis differentiis eam tantum unam, quæ circa objectum versatur, notans. Confer definitionem tragœdiæ.

P. 14. l. 3. τὸ γελοῖον] De ridiculo, cujus natura generatim hic et quasi in transitu indicatur, fusius sine dubio et accuratius egerat Noster in aliqua operis hujus parte quæ temporis injuria intercidit; ea scilicet, opinor, quæ circa comœdiam specialiter versata est. Vid. Rhet. L. i. c. 11. Διῶρισαι δὲ περὶ γελοίων ἐν ταῖς περὶ Παιηλικῆς. Et L. iii. c. 18. Περὶ δὲ τῶν γελοίων—εἰρηλατῶσαι εἶδη γελοίων ἐστὶν ἐν ταῖς περὶ Ποιητικῆς· ὧν τὸ μὲν ἀρμόττει ἐλευθέρῳ, τὸ δὲ, ἔ· ὅπως ἔν τὸ ἀρμότιον αὐτῷ λήψεται· ἐστὶ δ' ἡ εἰρωνεία τῆς βωμολοχίας ἐλευθεριώτερον· ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ ἕνεκα ποιεῖ τὸ γελοῖον, ὁ δὲ βωμολόχος ἑτέρου. Ex posterioribus abunde patet Philosophum ad alium quem locum respexisse quam hunc qui præ manibus est, et qui hodie in hoc libro de hac materia unicus exstat.

De voluptate, quæ ex ridiculo in comœdiis percipitur, nonnulla habet Plato, Phileb. p. 394, 5. ad quem locum egregia notavit doctissimus Sydenhamus, in Commentario Anglico, p. 525—530.

Ibid. l. 9. ἀλλ' ἐθέλονται ἦσαν.] Intelligi potest de choro; sed etiam de poetis, secundum illa quæ ex Ælio Dionysio protulit Eustathius ad Il. K. 230. Ἐθέλοντῆς, ὁ αὐθαρέτως τι ποιῶν· ἐκαλῶντο δὲ καὶ ἐθέλονται διδάσκαλοι δραμάτων δηλαδὴ, ὅτε τις μὴ λαβὼν χορὸν, μηδὲ χορηγητὴν ἔχων, ἑαυτῷ τὰ πάντα παρῆχε. Et sic fortasse rectius. Hinc enim poetarum, nascente comœdia, conditio difficilis maxime apparet, quod non modo chorum docere, sed etiam conducere, nutrire, vestibus alioque omni apparatu instruere necesse haberent.

Ibid. l. 10. Τὶς δὲ πρόσωπα ἀπέδωκεν,] Vox πρόσωπον apud veteres Græcos binas illas significationes habuit, quas *Persona* apud Romanos. Ita Ulpianus notavit ad illa Demosth. Π. Παραπ. p. 261. Ἐν ταῖς πομπαῖς ἀνεῦ τῶ πρόσωπου κωμάζει] Ἰστέον δὲ, ὅτι οἱ νεώτεροι λέγουσιν αὐτὸ προσωπεῖον· ἐν δὲ ταῖς ἀρχαιοτέροις βιβλίοις εὐρίσκεται τὸ

πρόσωπον. Hic igitur πρόσωπα pro larvis accipio. Primum enim ut docemur a Scholiaste ad Aristoph. Ἰπ. 520. fūco quodam, βατραχείῳ dicto, histriones ora perungebant: ἐχρίοντο τῷ βατραχείῳ τὰ πρόσωπα πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα. Progressu temporis inveniebantur larvæ ad varios agentium characteras accommodatæ. Sic de Mæfōne narrat Athenæus, L. xiv. p. 659. B. ὅτι γέγονε κωμῳδίας ὑποκριτῆς Μεγαρεὺς τὸ γένος, ὃς καὶ τὸ προσωπεῖον εὗρε τὸ ἀπ' αὐτῶ καλούμενον Μαίσιον, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ὁ Βυζάντιος ἐν τῷ περὶ Προσώπων, εὗρεν αὐτὸν Φάσκων, καὶ τὸ τῷ Θεράποντος πρόσωπον, καὶ τὸ τῷ μαγείρῳ. De larvarum varietate in nova comœdia consulendus est Pollux, L. iv. c. 19. § 143. &c. Neque vero nescius sum προσώπων, in altero etiam vocis sensu, inventionem ad historiam dramatis pertinere; sicut v. c. Phrynichus a Suida in v. primus γυναικῆον πρόσωπον induxisse traditur, et Epicharmus parasitum ap. Athen. L. vi. p. 235. F. et ebrios Æschylus primus in tragœdia, Epicharmus autem in comœdia. Ibid. L. x. p. 428. F. Sed hujusmodi inventiones ad internam dramatis constitutionem magis pertinere videntur quam ad formam externam, de qua, opinor, nunc agitur.

SECT.
XI.

SECT. XII.

P. 15. l. 5. μετὰ λόγῳ μίμησις] Dele μετὰ λόγῳ, ut glossēma inutile et aliunde advectum. Goulston.

Inutile est certe, et ejiciendum, ut credo. Sed neque sic hunc locum sanum existimo. Ut debita syntaxis reddatur, scribendum est, opinor, μέχρι MONON ΤΟΥ (vel MEN ΤΟΥ) ΜΕΤΡΩ, μίμησις εἶναι π. Levior esset mutatio—μέχρι MONON ΜΕΤΡΩ,—; si μέχρι cum infinitivo, sine interventione articuli, construi possit. Ita quidem locutus est Cebes, Tab. p. 73. μέχρις ἂν ἔξιν λάβειν. Sed Noster articulo utitur infra, p. 25. μέχρι τῷ σύνδηλος εἶναι.

S E C T. XIII.

S E C T.
XIII.

P. 16. l. 3. Περὶ μὲν ἔν τῃς ἐν ἑξαμέτροις] Ita scripsi cum Mor. V. et MSS. Med. 21. xiv. pro τῃς ἑξαμέτρῳ. Malim tamen legere τῃς ἐν μέτρῳ, ut infra p. 76. vel (quod fortasse verius est) τῃς ἐμμέτρῳ. Nam epopœia non *necessario* hexametris condebatur.

Ibid. l. 7. χωρὶς ἐκάστῳ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων,] Notabile est in hac definitione, uti vulgo repræsentatur, nihil dici de modo imitationis *per actionem*, quæ præcipua est poeseos dramaticæ proprietas. Sequentia etiam manifesto peccant, quod res prorsus heterogeneas sibi invicem opponunt, narrationem scilicet, quæ modus est imitationis, misericordiæ et terrori, effectibus ab imitatione propagandis. Definitionem igitur hanc sic potius ab Aristotele constitutam crediderim. Ἔστιν ἔν Τραγωδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχέσης· ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστῳ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις· δρώντων καὶ ἐ δι' ἀπαγγελίας· δι' ἐλέου καὶ φόβου παραινύσασα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν. Sensum in versione expressi: ἐκάστῳ magis perspicuum est quam ἐκάστῳ, quod tamen fortasse tolerari potuit. Recte autem tragœdia dicitur ΜΙΜΗΣΙΣ ΔΡΩΝΤΩΝ, ut supra p. 7. l. 5. ΔΡΑΜΑΤΑ καλεῖσθαι τινες αὐτά φασιν, ὅτι ΜΙΜΟΥΝΤΑΙ ΔΡΩΝΤΑΣ. Recte etiam μίμησις δρώντων opponitur μιμήσει δι' ἀπαγγελίας. Importunum illud ἀλλὰ, quod vulgo sequitur, sustuli, non sine auctoritate tamen Codd. Morel. et Med.

Ibid. l. 9. τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν.] Cujusmodi fuerit ea affectuum purgatio, quam hic tragœdiæ quasi finem statuit Aristoteles, optandum esset ipsum paulo fufius exposuisse. Et quidem ita se facturum pollicitus erat in Polit. L. viii. c. 7. Τί δὲ λέγομεν τὴν κάθαρσιν, νῦν μὲν ἀπλῶς, πάλιν δ' ἐν τοῖς περὶ Ποιητικῆς ἐρῶμεν σαφέστερον. Cum igitur quæcunque de purgatione illa in hoc libro differuerit, ea omnia jam prorsus interciderint, operæ pretium

duco *crassiora* ista ex Politicis, l. c. hic apponere, ex quibus aliqua saltem ad auctoris nostri mentem aperiendam lux affulgeat. Ea vero sic fere se habent. Ἐπεὶ ὅτι τὰ διαίρεσιν ἀποδεχόμεθα τῶν μελῶν, ὡς διαίρεσιν τινες τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ, τὰ μὲν ἠθικὰ, τὰ δὲ πρακτικὰ, τὰ δ' ἐνθουσιαστικὰ τιθέντες· καὶ τῶν ἀρμονιῶν τὴν φύσιν πρὸς ἕκαστα τῶν οἰκείων ἄλλην πρὸς ἄλλο μέρος (f. μέρος) τιθέασιν· φανερὸν δ' ὅτι μιᾶς ἐνεκεν ὠφελείας τῇ μουσικῇ χρῆσθαι δεῖν, ἀλλὰ καὶ πλεονόντων χάριν· καὶ γὰρ παιδείας ἐνεκεν καὶ καθάρσεως· (τί δὲ λέγομεν τὴν καθ. κ.τ.λ. ut supra.) τρίτον ὅτι πρὸς διὰγωγὴν, πρὸς ἀνεσίαν τε καὶ πρὸς τὴν σωτηρίαν ἀνάπαυσιν· φανερόν ὅτι χρησέον μὲν πάσαις ταῖς ἀρμονίαις, καὶ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον πάσαις χρησέον· ἀλλὰ πρὸς μὲν τὴν παιδείαν ταῖς ἠθικωτάταις· πρὸς δὲ ἀκρόασιν, ἐτέρων χειρουργόντων, καὶ ταῖς πρακτικαῖς καὶ ταῖς ἐνθουσιαστικαῖς· ὁ γὰρ περὶ ἐνίας συμβαίνει πάθος ψυχᾶς ἰσχυρῶς, τὸ ἐν πάσαις ὑπάρχει· τῷ δὲ ἥττον διὰφέρει καὶ τῷ μᾶλλον· οἷον ἔλεος καὶ φόβος· ἐτι δ' ἐνθουσιασμός· καὶ γὰρ ὑπὸ ταύτης τῆς κινήσεως κατακώχιμοί τινες εἰσιν· ἐκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τῆς, ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθισταμένους, ὥστε ἰατρίας τυχόντας εἰς καθάρσεως· ταῦτό δὲ τὸ ἀναγκαῖον πάσχειν καὶ τὰς ἐλεήμονας, καὶ τὰς φοβητικὰς, καὶ τὰς ὀλως παθητικὰς· τὰς δὲ ἄλλας, καθ' ὅσον ὁππότε ἴπαι τὰ ποιῶντων ἐκάστω· καὶ πᾶσι γίγνεσθαι πᾶσα καθάρσιν, καὶ καθαίρεσθαι μετ' ἡδονῆς.

Ex his, quæ de Musica dicuntur, colligere licet, opinor, Aristotelem similem quandam ratiocinationem de poesi etiam tragica instituisse, qua scilicet probaret affectus misericordiæ et metus, qui in tragædiis vehementissime excitantur, non ex eo nutriri et validiores effici, quod Plato criminabatur, de Rep. L. iii. init. sed contra levare et exhauriri; et proinde affectuum horum purgationem opus esse proprium et quasi finem tragædiæ; cum cæteræ poesis species vel ad doctrinam vel ad delectationem magis aptæ sint. Qua argumentorum serie ad conclusiones has pervenerit Philosophus, non in promptu est exponere, cum argumenta ipsa perierint, et ne unus quidem supersit ex veteribus qui sententiam ejus de hac affectuum per tragædiam purgatione, vel

SECT.
XIII.

illustraverit vel etiam verbo memoraverit. Satis sit monere, præceptorum quæ deinceps traduntur rationem nonnunquam evidentiore fore, si meminerimus ad quam hypothefin conformata fuerint.

P. 16. l. 10. ῥυθμὸν ἔ ἀρμονίαν ἔ μέλος.] Victorius pro μέλος legit μέτρον: quia μέλος et ἀρμονία idem valent. Sed etiam μέτρον et ῥυθμός idem valent. Vid. supra p. 9. τὰ γὰρ μέτρα, ὅτι μόρια τῶν ῥυθμῶν ἐστὶ Φανερόν. Voces igitur καὶ μέλος potius delendas credo, ut ex glossate ortas.

SECT. XIV.

P. 17. l. 10. καὶ τυγχάνουσι καὶ δόποτυγχάνουσι.] Hæc verba etiam alibi, licet parcius, sine substantivo inveniuntur. Plutarch. Lycurg. p. 100. Αἵκα τύχωμεν, δημοσίᾳ· αἵκα δόποτύχωμεν, ἰδίᾳ. Thucyd. L. iv. εὖ τυχόντες. Soph. Oed. Col. p. 319.

Ἄνθ' ὧν ἐπαχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
Δῶνά σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπερχόμεν.

five revera interdum neutra sint, five genitivus subintelligatur. Hippoc. Π. Πάθων, p. 621. ἦν δὲ παρατυγχάνης, ταῦτα ἂν καὶ ποιέων καὶ συμβεβλῆτων τυγχάνης μάλιστα.

SECT. XV.

P. 19. l. 12. Ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἡθογράφος.] Ita pro ἀγαθῶν restituit Victorius ex MSS. omnino recte. Sic enim Noster in Polit. L. viii. p. 225. Δεῖ μὴ τὰ Παύτωνος θεωρεῖν τὰς νέας, ἀλλὰ τὰ Πολυγνώτου, καὶ ἔτις ἄλλος τὸ χραφέων ἢ τὸ ἀγαλματοποιῶν ἐστὶν ἡθικός.

P. 21. l. 5. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι.] Dacierus hæc non de poetis, sed de oratoribus, contra Victorium, dici asserit. “ Les anciens poètes avoient fait tout le contraire de ce qu’il dit icy; ils ne

cherchoient que ce qui pouvoit orner leur discours, et ne suivoient nullement la maniere naturelle et simple." Ipse autem videtur nescivisse hic non de phrasi agi, quæ nonnunquam apud veteres tragicos nimis tumida est, sed de sententiis, quibus illi fere naturalibus et simplicibus utuntur, recentiores autem artificiosis et rhetoricis. Euripidis sane τὰ κομψὰ et τὴν λεπτολογίαν non raro fugillat Comicus; et verisimile est malum illud indies crevisse usque ad tempora Aristotelis, qui natus est Olymp. 99. anno prope 22do ab Euripidis excessu. Iidem poetæ infra vocantur οἱ Παλαιοί, p. 42.

SECT.
XV.

P. 21. l. 7. ὁ δὲ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν] Cf. Nostrum in Rhet. L. ii. c. 21. Ἦθος δ' ἔχουσι λόγοι, ἐν ὅσοις δῆλη ἡ προαίρεσις: et L. iii. c. 16. Ἡθικὴν δὲ δεῖ τὴν διήγησιν εἶναι· ἔσται δὲ τῶτο, ἂν εἰδῶμεν, τί ἦθος ποιεῖ· ἐν μὲν δὴ, τὸ προαίρεσιν δηλῶν· ποιοῦν δὲ τὸ ἦθος, τῷ ποιοῦν ταυτήν· ἡ δὲ προαίρεσις ποιεῖ τῷ πέλει. Διὰ τῶτο οὐκ ἔχουσιν οἱ μαθηματικοὶ λόγοι ἦθος, ὅτι οὐδὲ προαίρεσιν· τὸ γὰρ ὅτι ἐνεκα οὐκ ἔχουσιν· ἀλλ' οἱ Σωκρατικοὶ· περὶ τούτων γὰρ λέγουσιν. Ultima nos quasi manu ducunt ad eam sententiæ sequentis ordinationem quam in hac editione adoptavi. Vulgo legitur, ἐν οἷς ἔκ ἐστι δῆλον ἡ προαιρεῖται, ἡ φεύγει ὁ λέγων. Διόπερ ἔκ ἔχουσιν ἦθος εἶναι τῶν λόγων. Ordinationi nostræ ex parte suffragantur MSS. Victor. et Morel.

SECT. XVI.

P. 24. l. 10. ὁ δὲ τέχνης ἐστίν.] De hoc loco qui mihi planissimus videtur, nihil dixissem, nisi in illo hæsisset Castelvetrus et vir doctus in Act. Inscript. Acad. Gall. vii. p. 184. Causam reddit Aristoteles, cur in iis tragædiis quæ certaminibus et spectaculis destinantur, nulla certa magnitudo præscribi potest; quia scilicet illarum magnitudo non pendet ab arte poetica, sed a certaminis lege, vel arbitrio agonothetæ. Si enim, v. c. oporteret centum tragædias in certamen simul et eodem die descendere, ad clep-

SECT. XVI. sydras utique certandum esset, æquali temporis spatio unicuique poetæ dato; qui igitur tragœdiam suam intra terminos, non quos actionis series postulaverit, sed quos aqua dimensa posuerit, concludere necesse haberet; adeoque fortasse fabulam trecentis aut quadringentis versibus absolvere, ad quam digne explicandam mille et octingenti vix suffecissent. Quod adjicit Aristoteles tragœdiarum certamina ad clepsydram aliquando facta fuisse, nescio an alibi legitur. Idem infra, p. 79. de numero tragœdiarum τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων, i. e. una commissione editarum quasi de re præfinita et notissima loquitur; et tamen numerus ille quis fuerit nondum discere potui.

SECT. XVII.

P. 27. l. 2. μηδὲν ποιεῖν ἐπίδηλον] Vid. Nostrium Π. Ζω. Μορ. iii. p. 74. ἐπίδηλον ποιεῖν τὴν μεταβολὴν τῆς διανοίας: et p. 75. ἐπίδηλον ποιεῖν τὴν αἰσθησιν: et Xenoph. Οἰκονομ. sub finem: Τῶν δὲ δεσπότου ἐπιφανέστε, ὧς Σώκράτης, ἔφη, ἐπὶ τὸ ἔργον, ὅστις δύναται καὶ μέγιστα βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργάτων, καὶ μέγιστα τιμῆσαι τὸν πόρον, εἰ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΔΗΛΟΝ ΠΟΙΗΣΟΥΣΙΝ οἱ ἐργάται, ἐγὼ μὲν αὐτὸν ἐκ ἀνὰ γαίμην. Sic etiam Aristoph. Ἰπ. 38.

SECT. XVIII.

P. 30. l. 1. Τῶν δὲ ἀπλῶν μύθων] At nondum quales sint εἰ ἀπλοῖ μῦθοι exposuit Philosophus. Castelvetrus igitur aut hæc loco suo mota, et inferius inferenda suspicatur, aut legendum esse, Ἀπλῶς δὲ τῶν μύθων. Quid si legamus—Τῶν δὲ ΑΛΛΩΝ μύθων—? Nam præter objectionem a Castelvetro allatam recepta lectio in hoc peccat, quod fabulas ἐπεισοδιώδεις simplicium tantum fabularum pessimas pronuntiat. Nihil autem vetat quin fabulæ etiam implexæ, et quidem æque frequenter ac simplices, ἐπεισοδιώδεις fue-

rint; neque ulla causa est, opinor, cur idem vitium in his quam in illis minus reprehenderetur.

SECT.
XVIII.

P. 30. l. 2. ἐπεισοδιώδη μῦθον.] Vid. not. ad Sect. x. Fabulae autem ἐπεισοδιώδους luculentum satis exemplum habemus Promethea Æschyli. Episodia enim Oceani, 284—396. et Iûs, 563—885. nec inter se, neque cum fabula principali ullam habent connexionem, aut necessariam aut verisimilem. Unicum qui ex Oceani adventu derivatur fructum demonstravit, opinor, Scholiastes ad 284. Καὶρὸν δὲ δίδωσι τῷ χορῷ καθήκαθαι (f. καθήλαθαι) τῆς μηχανῆς Ὀκεανὸς ἐλθὼν. Chorus scilicet, ex nymphis Oceanidibus constans, Parodi melos absolverat ex machina, quasi pennis in aere libratus; et postea (Promethei rogatu, 272.) ad terram descendit. Episodium Iûs ait idem ad 563. habere aliquam πρὸς ὑποκείμενον συνάφειαν, quod scilicet Prometheus illi ventura prædicit, et speciatim nasciturum ab ea in tertia decima generatione Herculem, qui se ex æurnis suis liberaturus est. Sed hæc nimis arguta sunt. Satis manifestum est et Io, et Oceanum, et ipsas etiam Oceanidas, quæ Chorum constituunt, in id tantum sine ulla verisimilitudine induci, ut argumentum tenue in justam Tragædiæ magnitudinem extendant.

Ibid. l. 5. διὰ τὰς ὑποκριτάς.] Ut de hac hujus loci scriptura dubitem, duæ faciunt causæ. Primum, non video quid histriorum rei interfuerit ut fabulae ἐπεισοδιώδεις in scenam producerentur; deinde, etiam si illorum quam maxime interfuisset, non video cur poetæ excellentes, cum laudis suæ dispendio, illis gratificati fuerint. Certamen erat inter poetas; poetæ soli victoria adjudicabatur; in titulo qui victoriam testari solebat, poetæ nomen scribebatur, ut Plutarchus luculenter tradidit in Themistocle, p. 207. Ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγωδοῖς, μεγάλην ἤδη τότε σπαρὴν καὶ φιλοτιμίαν τῷ ἀγῶνι ἔχοντος, καὶ πῖνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τιαύτην ὀπίγραψεν ἔχουσα. Θεμιστοκλῆς Φρεάριος ἐχορήγει. Φρόνιχος ἐδίδατκεν. Ἀδείμαντος ἦρχεν.

SECT.
XVIII.

Nulla ibi histrionis mentio; neque in ullis, quantum memini, historiarum scenicarum reliquiis memoratum invenio quo histrione tragœdia aliqua primas tulerit. Histriones scilicet, sive forte dati, sive a poetis lecti, horum certe meri erant ministri, ut prorsus incredibile sit hos ad eorum arbitrium fabulas suas ullo notabili vitio deformare voluisse. Denique (quod rem, opinor, conficit) nihil minus ab histrionibus exoptandum erat quam fabula ἐπεισοδιώδης, quippe in qua minimus locus futurus esset affectibus illis in quibus exprimendis ars et virtus histrionica præcipue elucere solet. His positis, pro ὑποκριτὰς legere malo ΚΡΙΤΑΣ, cum MSS. Morel. et M. Judices, qui de poetarum meritis in certaminibus scenicis sententiam ferebant, cives erant Athenienses forte ad id munus delecti, neque ipsi, ut credere licet, omnes Aristarchi, et præterea judicia sua, qualia qualia fuerint, populari auræ non raro submittere coacti. Spectatores certe quasi cum iudicibus calculum laturos conjungit Aristophanes, Ὀρν. 445.

Ὅμνυμι' ἐπὶ τέτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.——

Hujusmodi autem iudicum gratia fabulas ἐπεισοδιώδεις nonnunquam fieri debuisse jure suspicemur. Causa erat, opinor, non infrequens, ut iusta spectaculo magnitudo daretur; ne spectatores ante tempus a ludis dimitterentur; quod populo semper minus gratum est: et hoc fortasse consilio Sophocles longam illam de sepultura Ajacis disceptationem ad finem fabulæ appendit. Alia erat frequentissima, cum episodio aliquo splendido aut pathetico, licet ad argumentum nihil faciente, spectatorum animos delinire et quasi fascinare studerent poetæ. Hujusmodi quædam notavit in Euripidis Phœnissis (ex veteribus, puto, criticis) Scholiastes ad Arg. Ἐστὶ μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δράμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν· ἥτε δὲ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωρεῖσα μέρος ἐκ ἑσὶ δράματος· καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης

ἔθενος ἕνεκα παραγίνε[ται]· ἔτι ἐπὶ πᾶσι μὲν ᾧδης ἀδολέγχε φυγαδεύόμενος ὁ Οἰ-
δίπας προσέρριπται (f. προσέρραπται) διακενῶ. De judiciis in commif-
sionibus scenicis absurde et perverse redditis queruntur Ælianus,
V. H. L. ii. c. 8. et Gellius, N. A. L. xvii. c. 4.

SECT.
XVIII.

SECT. XIX.

P. 31. l. 2. οἶον, ὁ ἀνδρὶας ὁ τῷ Μίτυος] Pro Μίτυος apud Plutarch.
de fera Numinis Vindicta, p. 982. legitur Μιτίς. *Sylburgius*.

Sed nostram scripturam tuetur Demosth. K. Νεαιρ. p. 574. de
eodem hoc Mitye, ut videtur, verba faciens. In libro περὶ Θαυμ.
Ἀκασμ. p. 120. eadem historia narratur sub nomine Βίτυος.

SECT. XXI.

P. 32. l. 6. ἐν τῷ Οἰδίποδι,] Sophoclis locus est in Oedipo Ty-
ranno. *Sylburgius*.

Vide ver. 1009. &c. Bene autem factum est, quod ipsam tra-
gædiam adhuc superstitem habemus, nam alioqui, ex Aristotelis
verbis, credere deberemus Nuntium *eo consilio* venisse, ut Oedi-
pum a metu circa matrem liberaret. Hoc vero idcirco notandum
duxi, ut ne miretur lector, si in iis exemplis quæ ex tragædiis
deperditis petuntur, auctoris nostri mentem perspicue demon-
strare nonnunquam difficillimum sit. Hujusmodi est id quod sta-
tim sequitur de Lynceo. Ex mera verborum vi conjiceremus
ipsum Lyncea ad mortem duci &c. sed infra, p. 55. (si modo
ad eandem tragædiam respicit, quod satis probabile est) non
Lynceus, sed puer aliquis, in capitis discrimen videtur venisse.
Hic autem puer Abas forte erat, Lyncei filius. Modum quidem,
quo periit Danaus, nemo veterum (qui scilicet hodie extant)
tradidit; sed Hyginus, cujus fabulæ ex Tragicis sæpissime deri-
vatæ sunt, mortem ejus ab Abante parentibus nuntiatam bis
commemoravit, Fab. clxx. et cclxxiii.

S E C T. XXIV.

S E C T.
XXIV.

P. 35. l. 3. ἴδια δὲ, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς,] Subaudi, μέλη. De canticis enim loquitur, quæ ab histrionibus in scena peragebantur; qualia quidem in nonnullis tragædiis reperiri docet, sed non in omnibus. Quod notandum est. In alio loco rationem reddit quare, cum Chori cantica Antistrophica sint, hæc e scena cantica simili metrorum lege non astringantur; quoniam scilicet, systema Antistrophicum simplex quiddam et ordinatum est, et ad affectus imitandos minus idoneum: Τὸ δ' αὐτὸ αἶτιον, ἔστι διότι τὰ μὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐκ ἀντίστροφου, τὰ δὲ ὁ χορὸς ἀντίστροφου· ὁ μὲν γὰρ ὑποκρίτης ἀγωνιστὴς ἔστι μιμητής· ὁ δὲ χορὸς ἥτιον μιμεῖται. Problem. xix. 15. Quinetiam hæc histrionum cantica diversis Harmoniæ generibus a Choricis condebantur, Hypodorio scilicet et Hypophrygio, quorum neutro Chorus utebatur. Ibid. 30. 48. Hujus autem ratio fuisse dicitur, quoniam genus Hypophrygium ex indole sua actuosum est, Hypodorium vero magnificum: Ταῦτα δ' ἄμφω χορῶ μὲν ἀνάρμοστα, τοῖς δὲ ἀπὸ σκηνῆς οἰκειότερα· ἐκείνοι μὲν γὰρ ἡρώων μιμηταί· οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἦσαν ἥρωες, οἱ δὲ λαοὶ ἄνθρωποι· ὧν ἐστὶν ὁ χορὸς. Et mox, Ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτὴς ἀπραγίας· εὐνοίαν γὰρ μόνον παρέχεται οἷς πάρεστι. Neque, opinor, dubitari potest, quin, præter has metri et melopœiæ differentias, sensuum etiam et orationis characteras longe diversos præferebant histrionum et Chori cantica. Non enim semper metra soluta, sive ἀπολελυμένα, in Monodiis adhibebant poetæ tragici; sed frequenter, nisi fallor, systemate Anapæstico, nonnunquam et Elegiaco utebantur, ut Euripides in Andromache, 103—116. Quin et Iambos in scena interdum cani solitos probat Plutarchus, de Musica, p. 2090. Ἔτι δὲ τῶν ἱαμβείων, τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κρῆσιν, τὰ δὲ ἀδεῖσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι· εἰδ' ἔτω χρῆσθαι τὰς τραγικὰς ποιητάς. Et Lucianus de Saltatione, T. ii. p. 285. ubi histrio tragicus depingitur, ἐνίοτε καὶ περιάδων

τὰ ἱαμβεῖα, καὶ τὸ δὴ αἰχίον, μελωδῶν τὰς συμφορὰς.—καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, Φορητὸς ἢ ὠδή· ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῶδῃ Ἰφιλαθόμενος αὐτῶν, καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ρόπαλον, ὃ παύεται, σπλοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἂν τις τὸ πρᾶγμα.

SECT.
XXIV.

P. 35. l. 4. Πρόλογος—τὸ πρὸ χορῶ Παρόδος.] In duabus tragædiis Æschyli, Persis et Supplicibus, Chorus ipse Prologi officio fungitur; in cæteris, quas quidem superstites habemus, omnibus Prologus ante Chori ingressum constituitur, præterquam in Rhese; quam tamen ipsam olim Prologo formæ usitatæ non caruisse verisimile est. Vid. Valckenar. Diatrib. c. ix. et argumentum Rhesi, Ed. Musg.

Ibid. l. 5. Ἐπεισόδιον.] Vide notam ad Sect. x.

Ibid. l. 8. ἡ πρώτη λέξις ὅλου χορῶ.] Idem est ac si scripsisset τὸ πρῶτον μέλος τῷ χορῶ. Nam totus Chorus nunquam, opinor, nisi cantu loquebatur. In meris sermonibus Coryphæus unus pro sociis verba faciebat. Utebatur autem Chorus in Parodo systemate nonnunquam Anapæstico, ut in Ajace Sophoclis, Hecuba et Iphigenia Taur. Euripidis; sed frequentius Antistrophico; sive simplici, ubi totum systema per Chorum solum absolvitur; sive mixto, ubi inter ipsum et histriones, et variis quidem modis, distribuitur. Vid. Sophoclis Electram et Oedipum Col. Euripidis Orestem, Helenam, Electram, &c.

Ibid. Στάσιμον δὲ, μέλος χορῶ, τὸ ἄνευ ἀναπαύσεως καὶ τροχαίου.] Ex supra dictis patet Aristotelem sub Stafimi nomine comprehendere omnia Chori cantica præter Parodum, et (de quo mox dicturus est) κόμmon. Quod vero ad hanc definitionem attinet, viz. Stafimum esse Chori canticum sine Anapæsto et Trochæo, incommode satis accidit, ut Scholiastes Æschyli canticum id quod incipit in fabula Prometheo, ver. 397. Stafimi titulo designaverit, in quo tamen plures leguntur trochæi a 415. ad 426. et Sextus Empiricus, τὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς μέλη τὰ στάσιμα diserte appellans, systema

SECT.
XXIV.

Anapæsticum septem versuum ex Euripidis Chrysippe protulerit, adv. Mus. vi. 17. p. 360. Alia est Stasimi descriptio apud Scholiastem ad Aristoph. Ran. 1314. *Στάσιμον μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἰσάμενοι οἱ χορευταί.* Hæc autem cum Aristotelica eatenus convenit, quatenus verisimile est carmen, quod a stantibus canebatur, metra Anapæstica et Trochaica parcius interposita habuisse, cum ambo illi rythmi concitatiores sint, et cum motu aliquo pene necessario comitandi.

SECT. XXVI.

P. 38. l. 1. *ἀπλῆν εἶναι μᾶλλον ἢ διπλῆν,*] Modo posuerat τὴν σύνθεσιν τῆς καλλίστης τραγωδίας (fabulam sc.) μὴ ἀπλῆν, ἀλλὰ πεπλεγμένην: quomodo igitur nunc concludit τὸν καλῶς ἔχοντα μῦθον ἀπλῆν εἶναι μᾶλλον ἢ διπλῆν? In his conciliandis frustra laborant interpretes. Manifestum est enim vocem ἀπλῆς in uno eodemque sensu utrobique accipi debere, de fabula simplici, secundum Aristotelis definitionem, p. 31. *Λέγω δὲ ἀπλῆν μὲν πρᾶξιν, ἥς γινομένης, ὥσπερ ὥριται, συνῆχες καὶ μιᾶς, ἀνευ περιπετείας ἢ ἀναγνωρισμῶ ἢ μεταβάσεως γίνεται.* Et æque manifestum est vocis διπλῆς in hoc loco significationem ex alterius sensu pendere, et illi ἀντιστοιχεῖν: ita ut, si μῦθος ἀπλῆς fabulam simplicem denotet, μῦθος διπλῆς fabulam implexam (τὴν πεπλεγμένην μῦθον) denotare necessario intelligatur. Hoc vero sic se habere etiam ex eo patet, quod Odysseæ fabula, quam in hoc ipso capite διπλῆν vocat, inferius πεπλεγμένη dicitur, p. 78. Mihi igitur verisimile videretur voces duas, perperam transpositas, sic forte reponendas esse: *Ἀνάγκη ἄρα τὸν καλῶς ἔχοντα μῦθον διπλῆν εἶναι μᾶλλον ἢ ἀπλῆν.*

Sed quid de sequentibus illis — ὥσπερ τινὲς φασί — statuendum sit, non minor restat difficultas. Neque enim credibile est ullos fuisse qui fabulam simplicem fabulæ implexæ in genere prætulerint; et omnis Philosophi ratiocinatio in eo tantum versatur, ut istorum

errorem coarguat, qui ex fabulis implexis eas primas judicant, quæ exitum habent felicem. Has enim ipse in secundo loco ponendas statuit, in primo autem eas quæ exitum habent infelicem. Δευτέρα δ', ἡ πρώτη λεγομένη ὑπὸ τινῶν, ἐς τὴν σύστασιν, κ.τ.λ. Huic vero disputationi accommodatius certe daretur initium, si totus locus sic scriberetur. Ἀνάγκη ἄρα τὸ καλῶς ἔχοντα μῦθον διπλῶν εἶναι μᾶλλον ἢ ἀπλῶν, καὶ μεταβάλλειν ἐκ εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυστυχίας, ὥΣΠΕΡ ΤΙΝΕΣ ΦΑΣΙΝ, ἀλλὰ τὸναντίον ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν.

SECT.
XXVI.

P. 40. l. 1. τῆς κωμωδίας οἰκεία.] Hujusmodi aliquid notaverunt veteres Critici in Oreste Euripidis. Vid. argumentum Fab. Τὸ δὲ δράμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφὴν: et Scholion, quod ex MS. C. C. C. protulit Musgravius ad ver. ult. Ὁρᾶται τόδε τὸ δράμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον. Διαλλαγὰ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τύροις (f. Τυροῖ) Σοφοκλέους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ (f. κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα) γέλωτος γίνεται καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πολλὰ πιαῦτα ἐν τῇ Τραγωδίᾳ εὗρίσκεται.

SECT. XXVII.

P. 42. l. 12. ἐν τῷ Τραυματίᾳ Ὀδυσσεύϊ.] Hanc tragœdiam Chæremonis fuisse suspicor. Citatur ille ab Athenæo, L. xiii. p. 562. F. ἐν τῷ Ὀπτηραφομένῳ Τραυματίᾳ, et iterum, p. 608. E. ἐν Ὀδυσσεύϊ, quasi diversæ essent fabulæ, sed unam eandemque fuisse, cujus titulus erat Ὀδυσσεύς Τραυματίας, mihi verisimillimum videtur. De Ulyssæ a Telegono filio insciente vulnerato notissima est historia, Vid. Hygin. Fab. cxxvii.

P. 43. l. 8. ἐν Ἀντιγόνη] Sophoclis sine dubio. Vide ver. 1245. &c.

P. 44. l. 1. ἐν τῷ Κρεσφόντῃ] Euripidis nimirum, cujus fabulæ fragmenta tantum extant. Hunc autem, Meropes filium, patris cognominem finxerat Euripides, ut docte observavit Musgravius, T. iii. p. 557. ex Eustratio ad Aristot. Eth. iii. 1. fol. 40. b. Telephontes appellatur ab Hygino, Fab. clxxxiv. qui tamen in

SECT.
XXVII.

reliquis tragœdiæ Euripideæ argumentum data opera, ut videtur, executus est.

P. 44. l. 3. ἐν τῇ Ἑλλῇ] Secundum maxime vulgatas historias Helle sine liberis obiit, in freto, quod postea nomen ejus tulit, demersa. Sed erant tamen qui eam, post casum in Hellespontum, a Neptuno compressam filium procreasse dixerunt. Vid. Eratosthenem, Κατασ. Κριδς, et, qui illum ante oculos habuisse videtur, Hyginum, Poet. Astron. ii. 20. Hic igitur filius tragœdiæ, quam respicit Noster, argumentum forte dedit; sed quale nihil attinet disquirere, cum ex unico hoc loco vel titulus ejus, quod sciam, innotescat. Corrigebat Valckenarius, ἐν τῇ Ἀντιόπη. Rationes ejus vide, Diatrib. Euripid. c. vii.

SECT. XXVIII.

P. 46. l. 1. ἐν τῷ Ὀρέσῃ] Etiam infra, p. 94. iterum reprehenditur Euripides, quod Menelaum in fabula Oreste sine ulla necessitate improbum finxerit. Ad quem locum non male observavit Heinsius, etiam alterum ex Andromache exemplum afferri potuisse, ubi non dissimilis Menelai *πρωτόια* exhibetur. Sed Euripidi (ut observavit Marklandus ad Iphig. in Aul. 304.) solenne erat Menelaum, et quidem omnia Laconica, in Tragœdiis suis traducere. Hoc autem fecit, non, ut opinor, artis suæ inscitia, nec quod ipse aliter quam ab Homero edoctus fuisset de Menelao existimarit, sed quia contumelias quascunque in principem civitatis æmulæ heroem Atheniensibus suis gratas fore judicavit, ac etiam quia per quotidiana odii gentilis irritamenta animos omnium a pace quam longissime abducere speravit. Euripides enim cum factione Alcibiadis pro bello semper stetisse videtur, ut Aristophanes pro pace; et hæc, nisi fallor, inimicitiarum inter eos causa non minima.

P. 46. l. 2. ἐν τῇ Σκύλλῃ,] Ad tragœdiam aliquam hujus nominis respexisse Aristotelem non dubito, licet cujus illa fuerit documenta nulla habeam; nam apud Homerum in episodio de Scylla, Odyss. M. nullus est omnino Ulyssis θῦνος, nihil denique quod personam ejus minus deceat.

SECT.
XXVIII.

Ibid. ἡ τῆς Μελανίππης ῥῆσις.] Melanippen in fabula cognomine ex principiis philosophiæ Anaxagoræ subtilissime differentem induxerat Euripides, ut luculenter demonstravit Dionysius Hal. Τεχ. Πητ. p. 85 et 103. In quibus tamen locis qui ipsa Euripidis metra nobis excuderunt viri docti, vereor ne frustra fuerint. De primo hic tantum monebo voculam τίς, a qua Euripidis fragmentum incipere supponitur, ad Dionysium omnino pertinere, et cum extremis ejus verbis sic conjungi debere. Ὁ μὲν Εὐριπίδης σχηματισμὸς ἔστι· ὁ δὲ τῆς Μελανίππης τίς;

Qui sequitur Iambus cum sesquipede,

Τὰ παῖδ' ἐξέθηκεν εἰς τὰ ἑ πατρὸς
Βεφέρεια·——

ex ipsa tragœdia sumptum facile crediderim. Reliqua omnia sine metro a Dionysio descripta videntur, adhibitis tamen nonnullis poetæ locutionibus.

P. 47. l. 2. ἅπαντα γὰρ ἀποδίδομεν τοῖς θεοῖς ὁρᾶν.] Sic in Politicis, iii. p. 78. Ἀποδίδομεν δὲ τὸ κρίνειν ἔδεν ἤτιον τοῖς πεπαυμένοις ἢ τοῖς εἰδόσιν.

Ibid. l. 9. ὀργίλος καὶ ῥαθύμος,] Plerique vertunt, *iracundos et socordes*; sed Dacierus mavult ῥαθύμος interpretari, *valde iracundos, stomachosos*, ex auctoritate glossæ hujus Hesychii. ῥαθύμος, ὁ μὴ πνηπικός, ἀλλὰ ἔκλυτος· ἄλλοι ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΥΜΟΥ κέχρηται τῇ λέξει. At hic quidem sensus (etiam si meliore niteretur auctore) huic loco male convenire ob hoc judicandus est, quod tum

SECT.
XXVIII.

ῥαθυμίας ab ὀργίλης parum aut nihil differret, ita ut posterius vocabulum ab Aristotele sine ulla ratione additum videretur, contra ejus morem. Interpretationem igitur vulgarem secutus sum. Obscuritas autem loci, siquæ est, ex eo videtur orta, quod Philosophus, cum de iracundis et socordibus et cæteris ejusmodi vitiis generatim loqui inceperit, de prima tantum specie, iracundia, regulam tradit; quæ scilicet ad alias omnes facile applicetur; ejusque unum proponit exemplum Achillem, qualis ab Agathone et Homero depictus est. Occasionem autem Achillis ad normam Homericam depingendi sumpserat, opinor, Agatho in tragœdia sua Telepho, quæ memoratur ab Athenæo.

P. 47. l. 10. ἐπεικείας ποιῆν παράδειγμα, ἢ σκληρότητος] Verba fere eadem occurrunt in Plutarcho, Probl. Symp. L. vii. Pr. 8. ubi agit de Menandri Gnomis, καὶ τὰ σκληρότητα τῶν ἡθῶν, inquit, μαλατῶσι καὶ κάμπτουσιν πρὸς τὸ ἑπεικέστατον. *Petitus.*—Ita sumo, quasi dictum esset, ἑπεικείας μᾶλλον ποιῆν παράδειγμα, ἢ σκληρότητος δεῖ. *Heinsius.*

Recte. Vide not. ad p. 52. l. 7.

Ibid. l. 12. τὰς παρὰ τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθῶσας αἰσθήσεις τῇ ποιητικῇ] Intelligendi sunt sensus illi, ut recte observavit Castelvetrus, quibus voluptatem ex musica et apparatu scenico (τῇ Μελοποιίᾳ καὶ τῇ Ὀψῇ) ortam percipimus. Hos autem *præter illa quæ necessaria sunt* poeticam sequi dicit, quia, ut supra dixerat, p. 22. l. 5. ἡ τῆς τραγωδίας δύναμις καὶ ἀντὶ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστίν. Vide etiam infra p. 97. ubi tragœdiæ excellentiam ex sola lectione apparere posse pluribus adstruitur, adeoque non necessarium esse ut in scena repræsentetur. In quibus vero libris materiam hanc tractaverat Noster, incertum est. Non absurde autem suspicemur eam locum habuisse vel ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, qui liber historia quædam scenica erat; vel in illo περὶ τραγωδιῶν. Vide Diogenem Laert. L. v. Seg. 26.

SECT. XXIX.

P. 48. l. 6. λόγχην—ἢ ἀσέρας,] Thebanis terrigenis, five Spartis, et eorum posteris, signum in corpore impressum fuisse Λόγχης, five hastæ, vulgo ferebatur. Vide Dion. Chrys. Orat. iv. p. 62. Plutarch. de fera Num. Vind. p. 998. Julian. Orat. ii. p. 81. Pelopidarum insignia, quæ hic Ἀσέρας appellat Aristoteles, humeris impressa fuisse memorat Julianus, l. c. Μηδὲ εἰς τὰς Πελοπίδας ἐξὴν ἐγγράφεσθαι τὰς μὴ φέροντας ΕΠΙ ΤΩΝ ΩΜΩΝ τὸ γένος τὰ γνωρίσματα. Accuratus Themistius, Orat. vi. p. 77. Τοῖς Πελοπίδαις μὲν ἐξήρκει καὶ ΜΟΡΙΟΝ ΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΩΜΟΝ ΕΞΕΙΚΑΣΜΕΝΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΙ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συγγενείας.

SECT.
XXIX.

Ibid. l. 11. διὰ τῆς ἑλῆς] Per cicatricem scilicet bis agnitus est Ulysses; primo ab Euryclea inter lavandum invitus, Od. T. 386. &c. deinde ab Eumæo et Philætio, quibus ipse ad fidem verbis suis faciendam cicatricem illam monstrat, Od. Φ. 217. &c.

P. 49. l. 9. ἡ τῆς κερκίδος φωνή.] Mira sane commentus est Castelvetrus, mira etiam Jos. Scaliger, Collect. in Varr. p. 157. ut explicent quam partem in fabula Terei habuit ἡ τῆς κερκίδος φωνή, i. e. radii textorii vox; ut illi, alique omnes quos vidi, interpretantur. Sed κερκίς non solum *radius textorium*, sed etiam ipsam *telam* aliquando significat. Schol. in Hecub. 1153. κερκίς] τὸ ὕφασμα ἐν ταῦτα, διὰ τὸ πινυλὸς τὸ πινυμένον· κερκίς γὰρ κυρίως ὁ ἀτρακτος, ἐν ᾧ ὑφαίνουσιν. Philomelæ autem agnitionem (de qua hic loquitur Aristoteles) *per telam*, quam sorori suæ misit, factam esse notissimum est. Vid. Ovid. Metam. vi. Declaratio igitur *per telam* enuntiata, nisi fallor, appellatur *telæ vox*; metaphora certe audacior, et prosaico sermoni minus conveniente, sed quam in hoc loco ex ipsa tragædia desumptam esse verisimiliter forte suspicemur. Vid. Achillem Tat. L. v. p. 285. eadem translatione de artificio Philomelæ ad fastidium abutentem: ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη ΣΙΩΠΩΣΑΝ ἤύρηκε ΦΩΝΗΝ.

SECT.
XXIX.

ὕφαινε γὰρ πέπλον ἄγγελον, ἔ τὸ δράμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμῆται τὴν γλῶτταν ἢ χεῖρ, καὶ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὠτων μηνύει, ἔ πρὸς αὐτὴν ἀ πέπονθε ΤΗ, ΚΕΡΚΙΔΙ ΛΑΛΕΙ. Cum autem historiam Terei diverse narratam fuisse constet, (Vide Hygin. Fab. 45.) Sophocles, opinor, primus Philomelam per telam agnitam finxit; unde recte agnitio illa inter τὰς πεπονημένας ὑπὸ τῷ ποιητῇ hic numeratur.

P. 49. l. 10. ὥσπερ ἢ ἐν Κυπρίοις] Ita scripsi post Morel. et Victor. cum MSS. Med. xiv. 21. pro vulgato οἱ. Cum Dicæogenis tragædia Κύπριοι non nisi ex hoc loco nota sit, necesse est, ut *cujus* fuerit illa agnitio, ad quam respicit Aristoteles, omnino ignoremus.

Ibid. l. 11. ἐν Ἀλκινῷ ἀπόλογῳ.] Sic Ald. et Victor. pro Ἀλκινόῳ, quod minus est ex consuetudine Atticorum. Hoc autem nomine appellabant veteres totum illud episodium quod hodie libros Odyssææ Θ. I. K. Λ. Μ. occupat, et cujus longe maxima pars narrationem Ulyssis ad Alcinoum continet. Ita loquitur Noster in Rhet. iii. c. 16. παράδειγμα ὁ Ἀλκίνας ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τὴν Πηνελόπην ἐν τριάκοντα ἔπεισι πεποίηται. Vide Od. Ψ. 310 — 341. Præiverat Plato, more suo ludens, de Rep. x. p. 761. Ἀλλ' ἐ μέντοι σοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, Ἀλκίνας γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμῃ μὲν ἀνδρὺς Ἡρὸς καὶ Ἀρμενίῃς. Locus quem respicit Aristoteles est in libro Θ. 521. &c. Apud recentiores Ἀπόλογος Ἀλκίνας proverbialiter usurpabatur ἐπὶ μακρῶν ῥήσεων. Pollux, ii. 118. Vid. etiam vi. 120. et Paræmiographos.

P. 50. l. 6. Θεοδέκτες Τυδεΐ] Hæc tragædia Theodectis nescio an alibi memoratur, nec in vulgatis de Tydeo aut Oeneo historiis quidquam invenio, quod agnitionem ab Aristotele laudatam illustret.

P. 51. l. 1. ὁ δὲ, ὡς δὲ ἐκείνῃ ἀναγνωρίῳντος,] Tragædiæ hujus an ulla alias existent vestigia dubito. Argumentum igitur ejus curiose nimis rimari vix operæ pretium foret. Quantum conjec-

tura assequor, in scenam productus est aliquis, qui se vel Ulysssem ipsum vel ab illo nuncium finxerit, et ad fidem verbis faciendam jactaverit se arcum Ulyssis (qui scilicet in regiæ penetralibus ab externis hominibus invisitatus servabatur) cogniturum; spectatores autem, jactationi huic mendaci quasi veræ credentes, de agnitione proxime futura falsam præsumpserunt opinionem. Ex ipso quidem loco, uti hodie scribitur, neque hic nec ullus alius, opinor, commodus sensus elici potest. Velim igitur mutatione non magna rescribere—ΤΟ δὲ, ὡς ΔΗ ἐκείνῃ ἀναγνωρίεντος διὰ τὰς, ἐποίησε παραλογισμόν. *Hoc vero (theatrum sc.) quasi revera seipsum notum facturum esset per hoc (arcus sc. cognitionem) falsam fecit conclusionem.* ΤΟ est ex MSS. Victor. Morel. et Med. tribus. Interpretationem autem quam dedi vocis ἀναγνωρίεντος tuetur locus, qui præcessit in hoc ipso segmento, p. 49. Ὁρέσης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωρίσας ὑπὸ ἐκείνης. Ubi manifestum est verbum ἀναγνωρίζειν, quod vulgo agnoscere significat, ab Aristotele usurpari pro *se notum facere*.

SECT. XXX.

P. 52. l. 7. εὐφύῃς ἡ πιητικὴ ἐστὶν ἢ μανικῇ] Hæc omnes interpretantur, “ingeniosi vel infani,” præter Castelvtrum, qui veram loci sententiam vidit, licet de Syntaxi dubitaverit, ideoque pro ἢ scribere voluerit ἔ. Sed potius, opinor, vertenda sunt, “ingeniosi magis quam infani,” ellipsi scilicet τῇ ΜΑΛΛΟΝ Atticis scriptoribus satis usitata. Sic Noster supra, p. 47. l. 10. ἐπικλείας — ἡ σκληρότητος. Sophoc. Ajax, 984.

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς.

Synefius de Regno, p. 22. ἀνδρὸς θαρσαλέῃς ἢ μάντεως. In his enim, nisi fallor, Aristoteles, ut sæpe alias, Platonis vel Socratis sen-

SECT.
XXX.

tentiam oblique impetit, qui poetas quasi furore, divino quidem illo, sed vero, correptos sæpius irridet, et poeticam omnem non arte discendam, sed a Musis cum infania quadam accipiendam statuit. Vide Platon. Phædrum, p. 1221. "Ὁς δ' ἂν ἀνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται, πεισθεὶς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανῶς ποιητὴς ἐσόμενος, ἀτελὴς αὐτὸς τε καὶ ἡ ποιήσις ὑπὸ τῆς τῶν μενομένων ἢ τῆ σωφρονέντος ἡφανίσθη. Vide etiam Ionem passim; et confer quæ Noster habet in Probl. xxx. 1. Διὰ τί πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν ἄνδρες, ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποιήσιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες; Ibi enim, quanquam ingenium poeticum et meram infaniam ex causa consimili, bilis scilicet calidæ abundantia, oriri ponit, alterum tamen ab altero accurate satis distinguit, secundum varias humoris melancholici crases effectus etiam varios produci dicens: ὅσοις δὲ (κράσις) λίαν πολλὴ καὶ θερμὴ, μανικοὶ, καὶ εὐφρεῖς, καὶ ἐρωτικοὶ, καὶ εὐκίνητοι πρὸς τὰς θυμῶς καὶ τὰς ἐπιθυμίας· ἔνιοι δὲ καὶ λάλοι μᾶλλον. Exemplum autem, quasi singulare, mox citat poetæ, qui melior erat, cum insaniret. Μαρακὸς δὲ ὁ Συρακῆσις καὶ ἀμείνων ἦν ποιητὴς, ὅτ' ἐκσταίη.

P. 52. l. 8. οἱ δὲ ἐκστατικοὶ εἰσιν.] Ita scribo cum uno Victorii codice, potius quam ἐξεπαστικοί, quæ plurium lectio est. Rationem enim reddit cur Poësis sit opus hominis ingeniosi magis quam infani; quoniam hi (ingeniosi scil.) ad fingendum habiles sunt, illi autem (infani) ad furorem proni. Ἐκστασις apud Nostrium est ipse infantiæ paroxysmus: in Problemate supra citato, ἡ περὶ τὰς παῖδας ἐκστασις dicitur furor Herculis liberos suos occidentis. Ἐκστατικὸς autem nonnunquam usurpatur de eo qui tali paroxysmo corripitur, ut in eodem Problemate, ubi Ajax appellatur ἐκστατικὸς παντελῶς: nonnunquam de eo qui ad furorem pronus est, ut hic. Vide etiam Nostrium Π. Ζω. Μορ. ii. c. 4. Τὰ δὲ πολλὰς ἔχοντα λίαν ἵνας καὶ παχείας, καὶ γεωδέερα τὴν φύσιν ἐστὶ, καὶ θυμώδη τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν.

P. 54. l. 1. οἷον, ἐν τῷ Ὀρέσῃ] Malim scribere (ἐν deleto) οἷον τῷ Ὀρέσῃ. Non enim agitur de tragœdia cui titulus Ὀρέσῃς, sed de Orestis persona in Euripidis Iphigenia Taurica. Vide ver. 281. &c. et 1153. &c. Hæc autem duo epifodia, quod Orestis personæ convenienter sunt ficta, ab Aristotele laudantur, et in exemplum proponuntur. Idem fere in mentem venerat Victorio.

SECT.
XXX.

Ibid. l. 4. μικρὸς ὁ λόγος ἐστίν] Lectionem hanc, quam Aristotelis ratiocinatio unice postulat, ex uno MS. Med. 14. in textum inferere non dubitavi, cum cæteri omnes μακρὸς habeant. Notandum est autem, in generali quæ sequitur Odyssææ fabulæ expositione, membrum illud—καὶ παραφυλαττομένον ὑπὸ τῷ Ποσειδῶνι—minus necessario adjici. Satis fuisset dixisse, ut supra, p. 53. in argumento Iphigeniæ, διὰ τινὰ αἰτίαν ἔξω τῷ καθόλου. Sed hoc forte ex Homero præter rem arripuit Noster. Alterum vero id—αὐτὸς ἀφικνεῖται ΧΕΙΜΑΣΘΕΙΣ—non modo inutiliter adjicitur, sed etiam contra Homeri historiam. Harum observationum utramque præcepit Castelvetrus, sed (quod illi solenne est) ex præmissis acute satis et vere positis conclusionem ducit minime probabilem, scilicet Aristotelem non ad Homeri Odyssæam, sed ad aliam quandam nescio cuius respexisse. Utinam autem tam certus essem quomodo vox illa ΧΕΙΜΑΣΘΕΙΣ aut explicari aut corrigi debeat, quam certissime teneo Homeri Odyssææ argumentum in hoc loco generatim exponi.

SECT. XXXI.

P. 55. l. 3. εἰς εὐτυχίαν] Lege, εἰς ἀτυχίαν. Goulston.

Immo potius—εἰς εὐτυχίαν, Η ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ. Nodus enim tragœdiarum five infeliciter five feliciter exeuntium priorem partem occupare debet. Vide supra, p. 33. l. 2. τῶν πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ὡρισμένων: et p. 25. l. 3. ἐν ὅσῳ μεγέθει—συμβαίνει εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυσ-

SECT. XXXI. *χίας, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν μεταβάλλειν.* Alterutra scilicet fortunæ mutatio tragædiis argumentum præbere solita est.

SECT. XXXII.

P. 55. l. 8. *τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη.*] Locus obscurissimus, de quo certi aliquid statuere vix licet. Verum quidem est Tragædiæ *partes κατὰ τὸ ποσὸν* dictas esse quatuor, p. 34. sed quid hoc ad Tragædiæ *species*, quæ mox enumerantur? Tragædiæ *partes κατὰ τὸ ποιὸν* sunt *sex*, p. 18. adeoque hic intelligi nequeunt. Memorantur etiam Fabulæ *partes* p. 34. sed tantum *tres*. Mihi fane hæc cogitanti suspicio orta est locum corruptum esse et sic forte refingendum: *τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ ΜΥΘΩΝ ἐλέχθη.* “Tragædiæ species sunt quatuor; tot enim et fabularum dictæ sunt (*species sc.*).” Cum enim diversitates Tragædiarum in Fabulis maxime conspicuæ sint, ab iisdem specificæ earum differentiæ (ut Scholæ loquuntur) optime derivantur. Fabulam autem omnem necesse est vel *simplicem* vel *implexam* esse, et etiam, si recte constituatur, vel *ad Mores formandos*, vel *ad Affectus excitandos* idoneam. Ex tali porro Fabularum distinctione facillime profluunt quatuor illæ Tragædiarum species, quas statim indicaturus est.

Ibid. l. 12. *τὸ δὲ τέταρτον, οἷον,*] Post ea verba *τὸ δὲ τέταρτον*, vetus codex locum vacuum habet, quem ex pag. 63. hujus libelli ita replere possis: *Τὸ δὲ τέταρτον ἈΠΛΟΤΝ, οἷον &c. Morel.*

Et quidem vocem *ἀπλῶν* hic inferi, aut subintelligi, debere omnes fere viderunt. Locus quem appellat Morelius sic legitur infra, p. 78. *Ἐτι δὲ τὰ εἶδη ταῦτα δεῖ ἔχειν τὴν ἐπιποίησιν τῇ τραγωδίᾳ· ἢ γὰρ ἀπλῆν, ἢ πεπλεγμένην, ἢ ἡθικὴν, ἢ παθητικὴν δεῖ εἶναι.* Qui etiam locus ad ea, quæ in nota præcedente scripsi, confirmanda non parum facit.

P. 57. l. 4. *ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην,*] Cum manifestum sit Philo-
sophum de iis poetis loqui, qui Trojæ excidium vel totum, vel

partes ejus tantum, tragœdiarum suarum argumenta fecerint, difficile est conjicere ad quem finem Euripidis Niobe, aut Medea, memorari potuit, quarum utraque cum Trojana historia nihil commune habet. Et quidem voces illas, ἡ Μήδειαν, ex optimorum MSS. auctoritate omisi; pro Νιόβην autem rescribere velim Ἑκάβην, ut Georgium Vallam in exemplari suo legisse ex versione ejus constat. Sit igitur (ut rectissime esse potest) Euripides in Hecuba exemplum poetæ, qui partem tantum Trojani excidii tractaverit; quorsum illa quæ sequitur Æschyli mentio? Num ille simile aliquid fecisse, an contrarium, censendus est? Si hoc, dixisset potius Aristoteles, ἀλλ' ὥσπερ Αἰχύλος: et præterea, quanquam Ἰλίσ πέρις Iophontis, et altera Nicomachi, inter dramata eorum apud Suidam numerentur, nulla est ex tragœdiis Æschyleis, quarum aliqua exstat memoria, aut titulo illo insignita, aut in qua totum Trojæ excidium descriptum fuisse ullo modo probabile est. Quamobrem propius sum ut credam Æschylum hic in exemplum ejusdem cum Euripide artificii propositum, et proinde legendum esse, ὥσπερ Εὐριπίδης Ἑκάβην, ἢ ὥσπερ Αἰχύλος — tragœdiæ Æschyleæ nomine ab Aristotele, nescio, an a librariis omisso. Scripserat certe Æschylus Αἶαντα Λοκρὸν (Vide Zenob. vi. 14.) cujus furie excidii Trojani partem fecerunt non ignobilem. Vide Q. Calab. xiii. 420. &c. Apud quem etiam videre licet, quot et quam varios casus complecti necesse sit tragœdiam, cui argumentum fuerit Ἰλίσ πέρις, sive totum Trojæ excidium.

P. 57. l. 7. σχάζονται, ὧν βέλονται, θαυμαστῶς.] Edidit Heinsius — σχάζεται, ὧν βέλεται, θ. ut ad Agathonem hoc referatur. Et profecto sic planior esset orationis nexus. Sed major, ut mihi videtur, difficultas restat circa vocem θαυμαστῶς. Vertunt quidem *per admirabile*, quo sensu vereor ut accipi possit. Malim legere, θαυμαστῶν.

Ibid. l. 11. ὥσπερ Ἀγάθων λέγει.] Dictum Agathonis, ad quod forte hic alluditur, servavit Noster, Rhet. ii. c. 24.

SECT.
XXXII.

Τάχ' ἂν τις εἰκὸς αὐτὸ τῷτ' εἶναι λέγοι
Βροτοῖσι πολλὰ τυγχάνειν ἐκ εἰκότα.

P. 58. l. 3. Τοῖς δὲ λοιπῖς τὰ διδόμενα μᾶλλον] Ita omnes MSS. Sed particulam negativam deesse multi viderunt; et quidem certissimum est. Verti igitur, quasi scriptum esset, τὰ διδόμενα ὅτ μᾶλλον.

SECT. XXXIII.

P. 59. l. 4. μέγεθος, καὶ σμικρότητα.] Vide Rhet. ii. c. 20.

Ibid. l. 5. ἐν τοῖς πράγμασιν] Malui ἐν τοῖς δράμασιν. *Heinsius*.

Nec dubium est hæc de Dramasi debere intelligi; sed Philosophum aliter quam in vulgatis legitur locutum fuisse non ita certum est. Vide supra, p. 19. 'Οὐκ ἔν, ὅπως τὰ ἤδη μιμήτωνται, πράττειν. Ut illic τὸ ΠΡΑΤΤΟΥΣΙΝ significat *imitari agentes*, sic ἐν τοῖς πράγμασιν ponitur pro—in *actionum imitationibus*.

Ibid. l. 10. εἰ φανοῖτο ἡδέα] Hæc Dacierus et alii interpretari conati sunt, sed frustra. *Heinsius* post *Madium*, pro ἡδέα, scribit ἡ ἰδέα, quod non intelligo; melius *Castelvetrus*, ἡδη. Malim à δῆ, vel forte ἡδη à δῆ.

SECT. XXXIV.

P. 61. l. 1. λόγος.] In hoc loco vox λόγος dialectice magis quam grammaticæ accipienda est, pro brevissima vocum significativarum complexione. Huc autem respexit *Ammonius*, εἰς τὸ π. Ἑρμ. fol. 12. conjunctiones, et articulos, et præpositiones, et adverbia λόγος partes esse negans. Λόγος μὲν ἔν ταῦτα καὶ μέρη, λέξεως δὲ μέρη· ἥς καὶ ὁ λόγος αὐτὸς μέρος, καθάπερ ἐν τοῖς περὶ Ποιητικῆς εἰρηται· καὶ εἰς χρήσιμα πρὸς τὴν παρ' ἀλλήλα ποιοῦν σύνθεσιν τε καὶ σύνταξιν τῶν τῶ λόγος μερῶν, ὥσπερ καὶ ὁ δεσμός πρὸς τὴν ἐπίκτητον ἑνώσιν τῶν δεδεμένων, καὶ ἡ κόλλα τῶν δι' αὐτῆς συνεχομένων· ἀλλ' ἔτε ἐκεῖνα μέρη τῶν δεδεμένων ἢ κεκολλημένων,

ἔτε σύνδεσμοι, ἢ ἄρθρα, ἢ προθέσεις, ἢ ὑπὲρ ῥήματα, τῷ λόγῳ μόρια. Doctrinæ hujus initia vide sis apud Platonem, Sophist. p. 183. quæ fufius exponit Plutarchus in Quæstion. Platon. p. 1856. Bre-
viffima vocum significativarum complexio, et quam folam Ora-
tionem appellat Plato, eft illa per Nomen et Verbum simplex
enunciatio, quæ a Dialecticis λόγος dicitur ἀποφαντικός. Sed Noster
paulo infra Orationem fine Verbo exiftere poffe fupponit.

SECT.
XXXIV.

P. 62. l. 3. καὶ γὰρ τὸ γρ] Hæc obfcuriffima funt. Quis enim
τὸ γρ ſyllabam dixerit? De ea ſyllabarum differentia loqui vide-
tur Philoſophus, quam fufius exponit Dionyſius Hal. Π. Συνθ.
p. 24. Μήκας δὲ καὶ βραχύτητας συλλαβῶν ἔμια φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρό-
τερά τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχείων. Hoc autem
fieri docet per additionem vel detractionem conſonantium. For-
taffe igitur hic ſcribere debemus: καὶ γὰρ τὸ ΓΑ ἄνευ τοῦ Ρ συλλαβή,
καὶ μετὰ τῷ Ρ οἷον τὸ γρα.

Ibid. l. 7. καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ,] Si hæc intelligenda
funť de Orationis extremitatibus et medio, neſcio qua ratione ſta-
tim dicitur Conjunctionem in Orationis principio non convenienter
poni. Una certe extremitatum eſť principium. Eadem autem
verba infra uſurpantur in definitione ſecunda Articuli, qui, ut
videtur, Orationis fini non melius convenit quam principio ejus
Conjunctio. Hæc igitur in medio relinquo. Tantum moneo
voces τὰ ἄκρα et τὸ μέσον ab Ariſtotele technice ut plurimum uſur-
pari de terminis tribus Syllogiſmi. Vide Analyt. Prior. i. c. 2. et
alibi paſſim.

Ibid. l. 9. καθ' αὐτόν οἷον, μὲν, ἦτοι, δὴ.] Syntaxis poſcere videtur
καθ' ΑΥΤΗΝ. In ſequentibus etiam malim — οἷον, μὲν, ΤΟΙ, ΔΕ.
Maniſteſtum eſť enim ἦτοι apud Homerum non raro inchoare ſen-
tentiam. Δὲ pro vulgato δὴ exhibet Cod. Morel. quanquam
ipſum δὴ, ætate Ariſtotelis, ſententiam inchoare ſolitum eſť non
liquet. Vide Euſtath. in Il. E. 136. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ΔΗ ΤΟΤΕ πολ-

SECT.
XXXIV.

λαχῶ γὰρ ΚΑΤΑ ΓΛΩΣΣΑΝ ὁ Ποιητὴς τὸ ΔΗ πῆλιν ἐν καταρχῇ ἐννοιῶν, ὃ τοῖς πεζολογῶσιν ἀσύνηθές ἐστιν.

P. 62. l. 9. ἡ φωνὴ ἄσημος, ἐκ] Secutus sum edit. Morel. qui hunc locum ita fere repræsentat, ut eum legendum vidit Philosophiæ Aristotelicæ interpres eruditissimus, Jacobus Harris, Hermes, L. ii. c. 2. n. a.

Ibid. l. 12. ἡ λόγος ἀρχὴν, ἡ τέλος, ἡ διορισμὸν δηλοῖ.] Articulum ad distinctiones aptum esse nemo dubitet; sed quomodo principium Orationis monstrare dicatur non video, cum sæpissime in Orationis medio inveniatur; multo etiam minus, quomodo finem; cum Orationes ab articulo terminatæ rarissime (si unquam) occurrant. Tum vero qualia sunt ista quæ sequuntur, Articulorum scilicet, exempla? τὸ φημί, καὶ τὸ περὶ — vel, ut in MSS. pluribus scribuntur, τὸ φ. μ. ι. καὶ τὸ π. ε. ρ. ι. — Hæc ultima aliquando refingi posse cogitabam scribendo — οἶον, τὸ ὅ, φημί, καὶ τὸ ἡ, καὶ τὰ ἄλλα. Sed in tantis tenebris tutius, credo, quiescere.

P. 64. l. 1. ἡ μὲν τὸ κατὰ ΤΟ, τέτυκ,] Secundum ΤΟ inferui ex Edit. Robortelli, et recte, ut puto. Sic enim mox, ἡ δὲ τὸ κατὰ τὸ, ἐνί.

Ibid. l. 4. ὑποκριτικά,] Sic Edit. Morel. et MSS. Med. omnes. Vulgo ὑποκριτὰ, nullo sensu. Post ἐβάδισεν autem notam interrogationis addidi, cum exemplum sit casus verbi κατ' ἐρώτησιν enuntiati.

Ibid. l. 11. οἶον, ἐν τῷ, βαδίζει Κλέων, ὁ Κλέων.] Expectandum erat, ut subjiceretur exemplum Orationis quæ, verbo licet destituta, partem tamen sui aliquam significativam haberet. Quæ vero hic subjicitur Oratio est formæ usitatissimæ, ex nomine et verbo constans, adeoque nihil faciens ad Aristotelis propositum. Neque sane ulla ratio est, juxta ipsius doctrinam superius traditam, cur Κλέων in hac enuntiatione magis quam βαδίζει significare dicatur. Quare hanc clausulam aut spuriam aut gravissime corruptam judico.

P. 65. l. 1. ἡ ὁ ἐκ πλειόνων συνδέσμων.] Sic Camot. et Morel.

Vulgo συνδέσμων. Male. Vide Nostrium περὶ Ἑρμηνείας, p. 60. et SECT.
XXXIV.
Ἀναλ. Ῥ. ii. p. 251, 254, quæ loca cum hoc omnino conferenda sunt. Si plura vis, adi Ammonium εἰς τὸ περὶ Ἑρμ. fol. 58. et ad Ἀναλ. Ῥ. Eustratium, fol. 25. 32. Jo. Gramm. fol. 82. 84. b.

SECT. XXXV.

P. 65. l. 8. οἷον, τὰ πολλὰ τῶν Μεγαλιωτῶν,] Hæc corrupta esse omnes viderunt. Dacierus reponit μεγαρίζοντων, quod ex Hesychio μεγάλα λεγόντων explicat, et de poetis Dithyrambicis intelligit. Hesychius, Μεγαρίζοντες, λιμώττοντες, μεγάλα λέγοντες. Sed Megarenses ampullato dicendi genere usos fuisse nemo alius, opinor, tradidit; et si hunc locum Hesychii cum Suida in v. Μεγάρισται, et Scholiaste Aristophanis ad Acharn. 822. (quem uterque respexit) conferas, verisimile videbitur pro μεγάλα scribendum esse Μεγαρικὰ, vel Μεγαρικῶς, vel aliquid simile. Sic enim ille. Κλάων μεγαριεῖς] Ἐπειδὴ τῇ Μεγαρέων ἐχρήτο Φωνῇ· ἀντὶ τοῦ ΛΙΜΩΞΕΙΣ· ἢ εἰς Μέγαρον ἀπελδύση· ἢ τὰ Μεγαρέων Φρονήσεις· ἢ ΤΗΙ ΜΕΓΑΡΕΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΙ ΧΡΗΣΗΙ. Non male fortasse legere possemus: οἷον, τὰ πολλὰ τῶν ΜΕΓΑΛΕΙΩΝ, ὥς Ἑρμοκαϊκόξανθος. Vide Xenophon. Ἀπομν. L. ii. c. i. Ἐκόσμησε μὲν τοι τὰς γνώμας ἔτι ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΕΡΟΙΣ ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν.

Ibid. l. 10. ἢ ὑφηρημένον] Pro ὑφηρημένον infra legitur bis ἀφηρημένον. Sylburgius.

P. 66. l. 2. Σίγυνον] Sagitta, ex ferro tota. Hesychius, σίγυνοι, cum duplici γ, τὰ ξυστὰ δόρατα, ἢ τὰς ὀλοσιδήρας ἄκοντας. Sed lis est, cujus gentis hæc vox fit propria. Cypriis Apollonii Scholiastes, Suidas Macedonibus, Bæotis Eustathius assignat. Dacierus.

Σιγύνην appellat Oppianus, Κυνηγ. i. 152.

Αἰχμὴν τριγλώχιναν, σιγύνην εὐρυκάρηνον.

Ibid. l. 6. Νηὺς δέ μοι] Versus desumptus ex Odyss. Ω. ver.

SECT. 310. ut adnotant Hartungus et Victorius. *Sylburgius*. Occurrit
 XXXV. etiam in primo Odyss. 185.

Νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόλλος. *Upton*.

P. 66. l. 8. Ἡ δὲ μυρί] Il. B. 272.

Ibid. l. 11. Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας.—] Ita scripsi librorum MSS. auctoritatem secutus, cum alioqui parum interfit, five ἀρύσας ab ἀρύω, vel ἀρύτω, *haurio*, five ἐρύσας ab ἐρύω, *traho*, legamus. Conjunctionem καὶ ex uno MS. Med. 21. adsciscere non dubitavi, cum plures alii ejusdem scripturæ vestigia præferant addendo KE post ἀρύσας, et manifestum sit exempla duo hic ab Aristotele proposita fuisse. Ἀτεϊρέϊ etiam ex edit. Morel. et MSS. Med. tribus reposui pro ἀτηρέϊ, quæ vox nihili est. Exemplorum autem horum proprietas evidentior, opinor, foret, si extaret auctor ex quo deprompta sunt. In Homeri poematis hodie saltem non leguntur.

P. 67. l. 8. τ' ἀπώϊδα Φιάλην Ἄρεως,] Metaphoram hanc iterum laudavit Aristoteles, et quidem pluries, in Rhet. iii. c. 4. et 11. Ex loco quodam Athenæi, L. x. p. 433. D. conjicere licet primum ejus auctorem fuisse Timotheum, eamque non omnibus æque ac Nostro se probavisse. De Nestoris poculo inquit Athenæus, ἐκ ἂν ἀμάρβοι δέ τις καὶ τὸ ποτήριον αὐτῷ λέγων Φιάλην Ἄρεως, κατὰ τὸν Ἀντιφάνη Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται ἔτως· εἰ τῇ δῆλος Φιάλην τὸ ὄπλον Ἄρεως κατὰ Τιμόθεον ζυζόν τε βέλος. Verba Antiphanis, quæ certe corrupta sunt, sic fortasse restitui et in metra Anapæstica digeri debent:

— ἦται δ' ἥρως θ' ὄπλον
 (Φιάλην Ἄρεως, κατὰ Τιμόθεον)
 Ζυζόν τε βέλος.—

Sed quodcunque de conjectura hac feratur judicium, satis manifestum est, opinor, Antiphanem in hoc loco phrasin illam, Φιάλην Ἄρεως, quasi Timothei, comice perstrinxisse.

P. 67. l. 11. τὸ γῆρας, ἐσπέραν βίαν] Ita fere locutus est Alexis ap. Stobæum, tit. cxv.

SECT.
XXXV.

Ἦδη γὰρ ὁ βίος οὐμὸς ἐσπέραν ἄγει.

Sed hic ab Aristotele respici non potuit. Altera illa, quæ deinde laudatur, translatione, post Empedoclem usus est Plato, de Leg. L. vi. p. 867. C. ἡμεῖς δ' ἐν δυσμαῖς τῇ βίᾳ.

P. 68. l. 8. μὴ Ἀρεῶς, ἀλλ' αἰνον.] Ita pro vulgato ἀλλὰ οἶνς restituit Victorius, conjectura verissima, ut patet ex iis quæ de hoc metaphorarum genere alibi scripsit Philosophus, Rhet. L. iii. c. 6. ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα οἱ ποιητὰὶ φέρουσι, τὸ ἀχορδον καὶ τὸ ἄλυρον μέλος· ἐκ τῶν σερήσεων γὰρ ἐπιφέρουσι· εὐδοκιμεῖ γὰρ τῷτο ἐν ταῖς μεταφοραῖς λεγόμενον ταῖς ἀνάλογον, οἷον τὸ φᾶναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. Ubi notandum est τὸ ΣΑΛΠΙΓΞ pro Σάλπισμα usurpari.

Ibid. l. 11. τὰ κέρατα Ἑρνύτας,] Ἑρνύτας apud Hesychium exponitur, ἔρνη, βλαστήματα, κλάδοι, quæ sane voces de cornibus omnes translate usurpari possunt; sed Aristoteles loqui videtur de poeta aliquo qui cornua ἑρνύτας proprie appellaverat: sicut etiam in exemplo, quod sequitur, ex Homero, Il. A. 11. ἀρητῆρ pro sacerdote proprie ponitur.

P. 69. l. 1. ἢ τῷ οἰκείῳ] Sic Mor. et V. Vulgo ἢ τῷ οἰκείῳ.

Ibid. l. 2. ἀν' ἀφηρημένον τι ἢ αὐτῷ.] Sic Morel. Plures Editt. habent ἀν' ἀφηρημένον ἢ τι, ἢ αὐτῷ, ἢ ἐμβεβλημένον. Voces duæ posteriores ἢ ἐμβεβλημένον in MS. Morel. et aliis defunt, et quidem eas hic locum habere non posse manifestum est. Commodius fortasse in sequentibus ponerentur, si scriberetur — Ἐπεκτεταμένον μὲν, Ἡ ΕΜΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ· οἷον—Sed recte satis absunt.

Ibid. l. 5. ὅψ.] Basil. et Camot. Editt. pro ὅψ, quod e Victoriana Editione restitui, habent, εἴς, ἥς: et Basil. in margine οἷς, οἷς. Nihil ad rem. Nec enim vel ad sententiam quidquam conferunt, vel *aphæresin* habent; sed potius aut *epectasin* habent, aut *crasews*

SECT.
XXXV.

diæresin; qualis etiam est in poetico verbo ἔωσι pro ὦσι, aliisque sexcentis. Recte autem a Victorio repositum esse ἔψ, perspicuum est ex Strab. lib. viii. p. 364. ubi non tantum hoc Empedoclis hemistichium citat, sed etiam alium Antimachi versum confirmilem,

Δήμητρος τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ἔψ.

Afferit ibidem etiam alia poeticæ apocopes exempla, ut sunt βρεῖ, et κρεῖ, pro βριαρὸν, et κρεῖνον. Sic λιῖ, et ρᾶ, pro λίαν, et ράδιον: item ἄλφι, et ἔρι, pro ἄλφιτον, et ἔριον. His addit alia confirmilia, tum appellativa tum propria. *Sylburgius.*

SECT. XXXVI.

P. 69. l. 11. ἄρρενα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς τὸ ν καὶ ρ,] Morelius adjiciendum vidit καὶ σ. Proxima etiam ex MSto sic dedit: Καὶ ὅσα ἐκ τέττ' σύγκεται. Unde totus locus sic fortasse non male constituitur: Ἄρρενα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς τὸ ν, καὶ ρ, ΚΑΙ Σ, καὶ ὅσα ἐκ τέττ' ΚΑΙ τ' ἀφάνων σύγκεται· ταῦτα δὲ εἰσι δύο, τὸ ψ καὶ ξ. Ita enim Herodianus masculinorum terminationes definivit: Πέντε εἰσὶ σοιχεῖα τελικὰ τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ν. ξ. ρ. σ. ψ. Epitome τῶν ὀνομάτων κανόνων ἐκ τῶν Ἡρωδιανῶ. MS. Harl. 5656.

P. 70. l. 3. τὸ γὰρ ψ καὶ τὸ ξ ταῦτά ἐστιν.] In margine exemplaris cujusdam Edit. Morel. calamo notatum vidi “fortasse etiam addendum est τῶ σ.” Et profecto tale aliquid requiritur, ut Aristoteles sibi constet. Sed neque sic expedita erunt quæ hic traduntur. Nam fæmininorum terminationes multo plures esse notissimum est. Octo recenset Herodianus, ubi supra: τελικὰ τ' θηλυκῶν ὀκτώ, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Quod etiam verum esse exemplis facile demonstretur.

Ibid. l. 7. Ταὐτὰ δὲ μεταξὺ εἰς ταῦτα, καὶ ν καὶ σ.] Legendum vidit

Morelius, τὰ δὲ μεταξὺ εἰς ταῦτα (nimirum i et υ) καὶ α, καὶ ν, καὶ ρ, καὶ σ. Sic etiam Herodianus, ubi supra: τελικὰ ἐδετέρων ἐξ, α. ι. ν. ρ. σ. SECT.
XXXVI.
υ. Exempla nominum quinque in υ definientium defunt in MS. Mor. V. et aliis.

SECT. XXXVII.

P. 70. l. 10. ἡ Κλεοφῶντος πίησις, ἐ ἡ Σθενέλῃ.] De Cleophonte vide, si tanti est, notam ad p. 5. Sthenelus, tragicus poeta, (secundum Harpocrationem in υ.) ferebatur ἐν ταῖς διδασκαλίαις· ἐκωμῶδες δὲ αὐτὸν ὁ τῶν Πλάτωνος Λάκωνας χράψας, ὡς τὰλλότρια ἐποσφετερίζομενον. Idem, nisi fallor, ab Aristophane irrisus est, ut insulsus. Vide Athenæum, L. ix. p. 367. B.

Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλῃ φάγοιμ' ἂν ῥημά τι
Εἰς ὅζος ἐμβαπτόμενον ἢ λευκὰς ἄλας;

Posterior versus apud Pollucem, L. vi. 65. sic legitur:

Εἰς ὅζος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτὰς ἄλας·

quod, opinor, verum est; ita ut duo versus duobus interlocutoribus tribuantur, quorum primus interrogat, *Et quomodo ego edere possim verbum aliquod Stheneli?* Alter respondet, *Si prius in acetum et sales minutos immergas;* quo scilicet ei sapor non suus indatur. De hoc eodem Sthenelo loqui potuit Aristoteles.

P. 71. l. 8. Ἄνδρ' εἶδον] Hæc uberius declarantur a Nostro in Rhet. iii. c. 2. Ἐπὶ δὲ ἐ πρόρωθεν δεῖ, ἀλλ' ἐκ τῶν συγγενῶν ἐ τῶν ὁμοειδῶν μεταφέρειν τὰ ἀνώνυμα ὀνομασμένως, ὃ λεχθὲν δῆλόν ἐστιν ὅτι συγγενές· οἷον ἐν τῷ αἰνίγματι τῷ εὐδοκιμῶντι,

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα·

ἀνώνυμον γὰρ τὸ πάθος· ἔστι δ' ἄμφω πρόωθός τις· κόλλησιν τοίνυν εἶπε τ' τῆς

SECT. συκίας προσβολήν. Hexametro autem huic pentameter etiam additur
 XXXVII. ap. Athenæum, L. x. p. 452. C.

Οὕτω συγκόλλως ὥς τε σύναιμα ποιεῖν

ut Sylburgius monuit.

P. 71. l. 9. δι' ὃ ἀνακέκρατὴ πως τέττις.] Hæc alii aliter emendant; Morel. δὲ ἄρα κεκράδα. Madius κεκράδα. Victor. κεκράδα. Mihi potius vox postrema mutanda videtur, ut legamus, δι' ὃ ἀνακέκρατὴ πως ΤΑΥΤΑΙΣ (ταῖς γλώτταις sc.) Quamobrem admiscetur quodammodo illis. Barbarismus enim proprie est Glossēma, ex lingua Barbara, i. e. non Græca, sumptum. Latiore autem sensu a recentioribus Grammaticis definitur λέξις ἡμαρτημένη παρὰ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν. Vid. Anonymum περὶ βαρβαρισμῶν cum Ammonio a Valckenario edit. p. 194. et quæ ibi congeffit eruditissimus editor. In prima notione Barbarismus est species Glossēmatism, in posteriore Glossēma est species Barbarismi; in utraque hic illi admisceri recte satis dicatur. Lucian. de Hist. scrib. p. 64. Ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιαῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν καὶ ΑΝΑΚΕΚΡΑΣΘΑΙ κατὰ τὰ ἄκρα. Longin. de Subl. Sect. 5. Δι' ὅτι τρεῖς τὰς ΑΝΑΚΕΚΡΑΜΕΝΑΣ κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφύγειν ἀνδραγαθία.

Ibid. l. 11. καὶ ὁ κόσμος,] Etiam supra, p. 65. recensetur ὁ κόσμος inter Nominis species, sed appellationis ejus declaratio, in Segm. eodem, ubi cæteræ omnes nominis appellationes ordine declarantur, vel ab Aristotele prætermissa est, vel, ut opinor, casu intercidit. Cum igitur vocabulum hoc apud nullum alium scriptorem (quod sciam) occurrat, in sensu scilicet qui huic loco conveniat, significatio ejus ex hoc ipso loco et altero hujus Segmenti, qui mox proferetur, omnino determinanda est. Ex hoc itaque loco discimus τὸν κόσμον esse ex nominibus non propriis; ex altero autem esse aliquam nominum non propriorum speciem quæ iambicæ poesi conveniat, et quæ etiam in orationibus locum

habeat: ἐν δὲ τοῖς ἱαμβείοις, διὰ τὸ ὅτι μάλιστα λέξιν μιμῆσθαι, ταῦτα ἀρ-
μόττει τῶν ὀνομάτων, ὅσοις καὶ ἐν λόγοις τις χρήσεται. Ἐστὶ δὲ τὰ πιαῦτα, τὸ κύριον, καὶ
μεταφορὰ, ὧς κόσμος. Unde patet ὅτι κόσμος appellatione nomina illa de-
signari, quæ vulgo ἐπιθέτα vocantur. Οἰκεία etiam vocat Noster in
Rhet. iii. c. 2. Τὸ δὲ κύριον, καὶ τὸ οἰκείον, καὶ μεταφορὰ μόναι χρήσιμοι πρὸς
τὰ τῶν ἡλῶν λόγων λέξιν· σημεῖον δὲ, ὅτι ταῖς μόναις πάντες χρῶνται· πάντες
γὰρ μεταφορὰς ἀναλέγονται, καὶ τοῖς οἰκείοις, καὶ τοῖς κυρίοις. Quæ autem
hic οἰκεία vocavit, in sequente de iis tractatione fere ubique ἐπιθέτα
appellat. In uno denique loco vocem κόσμον pro *epitheto* clare
ponit: c. 7. μήτ' ἐπὶ τῷ ὀυτελῇ ὀνόματι ἐπὶ ΚΟΣΜΟΣ· εἰ δὲ μὴ, κα-
μωδία φαίνεται· οἷον ποιεῖ Κλεοφῶν· ὁμοίως γὰρ ἓν ἔλεγε, καὶ εἰ ἔπειεν ἄν,
πότνια συκῇ.

SECT.
XXXVII.

P. 72. l. 11. Ἡτίχαριν] De hoc loco, si quis alius, obscuro et
depravato, nec nihil neque nimis dicere fortasse convenit. In
primis autem dispiciendum est de voce ἱαμβοποιήσας, quæ hic non
significat *iambicos-versus-facere*, ut sæpe alias, sed simpliciter *con-*
vitia-facere, secundum primariam τῆς ἱάμβου notionem. Non enim
ὁ ἱάμβος (convitium sc.) a pede vel versu iambico, sed hi ab illo
nomen traxerunt. Vide supra, p. 10. ἱαμβεῖον καλεῖται—ὅτι ἐν τῷ
μέτρῳ τῷ ἱάμβιζον ἀλλήλας. Et Noster in Rhet. L. iii. c. 17. Ar-
chilochum citat ἐν τῷ ἱάμβῳ.

Χρημάτων δ' ἄελπτον ἔδεν ἔστιν, ἔδ' ἀπώμοτον·

qui versus trochaicus est, quales etiam octo sequentes repræsentat
Stobæus, p. 580. ut verisimile sit totum carmen eo metro condi-
tum fuisse. Asopodorus autem quidam Phliasius memoratur ab
Athenæo, L. x. p. 445. ἐν τοῖς καταλογάδην ἱάμβοις, *in iambis*, five
convitiis, prosaice scriptis.

ἱαμβοποιεῖν igitur hic idem valet quod ἱαμβίζειν· λοιδορεῖν, σκώπειν,
convitiari, irridere. Et Euclides ille dicitur Homerum *irrisisse in*
ipso sermone; res scilicet vulgares et sermonis quotidiani, ope li-

SECT.
XXXVII.

centiarum Homericarum, metrice efferendo. Hujusmodi metrorum, ut opinor, heroicorum exempla duo subicere voluit Aristoteles; quæ tamen in omnibus libris tam varie depravata leguntur, ut de vera eorum scriptura, post tot infelices doctissimorum hominum conatus, aliquid certi statuere nemo sanus aggrediatur. Ad generalem Philosophi in hoc loco intentionem illustrandam fortasse non incommode sic scribantur:

ΗΠΙΧΑΡΗΝ εἶδον Μαραθῶνάδῃ ΒΑΔΔΙΖΟΝΤΑ·

Καί,

Οὐκ ἦν γεύσάμενος τὸν ἐκείνῃς ἙΛΛΗΒΩΡΟΝ.

Γέομαι accusativum regit apud Platonem Comicum:

—— τὸ γὰρ ἔφημά σε

Γεύόμενος ἔλαθον ἐκροφῆσας.

Jul. Poll. Onom. L. vi. c. 2. 17.

P. 73. l. 5. ἐπὶ τῶν ἐπῶν θεωρεῖσθαι,] An legendum est? ἐπὶ τῶν ΕΠΕΚΤΑΣΕΩΝ θ. Tale certe aliquid requirere videntur quæ sequuntur: καὶ ἐπὶ τῆς γλώττης κ. τ. λ. Quinetiam primum quod statim proponitur exemplum non ex epico carmine sumitur sed ex iambico.

Ibid. l. 8. τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἱαμβεῖον Αἰαχύλῃ καὶ Εὐεπίδῃ,] Structuram orationis durissimam vitare possumus legendo, Αἰαχύλῃ. Quam quidem lectionem, perspicuitatis gratia, in versione secutus sum, licet Nostrum sic scripsisse non affirmem.

P. 74. l. 2. ἄκις,] Basil. et Cam. pro ἄκις habent αἰδής: cujus lectionis meminit etiam Eustathius. Sed ἄκις non modo in vulgaribus Homeri editionibus reperitur, verum etiam magis est poeticum. Locus est Od. I. 515. alter qui sequitur Od. γ. 259. Sylburgius.

Ibid. l. 7. Ἡῖόνες] Basil. et Cam. pro Ἡῖόνες habent ἱῶνες: per-

peram. Locus desumptus ex Il. P. 265. ut Victorius quoque adnotat. *Sylburgius*.

SECT.
XXXVII.

P. 74. l. 11. καὶ τὸ ἐγὼ δέ νιν] In his vocibus nihil aliud, opinor, attingere voluit Aristoteles præter τὸ, νιν, quæ vox, licet mere Dorica, a tragicis Atticis non raro usurpata est pro αὐτὸν, αὐτήν, &c. sicut Homericæ illa σέθεν, quam modo memoravit, pro σῶ. Exemplum autem hujus licentiæ, ad quod credibile sit respexisse Nostrum, ipsissimum reperisse mihi videor in Sophoclis Oed. Col. ver. 1040.

Ἀλλ' ἐν γὰρ ἔν ἐξοίδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ
Κείνην τε ταῦτα δυσμεῖν· ΕΓΩ ΔΕ ΝΙΝ
Ἄκων ἔρημα, φθέρωμ' ἑ τ' ἄκων πᾶδε.

P. 75. l. 6. τὸ ὅμοιον θεωρεῖν] Vide Rhet. iii. c. 11. Δεῖ δὲ μεταφέρειν, καθάπερ εἴρηται πρότερον, ἀπὸ οἰκείων καὶ μὴ φανερῶν· οἷον, καὶ ἐν Φιλοσοφίᾳ, ΤΟ ὍΜΟΙΟΝ καὶ ἐν πολὺ διέχῃσι ΘΕΩΡΕΙΝ εὐστόχῃς.

SECT. XXXVIII.

P. 76. l. 8. ὁμοίας ἱστορίαις τὰς συνθέσεις] Pulcherrimam Dacieri conjecturam in textum admittere non dubitavi. Vulgo legitur, ἱστορίας τὰς συνήσεις, nullo sensu.

P. 78. l. 2. ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας,] Libri omnes habent Κυπριακὰ vel Κυπρικὰ; iidem tamen paulo infra Κυπρίων: quare non dubitavi hic etiam rescribere Κύπρια, quem verum hujus poematis titulum fuisse ex pluribus veterum testimoniis constat. Quod autem suspicati sunt viri docti, poema hoc initia tantum belli Trojani complexum fuisse, usque ad eam partem quam Homerus ornandam sibi sumpserat, id sane luculenter demonstrat fragmentum insigne Procli, ἐκ τῆς χρησμοθεσίας ejus, dum adhuc integra esset, ut videtur, excerptum.

SECT.
XXXVIII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ* περὶ τῶν Κυπρίων λεγομένων ποιημάτων.

Ἐπιβάλλει τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἑνδεκά· ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐρῶμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ περιέχοντά ἐσι ταῦτα. (1) Ζεὺς βεβλῆται μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τῆς Τρωϊκῆς πολέμου· παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχήμενων τῶν Θεῶν (2) ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίστησιν Ἀθηναῖ, Ἥρα, καὶ Ἀφροδίτῃ· αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον (3) ἐν Ἰδῇ κατὰ Διὸς προσαγὴν ὑφ' Ἑρμῆ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἑπαρθεὶς (4) τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. Ἐπειτα δὲ Ἀφροδίτης ὑποθεμένης ναυπηγεῖται· καὶ Ἑλένος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προφασίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προσηλοῖ· Ἰπιδὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδασι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ καὶ Ἑλένῃ παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλλάγῃσιν. Ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτῃ συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλέξανδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθήμενοι, νυκτὸς ἀποπλέεσσι· χερμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα· καὶ (5) προσενεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος αἰρεῖ τὴν πόλιν, καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπέτελεσεν. Ἐν τούτῳ δὲ (6) Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκης τὰς Ἰδὰς καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τῆς Ἰδᾶς ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἰδᾶς ὑπὸ Πολυδεύκης· καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀναγγέλλει τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ

* Πρόκλ. Excerpt. ἐκ τῆς Χρηστομαθίας Γραμματικῆς. Vide p. 341. l. 14. Ipsum autem fragmentum exstat ex MS. Escorialensi descriptum in "Bibliothek der alten Litteratur &c." Gottingen. 1786.

(1) Ζεὺς βεβλῆται] Vid. Σχ. in Il. A. 5.

(2) ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις] Vid. Σχ. in Il. Π. 140.

(3) Venus in Monte Ida. Athen. xv. 682.

(4) De Helena, ex Nemesi nata, Athen. viii. 334. Eustath. ad Il. 7.

(5) προσενηχθεὶς Σιδῶνι] Herod. ii. 117. Eustath. Il. E.

(6) Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκης] Tzetzes ad Lycoph. 512. Σχ. Pindar. N. x. 114.

παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἰλίου στρατείας βελεύεται μὲν τῶν ἀδελφῶν καὶ (7) πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγείται αὐτῷ, ὡς Ἐπώπειος Φθίρας τὴν Λυκέρῃ θυγατέρα ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν, καὶ τὰ περὶ Θησέως καὶ Ἀριάδνης. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἡγεμόνας ἀφροΐζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα· καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρasan, Παλαμήδους ὑποθεμένους, τὸν ἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες. Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸ δράκοντα καὶ τοὺς σκουθούς γένομενα δείκνυται· καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποδησομένων προλέγει αὐτοῖς· ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίαν προσίσχουσιν· καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθεν. Τηλέφος δὲ ἐκ βοιωτίας Θέρσανδρον τε τὸν Πολυνείκην κτείνει, καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τήρωσκειται. Ἀποπλέσσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμῶν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προχὼν γαμῇ (8) τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηιδάμειαν· ἔπειτα Τηλέφον κατὰ μαντείαν παραγενόμενος εἰς Ἄργος ἰάται Ἀχιλλεὺς, ὡς ἡμερόνα γενήσόμενον τῶν ἐπ' Ἴλιον πλῆ. Καὶ τὸ δεύτερον ἡθροισμένους τῶν σόλων ἐν Αὐλίδι, Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήραν βαλὼν ἔλαφον, ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἀρτέμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχε αὐτὸς τῶν πλῆ, χειμῶνας ἐπιπέμπουσα. Κάλχαντος δὲ ἔποντος τὴν τῆς θεᾶς μῆνιν, καὶ Ἰφιδάμειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεὺς μέλαπεμψάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἀρτεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα εἰς Ταύρας μέλακομίζει, καὶ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίσσει τῷ βωμῷ. Ἐπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον, καὶ εὐωχούμενων αὐτῶν Φιλοκλήτης ὑφ' ὕδρος πληγὴς διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Λήμνῳ κατελήφθη· καὶ (9) Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. Ἐπειτα ἀποβαίνοντας αὐτὸς εἰς Ἴλιον εἰργασιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει (10) Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἑκτορος· ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτὸς τρέπεται, ἀνελὼν Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος· καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦναι· καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τὰς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαλοῦντες· ὡς δὲ ἔχ

(7) πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος] Suid. in v. Οἶνος. Athen. ii.

(8) τὴν Λυκομήδους θυγατέρα] Pausan. 863.

(9) Ἀχιλλεὺς ὕστερος] Aristot. Rhet. ii. 24.

(10) Πρωτεσίλαος] Pausan. 284.

SECT.
XXXVIII.

ὑπήκσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὲ τειχομαχοῦσιν. Ἐπειτα τὴν χώραν ἐπέξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιούκας πόλεις· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμῇ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτὰς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτῃ καὶ Θέτις. Εἶτα ἀπονοστῆν ὠρμημένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς καλεῖται, καὶ πείσας ἀπελαύνει (11) τὰς Αἰνείας βόας· καὶ Λύρησον καὶ Πήδασον πορθεῖ, καὶ συχνὰς τῶν περιουκίδων πόλεων· καὶ Τρώϊλον φονεύει· Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἄγων ἀπεμπολεῖ· καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηίδα γέρας λαμβάνει, Χρυσίδα δὲ Ἀγαμέμνων. Ἐπειτά ἐστι (12) Παλαμήδους θάνατος, καὶ Διὸς βεβλή· ὅπως ὁπικεφίσῃ τὰς Τρῶας, Ἀχιλλεὺς τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς δόσος· καὶ κατάλογος τῶν Τρωσὶ συμμαχούντων.

P. 78. l. 2. καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.] Poematis hujus auctor a plerisque fertur Lesches Lesbios, quem ante Terpandrum vixisse ait Clemens Alex. p. 333. Ab Eusebio, Scalig. p. 121. ad annum 4. Olymp. xxx. claruisse dicitur. Frustra autem, opinor, obnititur Ryckius, Differt. de Æn. Adv. p. 444. et ex Pausania loco uno et altero non Μικρὰν Ἰλιάδα sed Ἰλίαν Πέρσιν tantum a Lesche scriptam fuisse contendit. Quod enim in primo loco p. 860. a Pausania citatur Λέσχεως ὁ Αἰακὺλῆος Πυρραῖος ἐν Ἰλίᾳ πέρσῃ, id vero non de opere distincto, sed de illa τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος parte, in qua Trojæ excidium narrabatur, facile intelligi potest. Alter autem locus, p. 862. in quem finem a Ryckio adductus fuerit nescio, cum nihil prorsus habeat quod τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος auctorem a Lesche diversum ostendat. Contra vero, quæ narrat Pausanias, p. 861. e Lesche, de morte Aftyanaetis, omnino consentiunt cum ipsis versibus τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος citatis a Tzetze ad Lycophron. 1263. sicut etiam versus, qui ab eodem Scholiaste ad 345. Leschi nominatim tribuitur, a Clemente Alex. p. 321. dudum advocatus fuerat, quasi τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πεποιηκότος.

(11) τὰς Αἰνείας βόας] Pausan. 862.

(12) Παλαμήδους θάνατος] Pausan. 874.

Sed missa disputatione de Scriptoris nomine, ad rem nostram magis fortasse faciat animadvertere, Iliadem hanc, quæ parva appellabatur (ad dignitatem, credo, potius quam ad molem Homericæ operis respectu habito) pro argumento habuisse res ad Trojam gestas a funere Hectoris, in quo definit Homeri Ilias, usque ad Græcorum post captam et incensam urbem discessum. Quot et quam varios illustrium personarum casus id temporis spatium complexum sit, discere licet ex poemate quod hodie exstat Quinti Calabri, qui idem fere cum Lesche curriculum, sæculo longe seriori, decurrere aggressus est. Mirum certe videatur Aristotelem tragædiarum numerum, quarum argumenta ex Iliade parva sumpta sunt, *plusquam octo* tantum ponere, cum et ipse decem enumeret, et a folis Æschylo, Sophocle, Euripide, non pauciores alias super ejusdem periodi eventibus compositas fuisse constet. Hujusmodi sunt, ex fabulis adhuc superstitibus, Sophoclis *Αἴας Μαιηγοφόρος*, et Euripidis *Ἑκάβη*; ex deperditis vero, Æschyli *Αἴας Λοκρός* et *Μέμνων*, Sophoclis *Ἀντηνορίδαι*, *Λαοκόων*, *Πολυξένη*, *Πρίαμος*, *Φιλοκτήτης ὁ ἐν Τροίᾳ*, et nonnullæ fortasse aliæ, quæ ex titulis minus innotescunt.

P. 78. l. 6. *Ὅπλων κρίσις*,] Tragædiam hoc titulo scripserat Æschylus, quæ laudatur a Schol. ad Sophoclis *Ajac.* 191. et alibi. Latine, ut videtur, verterunt Ennius et Pacuvius, quorum utriusque citatur *Armorum judicium*. Historiam attigit Homerus, *Od. A.* 545. quam fusius exponit Quintus Calaber, *L. v.*

Ibid. *Φιλοκτήτης*,] Herois hujus historia, in Iliade parva narrata, duabus tragædiis materiam præbuit. Argumentum primæ notissimum est ex Sophoclis fabula adhuc superstitite; quod etiam argumentum et Æschylum et Euripidem tractavisse patet ex *Dion. Chrysost. Orat. lii.* Altera Sophoclis, quæ *Φιλοκτήτης ὁ ἐν Τροίᾳ* inscribebatur, facinus aliquod ejus ad Trojam pro argumento habuit. De historia Philoctetis, sive in Lemno, sive ad Trojam, vide Quintum, *L. ix. x.*

SECT.
XXXVIII.

P. 78. l. 6. *Νεοπτόλεμος*,] Hujus nominis tragœdiam scripsit Nicomachus, incerti quoad cætera argumenti. Vide Suidam in v. Sed et Sophoclis *Σκυρίης*, vel *Σκυρίας*, de Neoptolemo, ex insula Scyro per Ulyssæm et Diomedem abducto, egisse suspicor. Vide fabulæ ejus fragmenta ap. Stobæum, tit. xlix. lvii. cxxiii. et cf. Quintum, L. vii.

Ibid. *Εὐρύπυλος*,] De hoc Telephi filio multa narrat Quintus, L. vi. vii. viii. præeunte Homero in Od. Α. 518. &c. Pugnam ejus cum Neoptolemo descripserat Sophocles, an in tragœdia cognomine, nescio. Vide Plutarch. de Ira Cohib. p. 815.

Ibid. l. 7. *Πρωχέαι*,] Tragœdiæ huic argumentum fortasse præbuerit Ulysses, mendici habitu Trojam ingressus. Vide Homerum, Od. Δ. 248. Euripidis Hecub. 239. &c. In Rheseo, 710. hæc Ulyssis fraus ante Rhesi ad Trojam adventum ponitur. Quod si ita fuerit, nescio quomodo in parva Iliade locum habere potuit, nisi forte in Ulyssis oratione de Armis Achillis, in qua etiam commemoratur a Quinto, L. v. 279.

Ibid. *Λάκαιναι*,] Ita inscribebatur tragœdia Sophoclis. Vide Pollucem, L. ix. 49. Priscianum, L. xviii. p. 1177. Ex loco posteriore patet eam ad bellum Trojanum pertinuisse.

Ibid. *Ἰλίσ πέρσις—Ἀπόλλης—Σίνων—Τρωάδες*.] Tragœdiarum harum argumenta ex parva Iliade sumpta esse vel ex titulis ipsarum manifestum est. *Ἰλίσ πέρσις* fecerant Iophon et Nicomachus (Vide Suidam in v v.); *Σίνωνα* Sophocles. Euripidis *Τρωάδες* extat. Tragœdiam sub titulo *Ἀπόλλης* memoratam nullam invenio; sed etiam *Τρωάσιν* titulus ille non male conveniret.

SECT. XL.

P. 79. l. 11. *τὸ πλῆθος τῶν τραγωδιῶν ᾧ εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων*] Dixi supra, p. 128. hunc numerum mihi nondum compertum

esse. Sed neque Bartholemius, Vir Cl. qui hoc argumentum nuper tractavit in Act. Reg. Inscript. Acad. T. 39. rem ad li-
quidum perduxit. Si, ut ille statuit, mos certandi per tetralo-
gias ultra centum annos non duravit, et proinde ante Aristotelis
tempora obsolevit, certum esset Nostrium hic loqui de commissi-
onibus, in quibus poetæ singuli singulas tragœdias in certamen
miserint. Hæc autem viri eruditissimi hypothesis quo auctore
vel quibus documentis firmata sit non video; et unius Theodec-
tis historia, qui cum Aristotele licet paulo senior vixit, con-
trarium quiddam innuere videtur. Hunc enim poetam narrat
Suidas in v. *docuisse* tragœdias quinquaginta; epigramma vero,
quod conservavit Stephanus in v. *Φάσηλις*, testatur eum in trede-
cim certaminibus octies vicisse:

SECT.
XL.

Ἦδ' ἐκ τῶν κόλποισι Φάσηλιν Θεοδέκτην
Κρύπτει, ὃν ἤρξαντο Μῆσαι Ὀλυμπιάδης·
Ἐν δὲ χορῶν (f. χορῶν τραγικῶν) ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' ἀμίλλαις
Ὀκτώ ἀγυράντας ἀμφεθέμεν τεφάνεας.

Quod si supponamus Suidam, more satis usitato, Satyrica dramata cum Tragicis sub uno tragœdiarum nomine recensuisse, duo autem dramata vel ejus vel librarii culpa prætermissa fuisse, numerus ab eo positus is erit, qui tredecim certaminibus per tetralogias initis plene suffecerit. Neque vero si statuamus morem certandi per tetralogias Aristotelis etiam temporibus servatum fuisse, sententia ejus in hoc loco magis explicata erit. Nam cum tres poetas (et fortasse plures) in certamen simul prodiisse constet, quis credat novem fabulas tragicas cum tribus satyricis intra unam ἀκρόασιν concludi posse? fin autem, quis nos doceat, quot fabulæ unicuique ἀκροάσει tributæ fuerint? Ne dicam, quod poema epicum ad magnitudinem tot dramatum accedens Odyssæa majus

SECT.
XL.

effet, Iliadi prope par; cum tamen magnitudo quam Aristoteles hic præscripserit veteribus illis epopœiis haud paulo minor, ut videtur, fuisse debuerit. Hæc igitur magnitudo quæ et quanta revera fuerit, ignorare cogemur donec certi aliquid innotescet de numero tragædiarum ad unam ἀκρόασιν poni solitarum. Quod an unquam futurum sit vereor.

SECT. XLI.

P. 81. l. 3. περιτλή] Hæc vox non semper in malam partem accipitur; sæpe autem eam ornatus abundantiam denotat, quæ citra vitium summa est. Sic Plato dicitur τὰ ὀνόματα συνθεῖναι περιτλὸς a Dionysio Hal. T. ii. p. 32. et paulo infra τὴν ὑψηλὴν καὶ περιτλὴν καὶ ἐγκατάσκευον διώκειν φράσιν. Ab eodem, p. 268. Thucydidis dictio sic describitur; Ἡ ἐξηλλαγμένη, καὶ περιτλή καὶ ἐγκατάσκευος, καὶ τοῖς ἐπιθέτοις κόσμοις ἅπασιν συμπληρωμένη λέξις, ἥς ὅρος καὶ κανὼν ἔστι Θουκυδίδης. Hoc igitur sensu imitatio illa, quæ per narrationem fit, abundantior quam cæteræ ornatum recipere dicitur. Quod sane, si tragædiæ tantum et comædiæ ratio habeatur, verum est; de quibus solis in hoc loco cogitasse videtur Noster.

SECT. XLIII.

P. 82. l. 7. τὸ ἄλογον, δι' ὃ σ.] Vulgo τὸ ἀνάλογον. Διὸ σ. Sequor Victorium.

Ibid. l. 11. ὁ δὲ ἀνανεύων.] Vide Il. X. 205.

Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδ' εἶα ἔμεναι ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμνα,
Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.

SECT. XLIV.

P. 83. l. 4. οἶονται γὰρ ἄνθρωποι,] Omnino conferendus est Nos-
 ter περὶ Σοφ. Ἑλ. p. 427. Ὁ δὲ παρὰ τὸ ἐπόμενον ἑλεγχος, διὰ τὸ οἰεῖσθαι
 ἀντιτρέφειν τὴν ἀκολούθησιν· ὅταν γὰρ τὰδὲ ὄντος ἐξ ἀνάγκης τόδε ἦ, καὶ τὰδὲ
 ὄντος οἶονται καὶ θάτερον εἶναι ἐξ ἀνάγκης. Atque hinc quidem Philoso-
 phi in hoc loco intentio fatis patet. In iis autem quæ sequuntur
 explicandis frustra laborant interpretes: Διὸ δὴ, ἂν τὸ πρῶτον ψεῦδος,
 ἄλλα δὲ τέττα ὄντος, ἀνάγκη εἶναι ἢ γενέσθαι ἢ προῦθ' εἶναι. Corruptissima
 esse non dubito; sed qua via sananda sint, non æque compertum
 habeo. Verti quasi scripta essent sic: Διὸ δὴ, ἂν τὸ πρῶτον ψεῦδος,
 ΑΛΛΑ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ὄντος, ΑΝΑΓΚΗ, εἶναι ἢ γενέσθαι ΠΙΣΤΕΥΕ-
 ΤΑΙ. Quod a mente Aristotelis non longe abesse credo. De
 verbis nihil spondeo.

SECT.
XLIV.

P. 84. l. 3. ὥσπερ ἐν Ἡλέκτρῃ] Respicitur Sophoclis Electra,
 683. &c. Τὸ ἄλογον notavit etiam Scholiastes ad 684. Δελφικῶν
 ἄθλων χάριν] Οὕτω ἦν ἐπὶ Ὀρέστῃ ὁ Πυθικὸς ἀγών.

Ibid. l. 4. ὁ ἄφωνος ἐκ Τεγέας] In quibusdam Editt. ὁ Ἄφωνος
 scribitur quasi nomen proprium; sed appellationem esse multi
 viderunt. Similiter loquitur Plutarchus, Vit. Cæf. p. 1309. ἐκείνου
 δὲ ΑΦΩΝΟΥ βαδίζοντος: illo autem (Catone sc.) tacito ambulante.
 Quis autem ille fuerit, qui mutus ex Tegea in Mysiam per-
 venit, nemo expedit. Et Dacierus quidem id sciri posse ne-
 gat, cum argumentum hujus fabulæ Mysorum prorsus ignotum
 sit, utpote quod ex historia Telephi non desumptum esse certo
 constat. Mihi contra verisimile videtur Philosophum hic de ipso
 Telepho loqui, cujus *silentium* a comicis poetis plus semel nota-
 tum deprehendi. Alexis ἐν Παρασίτῳ, ap. Athenæum, L. x. p. 421.

Δειπνῇ δ' ΑΦΩΝΟΣ ΤΗΛΕΦΟΣ, νεύων μόνον
 (Εἰς) τὰς ἐπερωτῶντάς τι.—

SECT. *Cænat autem, velut mutus Telephus, nutans solum iis qui interro-*
 XLIV. *gant aliquid. Amphis ἐν Πλάνῳ, ap. Athenæum, L. vi. p. 224.*

— ἔκλυεν, ὥσπερ Τήλεφος,
 Πρῶτον σιωπῇ καὶ δικαίως τῷτό γε,
 Ἄπαντες ἀνδροφόνοι γὰρ εἰσιν ἐνὶ λόγῳ.

Caput demisit, ut Telephus, primum silens; et hoc quidem jure; omnes enim hi uno verbo homicidæ sunt. Quinetiam hæc ultima, nisi fallor, quam habuit Telephus silentii causam nobis aperiunt. Hyginus, C. 244: Qui cognatos suos occiderunt.—“Telephus, Herculis filius, Hippothoum et Nerea, aviæ suæ filios (occidit sc.).” Avia autem Telephi erat Neæra, avus Aleus, Tegeæ forte princeps. Tzetzes in Lycoph. 206. Ὁ δὲ Τήλεφος παῖς ἦν Ἡρακλέους καὶ Αὐγῆς, τῆς Ἀλέξ θυγατρὸς, τῷ ΤΕΓΕΑΤΟΥ, καὶ Νεαίρας. Telephum igitur avunculos suos apud Tegeam occidisse fortasse finxerat poeta, et illinc mutum in Mysiam rediisse. Mos scilicet erat cædis alicujus reum mutum restare, donec sacris quibusdam expiatoriis lustraretur. Æsch. Eumen. 451.

Ἀφθόγῃον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
 Ἐς ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίῃς
 Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλῃς βοτῶ.

Sed cum hæc expiatio a quovis etiam statim peti posset, ratio certe desideratur cur Telephus tam longum iter inexpiatum, adeoque *mutus*, perficere maluit.

Fabulam autem hanc, quæ hic notatur, Æschyli fuisse verisimile est ex Stephano in v. Οἶος. ΟΙΟΣ, πλίσχινον ΤΕΓΕΑΣ. Αἰσχύλος Μυσοῖς. Vide etiam Suid. in v. Ὀργεῶνες.

P. 84. l. 8. ἐνδέχεσθαι] Hoc verbum pro mendoso habet Victorius, et ex libris MSS. reponit ἐκδέχεσθαι vel ἀποδέχεσθαι. Et quidem ἀποδέχεσθαι legitur in MS. Med. xiv. et Morel. Sed nihil

mutandum censeo, cum etiam apud alios antiquos scriptores in eo sensu positum sit ἐνδέχεσθαι, in quo apud recentiores ut plurimum ἀποδέχεσθαι. Vide Eurip. Ἰκετ. 976.

SECT.
XLIV.

Ἀοιδὰ, πῖς χρυσικόμας

Ἀπόλλων ἐκ ΕΝΔΕΧΕΤΑΙ.

Ἡρακλείδ. 550.

Ἄλλ' εἰ μὲν ΕΝΔΕΧΕΣΘΕ, καὶ βάλεσθε μοι

Χρῆσθαι.—

Aristoph. Ἰπ. 629.

Καίγωγ', ὅτε δὴ ἔγνω ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗΝ τὰς λόγους.

P. 84. l. 9. τὰ περὶ τὴν ἔκθεσιν,] Ulyssis scilicet in insula Ithaca a Phæacibus, dum dormiret, expositi et relictī. Vide Od. N. ubi sane plura sunt, quorum ratio, ut mollissime dicam, quæri potest. Eorum nonnulla tetigit Plutarchus, de Aud. Poet. p. 47. Vide etiam Eustathium.

Ibid. l. 11. ἀφανίζει ἡδύνων τὸ ἄπονον.] Victorius pro ἐμφανίζει restituendum ait ἀφανίζει, *delet*; magno interpretum consensu. Sylburg.

Et sic scripsi cum Ed. Morel. et MSS. Med. xiv. 21. Sed mihi verisimilius videtur Aristotelem scripsisse ΕΝΑΦΑΝΙΖΕΙ· quo verbo, elegantissimo sane, in re consimili postea usus est Longinus, de Subl. Sect. xvii. Σχεδὸν γὰρ, ὥσπερ καὶ τὰ ἀμυδρὰ φέγη ΕΝΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ τῷ ἡλίῳ παλαιωγόμενα, ἕτω καὶ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ παρρυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Et Demetrius, qui Phalereus dicitur, p. 30. Πάντες γὰρ ἰδίως τῶν τε πρώτων μνημονεύομεν καὶ τῶν ὑστέρων, καὶ ὑπὸ τούτων κινεῖμεθα· ὑπὸ δὲ τῶν μετὰ, ἑλαττον, ὥσπερ ἐγκρυπτομένων ἢ ΕΝΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΩΝ. Vide etiam Plut. Opp. Mor. p. 1782, 2016.

SECT. XLVI.

P. 85. l. 12. δίδομεν γὰρ ταῦτα] Similiter Isocrates, Eὐαγ. p. 328. τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δέδονται κόσμοι. Et Pollux, vi. 25. ὁ γὰρ μέθυτος, ἐπὶ ἀνδρῶν, Μενάνδρῳ δέδωκε.

SECT.
XLVI.

P. 86. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ προείλετο] Ita scripsi cum Victorio et MS. M. pro ἡ μὲν, et mox, iisdem auctoribus, εἰ δὲ, pro ἡ δέ. Sed legere etiam possumus utrobique ἢ, *quia*. Totus autem locus, qui proculdubio corruptus est, sic forte ad mentem Aristotelis non male constituitur: Εἰ μὲν γὰρ προείλετο μιμήσασθαι ἀδυναμίαν, αὐτῆς ἡ ἀμαρτία ΤΟ ΠΡΟΕΛΕΣΘΑΙ· εἰ δὲ μὴ ὀρθῶς, κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ τὸν ἵππον ἄμφω τὰ δεξιὰ προβεβηκότα· ἢ τὸ καθ' ἐκάστω τέχνῳ ἀμάρτημα, οἷον τὸ κατὰ ἰατρικὴν ἢ ἄλλην τέχνην, εἰ ἀδύνατα πεποιήται· ταῦτ' ἔν, ὅποια ἂν ἦ, ἔκασθ' ἐαυτήν. “ Si enim praelegit imitari aliquid impossibile, ipsius est peccatum praelegisse; si autem non recte (*imitata est aliquid*), per accidens (*est peccatum*) &c.” Ἀδυναμίαν scilicet in hoc loco idem valere credo quod τὸ ἀδύνατον. Nos diceremus, *an impossibility*. Voces vero illas τὸ προελεσθαι idcirco transposui, quia, ut vulgo ordinantur, sensum nullum faciunt; et quia ex sequentibus patet, peccatum illud, quod contra ipsam artem est, tum demum admittere poetam, non cum impossibilia imitatur, sed cum impossibilia *imitari praelegit*, i.e. *sponte et ob nullam idoneam rationem imitatur*. Ipsius igitur artis ἡ ἀμαρτία ΤΟ ΠΡΟΕΛΕΣΘΑΙ.

Ibid. l. 6. ἄμφω τὰ δεξιὰ προβεβηκότα.] Vide Nostrum π. Ζώων Πορείας, p. 143. ubi causam reddit, cur equi et cætera ejusmodi animalia crura dextra in gradiendo non simul proferant, sed alternatim cum sinistris.

P. 87. l. 9. ἔλαφος θήλεια] Pindarus, ut et Anacreon, cervas cornutas fecerant. In Olymp. Od. 3. Χρυσοκέρων ἔλαφον θήλειαν. Sed et Callimachus, qui longe post Aristotelem vixit:

Εὐρὲς ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τῆ Παρῤασίοιο
Σκαιρῆσας ἐλάφας, μέγα τι χρέος· αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
Αἰὲν ἐβασκολέοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρας,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπειο χρυσός.

Cornua capitibus cervarum poetas de industria affigere verisimile est: qua ratione et nescio quæ incredibilia Phœnici affinx-

erunt. Vide quæ annotavit Anna Fabri Filia hunc in locum Callimachi. *Upton.* SECT.
XLVI.

P. 87. l. 9. ἢ εἰ κακομιμήτως ἔγραψε.] Victorius adnotat quosdam scriptos libros habere, ἢ εἰ ἀμιμήτως: alios vero, ἢ καμιμήτως, i. e. κα̃μιμήτως. Si ulla ex istis lectionibus vera sit, dicendum est Aristotelem usurpasse μιμητὸς, et vocabula ex eo composita, in eodem sensu, quo alii μιμητικὸς et μιμηλὸς posuerunt. Sed illud pejus, quod interpretes quos vidi omnes locum hunc sic fere vertunt: *Minus enim est peccatum, si ignoravit quod cerva fœmina cornua non habet, QUAM si male descripsit.* Posito autem, cervam non habere cornua, qui cervæ cornua tribuit, is etiam, ut mihi videtur, eam male describit. Verto igitur, *VEL si male descripsit.* Hoc enim, credo, vult. Cervæ cornua affigere, (ut Pindarus aliique fecerunt,) vel eam, ex alia quavis parte, male describere, levius est peccatum: levius scilicet illo, de quo supra egit, quod contra ipsam artem fit, πρὸς αὐτὴν τὴν τέχνην.

P. 88. l. 2. ἔτ' ἀληθῆ, ἀλλ' ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης· ἀλλ' ἔφασι τάδε.] Hæc corrupta esse nemo dubitet. Ultima emendat Victorius ex conjectura, scribendo, ἀλλ' ἔσαφῃ τάδε, et ad emendationem firmandam quatuor Xenophanis versus adducit, qui leguntur ap. Sext. Emp. adv. Math. vii. 49. et sæpius alibi: καὶ τὸ μὲν ἔν σαφές ἔστις ἀνὴρ ἰδεῖν, κ. τ. λ. Et Victorio quidem accedunt Heinsius et Dacierus. Mihi totus locus ad mentem Aristotelis sic potius constituendus videtur: ἴσως γὰρ ἔτε βέλιον ἔτω λέγειν, ἔτ' ἀληθῆ ΑΛΛΩΣ ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης (ΕΔΕΙΞΕΝ· vel aliquid simile) ἀλλ' ΟΥΝ φασι τάδε. Scripserat enim Xenophanes, ut a Laertio docemur, ἰάμβους κατ' Ἡπόδου καὶ Ὀμήρου, ὁπικόπων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. L. ix. 18. Ex hoc opere nonnulla conservavit Sextus Emp. adv. Math. ix. 193. Ἐνθεν καὶ ὁ Ξενοφάνης, διελέγχων τὰς περὶ Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον, φησὶ,

SECT.
XLVI.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος θ' Ἡσίοδος τε,
Ὅσα περ ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶ,
κλέπειν, μοιχεύειν τε, ἔ' ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Vide etiam adv. Math. i. 289. Ad hæc igitur alludens Philosophus Xenophanis auctoritate utitur, qua probet multa, quæ de Diis narrantur a poetis, neque πρὸς τὸ βέλτιον ficta, neque vera esse; neque οἷα δεῖ, neque οἷά εἰσιν: ipse autem tertiam illam (et quæ unica restat) excusationem subjicit, hæc scilicet esse οἷά φασι καὶ δοκεῖ, *qualia vulgo dicuntur et creduntur*. Ἀλλ' ἐν φασι τάδε, *At sane hæc vulgo dicunt*.

P. 88. l. 6. Ἐγχεα δὲ σφιν] Vide Il. K. 153. ad quem locum hæc notat Eustathius. Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ ἐπὶ σαρωτήρων ὀρθὰ πεπηγένηαι τὰ ὅπλα ἐξέκοπη χρόνους πολλοῖς ὕστερον, ἔγχεα νύκτωρ καταπεσόντος καὶ πύρρον πολὺν στρατὸν τινὶ ἐμποιήσαντος.—Ὁ δὲ σαρωτήρ καλεῖται παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἑρίαχος, ὡς εἴ τις εἴποι τὸ ἑραῖον καὶ ἄκρον τῆς δόρατος. Vide Il. N. 443. Π. 612.

Ibid. l. 12. πρὸς ὃν, ἢ ὅτε, ἢ ὅτω,] Hoc ultimum corruptum esse videtur. Madius corrigit, ὅπερ, *ubi*. Nec male. Possumus etiam scribere, ὅπως, *quomodo*. Eadem scilicet verba, *diverso modo* prolata, sensum diversum efficiunt.

P. 89. l. 4. Οὐρῆας μὲν πρῶτον.] Verba sunt Homeri, Il. A. 50. Quid in iis reprehensum fuerit non patet. Aristoteles in defensione sua veniam sibi sumpsisse videtur, quam etiam aliis indulget, sophistice cum sophistis disputandi. Ὡς περ συλλογίζεσθαι φάμεν ἐνδόξως ποτὲ μᾶλλον ἢ ἀληθῶς προαιρεῖσθαι δεῖν, ἔτω καὶ λυτέον ἐνδόξως ποτὲ μᾶλλον ἢ κατὰ τὰ ἀληθῆ. ὅλως γὰρ πρὸς τὰς ἐριστικὰς μαχηλέον, ἔχ' ὡς ἐλέγχοντες, ἀλλ' ὡς φαινομένους ἐλέγχειν. De Soph. Elench. L. ii. p. 447. Nemo certe sanus credat ἑρῆας in loco citato significare *vigiles*, vel aliquod aliud quam *mulos*.

P. 89. l. 7. "Ὅς δὲ τοι εἶδος] Vide Il. K. 316. et Platon. Char-
mid. p. 463.

SECT.
XLVI.

Ibid. l. 10. Ζωρότερον δὲ κέραϊρε,] Hunc locum, qui extat Il. I. 203. reprehenderat Zoilus, ut a Plutarcho docemur, Probl. Symp. v. 4. Neque fane absurdum est credere Aristotelem et hic et in aliis pluribus quæ ex Homero proferuntur exemplis, ad cavillationes famosi illius Homeromastigis respondere. Nam Zoilus Nostro, ut videtur, aliquanto senior fuit; ita ut fabula, quam de morte ejus sub Ptolemæo Philadelpho narrat Vitruvius, præf. ad L. vii. exiguam fidem mereri censeatur. Diversæ interpretationes, quæ voci Ζωρότερον affingebantur, ad eam scilicet a culpa liberandam, legi possunt ap. Plutarchum, l. c. et inter alias hæc Nostri, sed, quod notabile est, nomine ejus non expresso.

P. 90. l. 3. ἄμα δὲ Φησιν.] Vulgo legitur καὶ τὸ, quod Commen-
tatores in errorem induxit, quasi locus modo citatus ex Il. B. desumptus esset, hi autem qui sequuntur duo ex Il. K. Lectio quam restitui ex Edit. Morel. consentientibus MSS. Med. omnibus et Vall. demonstrat omnes tres locos ex uno eodemque Iliadis libro K. desumptos esse, licet ibi primus versus longe aliter hodie lega-
tur. Versus ipsos, de quibus agitur, describam ex editione Clarkii:

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαῖων
Εὐδὸν παννύχιοι, μαλακῶ δειρμημένοι ὕπνω·
Ἄλλ' ἐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Ἵππος ἔχε γλυκερὸς —
Ἵπποι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθήσειε,
θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, πᾶ καίετο Ἰλιόθι περ,
Αὐλῶν συρίγῳ τ' ἐνοπὴν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων.

In his versibus sic scriptis nihil est, opinor, quod Lynceus ipse
vel Momo carpendum perspicere possit. Sin contra primus ver-
sus legatur, ut Aristoteles eum legisse videtur,

SECT.
XLVI.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσαί,

scrupulus statim injicitur, unde natos strepitus illos mirabatur Agamemnon,

Αὐλῶν συρίγῳ τ' ἐνοπὴν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων,

cum, præter ipsum, cæteri et dii et homines per totam noctem dormirent. Credibile est igitur aut Aristotelem memoriæ vitio Homerum falso citasse, aut, quod verius puto, Homerum ipsum post ejus tempora ab aliquo correctore reformatum fuisse, cui minus satisfecerint cæteræ problematis hujus solutiones. Sed etiam aliud observandum venit, Aristotelis solutionem Homeri verbis a seipso citatis, uti hic hodie leguntur, non convenire, cum in illis vox πάντες, in qua solutio tota vertitur, nusquam appareat. Quare mihi fane verisimile videtur Aristotelem, in versu secundo, apud suum Homerum legisse, et proinde hic scriptum reliquisse, Εὐδὸν ΠΑΝΤΕΣ ὍΜΟΥ, pro ΠΑΝΤΥΧΙΟΙ. Tum non male subjicere potuisset, τὸ γὰρ ΠΑΝΤΕΣ ἀντὶ τῶ ΠΟΛΛΟΙ κατὰ μεταφορὰν κ.τ.λ.

P. 90. l. 8. Οἷν δ' ἄμμορος,] Locus ex Iliad. Σ. 489. et Od. E. 275. Sylburg.

Ibid. l. 11. δίδομεν δὲ οἱ.] Hæc auctiora leguntur apud Nostrium de Soph. Elench. L. i. p. 425.—δίδομεν δὲ οἱ εὖχος ἀρέσσει: ubi etiam apparet ea sumpta fuisse ex Il. B. ex oratione Jovis ad Somnium, licet hodie ex loco illo prorsus evanuerint, a correctore aliquo, ut verisimile est, sublata. Vide notam præcedentem. Hanc scilicet Agamemnonis per Somnium deceptionem, ut Deo indignam, Homero objecerat Plato, de Rep. ii. p. 607. Posito enim quod, ὁ θεὸς ἀπλὴν καὶ ἀληθὲς ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ· καὶ ἔτε αὐτὸς μεθίσταται, ἔτε ἄλλως ἐξαπατᾷ, ἔτε κατὰ φαντασίας, ἔτε κατὰ λόγους, ἔτε κατὰ σημείων πομπάς, ἔθ' ὅπως ἐστὶ ὄναρ, subjicit, πολλὰ ἄρα Ὀμήρῳ ἐπαινέοντες ἄλλα, τῶτο δὲ ἐπαινέσόμεθα, τὴν τῶ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι.

Objectionis autem hujus solutio, quam ab Hippiā Thasio excogitatam laudat Noster, hæc fuisse videtur, ut in voce *δίδομεν* proferenda accentus non poneretur super primam syllabam, sed super penultimam, qua accentus mutatione id efficeretur, ut Jupiter non ipse dixerit “*damus* ei gloriam,” sed tantum Somnium jusserit “*dare* ei gloriam;” quod sane quantum ad Homeri defensionem valeat non facile est videre.

SECT.
XLVI.

Sed non inutile erit ipsa Nostri verba ex libro de Soph. Elench. l. c. ascribere, quia in illis alterius etiam, qui statim adducetur ex Π. Ψ. 328. loci Homericī defensio fufius exponitur. Παρὰ δὲ τὴν προσωδίαν ἐν μὲν τοῖς ἀνδρῶν γραφῆς διαλεκτικοῖς, ἔστιν ῥαδίον ποιῆσαι λόγον· ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις καὶ ποιήμασι μᾶλλον· (quoniam scilicet accentus, Aristotelis tempore, vocabulis scriptis non appingebantur, sermone autem prolatis necessario adhærebant) οἷον καὶ τὸν Ὅμηρον ἐνίοι διαρθεῖναι πρὸς τὰς ἐλέγχοντας, ὡς ἀτόπως εἰρηκότα,

—τὸ μὲν ἔστι καταπύθετα ὄμβρων·

λύσει γὰρ αὐτὸ τῇ προσωδίᾳ, λέγοντες τὸ ΟΥ ὀξύτερον· ἔτι τὸ πρὸς τὸ ἐνύπνιον τῷ Ἀγαμέμνονος, ὅτι ἔκ αὐτοῦ ὁ Ζεὺς εἶπεν,

—δίδομεν δὲ οἱ εὐχὸς ἀρέσθαι·

ἀλλὰ τῷ ἐνύπνιῳ ἐνεπέλλετο δίδοναι. De posteriore loco jam dictum est; de altero cum necessarium sit aliquid dicere, locus ipse inprimis cum contextu ante oculos ponendus est. Verba sunt Nestoris ad Antilochum,

Σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, ἔδδ' σε λήσει·

Ἐσηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄρνι' ἀπὸ γαίης,

Ἡ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν ἔστι καταπύθετα ὄμβρων.

Deinde, cum opera aliena in his paleis eventilandis libenter utar, explicationem loci subijciam ex Commentario Alexandri Aphrod. in librum de Soph. Elench. fol. 12. Τινὲς ἔν ἐκάκιζον τὸν Ὅμηρον πρὸς τὴν προσωδίαν τὸ ΟΥ ἀναγινώσκοντες, καὶ λέγοντες ἀτοπὸν τι αὐτὸν εἰρηκένα διὰ τῆτο, ὡς λέγοντα δῆθεν ὅτι τῷ ξύλου ἐκείνου — τί μὲν κατασήπετα, τί δὲ ἔ

SECT.
XLVI.

κατασῆπεται· εἰ γὰρ μὴ καὶ τὸτο ἐδήλωσεν ἐναργῶς, τὸ, τὶ δὲ καὶ κατασῆπεται, λέγουσιν ἀντικρὺς δηλῶσαι διὰ τῶ εἰρημένῃ, τῶ, ΟΥ τὸ μὲν καταπύθεαι ὁμῶς ὡς τινος μὲν ἐκ τῶ δένδρου τῆς πεύκης σηπομένης τοῖς ὁμῶς ὕδασι, τινὸς δὲ μὴ σηπομένης· Ἐπιδιορθῆται ἡ τέχνη — ὡς Ἀριστοτέλης — Φησὶ, Ἰππίας ὁ Θάσιος, μὴ περισπώμενως ἀναγινώσκων τὸ ΟΥ, ἀλλ' ἀποφατικῶς, ὅπερ αὐτὸς ὀξύτως εἶρηκεν, ἵνα ἡ τὸ λεγόμενον, ὡς ἡ πεύκη τὸ δένδρον ΟΥ καταπύθεται ὁμῶς. Illud vero vellem exposuisset, aut Alexander ipse, aut aliquis ex viris doctis, qui tantum chartæ de accentibus Græcis conscribillerunt, qua ratione vox εἰ, ἀποφατικῶς, i. e. pro particula negante usurpata, ὀξύτως, i. e. cum acuto accentu, proferri ab Aristotele dicatur; cum ex hodierna et diutina, credo, consuetudine, particula negans εἰ, in medio sententiæ, uti hic, posita, nullo prorsus accentu notetur. Interea certum, utcunque mirum, videtur, particulam negantem εἰ, Aristotelis tempore, cum adverbio εἰ, et circumflexo et aspirato, etiam in loquela confundi potuisse, ex alio Nostri loco de Soph. Elench. L. ii. p. 453. quem idcirco apponam, ut nequid celem, quod iis, qui hæc mysteria penitus scrutari volunt, usui esse possit. Παρὰ δὲ τὴν προσωδίαν, λόγοι μὲν εἰσὶν, ὅτε τὴ γεγραμμένων ὅτε τὴ λεγομένων, πλὴν εἴ τινες ὀλίγοι γένοιτο ἄν· οἷον ὅτος ὁ λόγος· Ἀρὰ γὰρ ἐστὶ τὸ εἰ καλαλύεις οἰκίαν; Ναί· Οὐκᾶν τὸ εἰ καλαλύεις τὴ καλαλύεις ἀποφασίς· ἐφησας ἡ εἶναι τὸ εἰ καλαλύεις οἰκίαν· ἡ οἰκία ἄρα ἀποφασίς· Ὡς δὴ λυτέον, δῆλον· εἰ γὰρ ταῦτο σημαίνει ὀξύτερον, τὸ ἡ βαρύτερον ῥηθέν. Hic eadem, quæ supra, occurrit difficultas de significatione vocis ὀξύτερον, cum neque εἰ particula negans, nec εἰ adverbium loci accentu acuto notari hodie soleant.

P. 91. l. 3. Ζωρά τε πρὶν κέκριτο.] Empedoclis ἐν τοῖς φυσικοῖς locus insignis, ex quo hoc fragmentum desumptum est, exstat ap. Simplicium, in Φυσ. Ἀκ. fol. 7. b. ubi tamen hic versus sic scribitur:

Ζωρὰ δὲ τὰ πρὶν ἀκρίτα, διαλλάξαντα κελεύθους.

Mihi sane Aristotelis scriptura veritati propior videtur, si modo una litera mutetur, et pro κέκριτο reponatur κέκρατο. Sicut enim in

primo versu elementorum mortalium et immortalium, ita in secundo purorum et mixtorum inter se conversiones Empedoclem descripsisse verisimile est. Sed ζωρὰ et ἄκρατα nullam inter se conversionem pati possunt, cum prorsus eadem sint. Porro notabile est Theophrastum, ap. Athenæum, L. x. p. 423. F. qui eandem cum Simplicio lectionem secutus erat, ut oppositio, quam requiri vidit inter ζωρὰ et ἄκρατα quodammodo servaretur, ad novam vocis ζωρὰ confugisse interpretationem; ita ut τὸ ζωρὸν (contra Homerum et ipsum Aristotelem, Vid. supra p. 89.) non ἄκρατον sed κεκραμένον, non *purum* sed *mixtum*, significare voluerit. In quo tamen, ut videtur, sectatores non habuit; nam apud recentiores scriptores, nisi fallor, omnes τὸ ζωρὸν id quod *purum* et *non mixtum* est, sive vinum sive aliud quid, sed vinum plerumque, denotat. Vide plura Comicorum testimonia ap. Athenæum, l. c. Epig. Hedyli, ap. eund. L. xi. p. 486. B. Sic idem Hedyllus Ζωροπόται pro Ἀκρατοπόται usurpavit. Ibid. p. 497. D.

SECT.
XLVI.

P. 91. l. 5. Παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ.] Hemistichium ex Il. K. 252. Sylburgius.

Ut ambiguitas appareat, subjungendus est versus sequens:

Τῶν δύο μοιρῶν, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λείλειπαι.

In hæc Eustathius (qui lectionem πλέων videtur prætulisse) sic commentatur: Ὁ δὲ νῆς τῷ χωρὶς ἀμφίβολός ἐστι κατὰ τετραπλὴν ἔννοιαν· ἄδηλον γὰρ, εἴτε τῶν δύο μοιρῶν τὴν πλέων μοῖραν παρώχηκεν ἢ νύξ, ὡς λέγειται περὶ αὐτῶν τῶν δύο μοιρῶν καὶ τὸ ὅλον τριτημόριον· ἢ αἱ δύο ὅλαι μοῖραι παρώχοντο Ἐ σὺν αὐταῖς μέρος τι καὶ τῆς τρίτης, ὡς μὴ ὅλην αὐτὴν περιλείπειται· ἢ παρώχηκε τὰ πλέων, ἥγαν ἢ νύξ μόνων (f. ἡνυσμένων) τῶν δύο μοιρῶν, τὸ ἧ ἑλαττον, τετέστιν ἢ ὅλη τρίτη μερίς, λείλειπαι.

Ibid. l. 7. τὸν κεκραμένον οἶνον] Apposite Plutarchus, Conj. Præc. p. 244. Ὡσπερ τὸ κράμα, καὶ τοι ὕδατος μετέχον πλείονος, οἶνον καλεῖμεν, ἔτω κ.τ.λ.

SECT.
XLVI.

P. 91. l. 9. κνημὶς νεολεύκη κασσιτέροιο.] Vide Il. Φ. ver. 592. Quid in hoc excusandum sit non video, nisi forte quod stannum ipsum recens fabrefactum dixerit, cum id verius de ocrea dici potuerit.

Ibid. l. 10. χαλκέας,] Sic Pollux, L. vii. Segm. 106. Χαλκεύειν ἢ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον· καὶ χαλκέας τὰς τὸν σίδηρον ἐργαζομένας.

Ibid. l. 12. Δὴ οἶνοχοεύειν,] Vide Il. γ. 234. Et, si tanti est, consule Eustathium ad Il. Δ. 3. Idem hæc notat ad Od. I. 374. Ψωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι] Ψωμοὶ δὲ τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν ἀνδρομέων κρεῶν.— Χρήσιμος δὲ ἡ λέξις καὶ εἰς τὸ, Νέκταρ ἐωνοχόει· ὡς γὰρ ἀσύνηθες τὸ οἶνοχοεῖν ἐπὶ νέκταρος, ἔτω καὶ ἐπὶ κρεάτων ὁ Ψωμός· εἰληπταὶ ὅμως καὶ ἅμφω ἐκ τῆς κοινῆς καὶ γνωριμωτάτης χρήσεως.

P. 92. l. 5. τῇ ῥ' ἔχετο χάλκεον ἔγχος,] Vide Il. γ. ver. 272. ubi voci ἔχετο multæ, sed loco minus commodæ, interpretationes tribui possunt, præter veram quam Noster asserit, et quæ deinceps, ut videtur, obtinuit. Nam Eustathius, qui aliam criticorum litem de situ laminæ aureæ, qua scilicet impediabatur hasta, prolixè refert, de voce ἔχετο prorsus filet.

Ibid. l. 8. ὡς Γλαύκων λέγει.] Glaucō Rhapsodus a Platone memoratur, Ion. p. 361. et alius (an idem?) Teius ab ipso Aristotele, Rhet. iii. c. 1. Citatur etiam Glaucō ἐν Γλώσσαις ab Athenæo, L. xi. p. 480. F. et Tarsensis quidam a Scholiaste Homeri in Bibl. Salviat. ap. Holsten. de Vit. Porphy. c. vii. Quis autem fuerit hic Glaucō, cujus auctoritate in hoc loco usus est Aristoteles, ignorare cogimur, et, quod pejus est, quid dixerit, cum verba illa, quæ sententiam ejus, ut videtur, explicabant, omnino corrupta sint. Adnotavit Victorius in codice omnium vetustissimo locum hunc non esse integrum, sed desiderari illic verbum, relicto spatio ipsius; sic enim habere: κατὰ τὸ—ὡς Γλαύκων λέγει. Equidem verba plura excidisse non dubito. Stigma post λέγει posui cum Ed. Ald. et MSS. Med. tribus. In periodi sequentis initio Ed. Ald. habet ὁ ἑνία, Victorii codex vetustissimus ὁ ἑνιοί: cæteri fere

codices *τι ἔνια* vel *τι ἔνιοι*. Quod vulgo legitur *ὅτι*, est ex conjectura Paccii, et locum habere nequit nisi hæc cum præcedentibus connectantur. Quod nolim. Rescripsi igitur *ἔτι*, sensu, ut opinor, satis commodo. *Ἐνιοι* an *ἔνια* scribatur, perinde est.

SECT.
XLVI.

P. 92. l. 10. *καὶ ὡς εἰρηκότες ὅτι δοκεῖ Πητιμῶσιν,*] Legendum est *ΕΙΡΗΚΟΤΟΣ*, ut alii etiam monuerunt. Vide Castelv. not. Ejusmodi *ἀνακολυθίας* exemplum habemus infra, p. 97. *ὅπερ καὶ Καλλιπιδῆ ἐπετιμᾶτο, καὶ νῦν ἄλλοις, Ὡς ἐκ ἐλδύρας γυναικας ΜΙΜΟΥΜΕΝΩΝ.*

P. 93. l. 4. *καὶ εἶναι Ἰκάδιον,*] Ulyssis socerum *Icadium* ab ullis vocatum fuisse vix credam, cum a tot gravissimis auctoribus *Icarius* constanter appelletur. Quinetiam Aristotelis ratiocinatio nullam innuit controversiam de nomine *Icarii*, sed de *patria* ejus, vel potius *habitatione* eo tempore quo *Telemachus* *Lacedæmonem* venit. Strabo, qui de rebus *Icarii* non indiligenter egit, L. x. p. 461. eum ex *Lacedæmone* olim profectum in *Acarnania* confedissee narrat, et ibi cum filiis suis hoc ipso tempore habitasse: Οὔτε γὰρ ἐν Λακεδαιμόνι πειθεῖν αὐτὸς οἰκεῖν· ἐπεὶ δὲ ἂν ὁ Τηλέμαχος παρὰ Μενελάῳ κατήγετο, ἀφικνήμενος ἐκεῖσε· ἔτ' ἄλλην οἴκησιν παρειλήφαμεν αὐτῶν. Supra autem dixerat, *Acarnanas* inter *Cephalenas* ab Homero numeratos esse, p. 452. *Κεφαλλήνας δὲ νῦν τὰς ἐκ τῆς νήσου τῆς Κεφαλληνίας λέγουσιν· Ὁμηρος δὲ πάντας τὰς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεύ, ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀκαρναῖες.* Unde, si per Codices MSS. liceret, hunc locum sic refingere non dubitarem: *καὶ εἶναι Ἰκάριον ΑΚΑΡΝΑΝΑ, ἀλλ' ἐ ΛΑΚΩΝΑ.* Sed hæc nimis incerta sunt. (Vide Schol. in Od. A. 52. MS. Harl.)

Ibid. l. 11. *πρὸς ἃ φασι τᾶλογα.*] Hæc corrupta esse vidit Madius, qui sic rescribit; *πρὸς ΔΟΞΑΝ ἃ φασι.* Τὰ ἄλογα δὲ—; probante Heinsio. Et distinctionem quidem ejus amplectendam censeo, cætera sic potius scribenda: *Πρὸς ἃ φασι ****.* Τὰ δὲ ἄλογα, ἔγωγε, κ.τ.λ. *Πρὸς ἃ φασι*, scilicet, idem est ac *πρὸς τὴν δόξαν* supra. Reliqua autem, nec tamen multa, quibus hoc caput

SECT.
XLVI.

de Impossibilibus illustraverat Philosophus, excidisse puto. Sequentia enim ad caput *de Improbabilibus* plane pertinent: Τὰ δ' ἄλογα, ἔγωγε — *Improbabilia autem eodem modo* (quo Impossibilia, ἢ πρὸς τὰ ποίησιν, ἢ πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ πρὸς τὴν δόξαν, δεῖ ἀνάγειν), et etiam aliquando respondere debemus, quod non est improbabile, licet ita videatur: εἰκὸς γὰρ καὶ παρὰ τὸ εἰκὸς γίνεσθαι. Vide supra, p. 57.

P. 94. l. 2. Τὰ δ' ὑπεναντία ὥς] Malim πῶς. De Elenchis vide Nostrium περὶ Σοφ. Ἑλ. p. 427.

Ibid. l. 4. ὥς καὶ αὐτὸν] Locus conclamatus; in quo restituendo conjectura fortasse audacior uti liceat. Lego igitur, donec aliquid melius excogitetur; ὥς ENANTIΟΥΣΘΑΙ ἢ πρὸς αὐτὸς λέγει, ἢ ὃ ἂν φρόνιμος ὑπόθῃται. Vide Nostrium περὶ Σοφ. Ἑλ. p. 445. Ἐτι, καθάπερ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, καὶ ἐν τοῖς ἐλεγκτικοῖς ὁμοίως ΤΑ ENANTIΩΜΑΤΑ θεωρητέον ἢ ΠΡΟΣ τὰ ὑφ' αὐτῶν λεγόμενα, ἢ ΠΡΟΣ ὅς ὁμολογεῖ καλῶς λέγειν ἢ πρᾶττειν. Et Rhet. ad Alex. p. 175. Ἡ ἐξέτασις ἐστὶ προαιρέσεων, ἢ πράξεων, ἢ λόγων, ΠΡΟΣ ἄλληλα ἢ ΠΡΟΣ τὸν ἄλλον βίον ENANTIΟΥΜΕΝΩΝ ἐμφανίσις. Similiter ap. Plut. de Aud. Poet. p. 34. αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὙΠΕΝΑΝΤΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Ibid. l. 8. τῷ Αἰγεῖ, ἢ τῇ πονηρίᾳ,] Ita scribendum est; cum unus ex Codd. Victor. et duo Med. habeant τῷ Αἰγεήτῃ; alius etiam, et Cod. Morel. τῷ Αἰγινήτῃ; Edd. Vulg. τῷ Αἰγεήτῃ. Exemplum scilicet proponit Philosophus rei *improbabilis, nec necessariae*, introductionem Αἰγεῖ in Euripidis fabula *Medea*, 663—758. morum autem *pravitatis, non necessariae*, ΜΕΝΕΛΑΟΥ, in ejusdem poetæ *Oreste*. Vide supra, p. 45.

P. 95. l. 1. ἐκ τῶν εἰρημένων ἀριθμῶν] De hac locutione turbasciet Heinsius, cum tamen sensus ejus satis perspicuus sit. Neque aliter locutus est Isocrates, Busir. p. 388. Ἀπανταὶ δὲ τὰς ΑΡΙΘΜΟΥΣ περιλαβὼν, ἐξ ὧν ἄρισ' ἂν τις τὰ κοινὰ διοικήσειεν. Plut. de Aud. p. 78. Τὸ μὲν καλὸν ἐκ πολλῶν οἶον ΑΡΙΘΜΩΝ—Ἰππελεῖται. Dion. Hal.

Τέχ. Ῥητ. p. 121. Γίνεται δὲ τῆτο, ἐν τοῖς ΑΡΙΘΜΟΙΣ οἷς εἵπομεν τοῖς ἐπ' αὐτοῖς. Eurip. Ion. 1014. SECT.
XLVI.

Ὁ δεύτερος δὲ ΑΡΙΘΜΟΣ, ὃν λέγεις, τί δρᾷ;

Sic etiam *numeros* usurpant Latini pro iis, *quæ numerari possunt*, five partibus five speciebus. Cicero de N. D. ii. 13. *Expletum omnibus suis numeris et partibus.*

SECT. XLVII.

P. 95. l. 7. ἀν μὴ αὐτὸς προαδῇ,] Eodem sensu dixerat supra, § 43. p. 83. πάντες γὰρ ΠΡΟΣΤΙΘΕΝΤΕΣ ἀπαγγέλλουσιν.

Ibid. l. 9. ἀν δίσκον δὲ μιμῆσθαι,] Mira sane imitationis species, qua aliquis *discum* exprimat! Facilius esset τὸν δισκεύοντα imitari, sed neque id faciunt οἱ κυλιόμενοι, i. e. *se volventes*, five *volutantes*. Nomen proprium hic latere suspicor. Sed vide Xenoph. Sympos. Cap. ii. § 8, 22.

P. 96. l. 1. ὁ Μυνίσκος ἢ Καλλιπιδῶν] Inter celeberrimos histriones recensentur a Plutarcho, de Glor. Athen. p. 621. Τράγοι (f. Τραγικοί) ἢ αὐτοῖς ὑποκριταί, καὶ Νικόστρατοι, καὶ ΚΑΛΛΙΠΙΔΑΙ, καὶ ΜΗΝΙΣΚΟΙ, καὶ Θεόδωροι, καὶ Πῶλοι σκωιάτουν. Et Edit. Camot. hic habet ΜΗΝΙΣΚΟΣ. Æschyli histrionem secundum fuisse narrat vita Æsch. a Robortello edita; Ἐχρήσατο ἢ ὑποκριτῇ πρῶτον μὲν Κελάνδρῳ (f. Λεάνδρῳ. Vide Demost. πρ. Εὐβ.) δεύτερον αὐτῷ προσῆψε Μιονίσκον τὸν Χαλκιδέα. Nostrium enim hic innui verisimile est; et etiam apud Athenæum, L. viii. p. 344. Μυνίσκος, ὁ τραγικὸς ὑποκριτῆς, κωμωδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σύρφακι, ὡς ὀφθαλμολόγος, ἔτι.

Ὅδ' ἔστι μὲν Ἀναγυράσιος ὀφθαλμολόγος ἐστὶ σι.

Ταῦθ' ὡς (f. τέτῳ) φίλος Μυνίσκος ἔσθ' ὁ Χαλκιδεύς.

Hoc, five Mynisco, seu Menisco (quam veriore nominis scripturam puto) paulo junior fuit Callippides, quem memorant Xenophon, Symp. p. 513. Athenæus, L. xii. p. 535. D.

SECT.
XLVII.

P. 96. l. 2. *περὶ Πινδάρου*] In hoc nomine variant Codices MSS. Unde Victorius etiam *Τυνδάρου* legi posse opinatur, si quid de Tyn-daro histrione melius compertum sit, quam de Pindaro; quem ipse, ut ait, nullibi legit. Mihi sane uterque pariter ignotus est.

Ibid. l. 9. *περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις*] i. e. *τοῖς χήμασι*. Rationem cur hæ voces inter se permutentur indicat Athenæus, L. xiv. p. 628. D. *Διὰ τὸτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς συνέτακτον οἱ ποιητὰι τοῖς ἐλδύθεροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς χήμασι, σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων.*

Ibid. l. 10. *καὶ διάδοντα,*] Vim verbi minus ceperunt interpretes, qui vertunt simpliciter *canentem*. *Διάδειν* enim est *certatim*, sive *in certamine canere*. Idem valet τὸ διὰ cum aliis verbis compositum. Plutarch. de Discr. Adul. et Am. p. 101. *Ὡς περ Κρίστων ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον.* Hedyli Epig. ap. Athenæum, L. xi. p. 486. B.

Ἡ ΔΙΑΠΙΝΟΜΕΝΗ Καλλίσιον ἀνδράσι.—

Plura dabit Valckenar. ad Herod. L. v. c. 18.

P. 97. l. 6. *καὶ γὰρ τῷ μέτρῳ ἔξει χρῆσθαι*] Certum est versus hexametros in tragædiis nonnunquam insertos fuisse, sed numero sane paucos et colis brevibus plerumque intercisos. Vide Sophoclis Trachin. p. 367. Philoctet. p. 413. Euripidis Troad. ver. 590. An vero licuerit metro illo per totam tragædiam uti, quod Aristoteles hic affirmare videtur, dubitari potest; vel potius, si iis quæ ipse supra, p. 13. nos docuit, insistendum est, dubitari non potest, quin talis versus hexametri usus, sive per totam tragædiam, sive per magnam aliquam ejus partem, omnino contra naturam contraque artem foret. Hic igitur eam disputandi licentiam sibi sumpsisse videtur Noster, quam supra tetigi.

Ibid. l. 9. *ἐν τῇ ἀναγνώσει,*] Ita scripsi pro *ἀναγνώσει*, quæ tamen lectio est Codd. MSS. fere omnium. Mendum primus, opinor, notavit et correxit Madius, ex *Codicibus aliquibus*, ut ait, *Venetis*.

P. 98. l. 4. *μύκρον*] *Tenuem et exilem*, instar muris caudæ. Sed præstat fortasse legere cum Edit. Camot. *μείκρον*, *curtam*, instar canum et equorum, quibus pars extrema caudæ amputata est.

SECT.
XLVII.

Ibid. l. 5. *ὕδαρῃ*] Metaphora a vino aqua nimia diluto ducta. De orationibus usurpavit Dionysius Hal. T. ii. p. 188. ὕδαρῃς τε γὰρ, καὶ ἀδενῆς, καὶ ψυχρὸς ἐστίν: et iterum p. ead. ὕδαρῃς γὰρ, καὶ κεχυμένους, καὶ ψυχρὸς.

Ibid. l. 12. *τῷ τῆς τέχνης ἔργῳ*] Quid fit hoc opus secundum Aristotelem, patet ex ipsa Tragædiæ definitione, in qua dicitur esse *μίμησις* — δι' ἐλέος καὶ φόβου περαίνειν τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν: supra, p. 16. ad quem locum vide sis notam. Huic autem hypothefi accommodata sunt, quæ sequuntur, § 15. ubi τὸ τῆς τραγωδίας ἔργον ex fabula pæne unice pendere dicitur. Cf. etiam, p. 33. Ἡ γὰρ τοιαύτη ἀναγνώρισις καὶ περιπέτεια ἢ ἔλεον ἔξει, ἢ φόβον· οἷων πράξεων ἡ τραγωδία μίμησις ὑπόκειται. Sic etiam § 25. in quo traditurus est πόθεν ἔσαι τὸ τῆς τραγωδίας ἔργον, primum ponit τὴν σύνθεσιν τῆς καλλίστης τραγωδίας oportere φοβερῶν καὶ ἐλπεινῶν εἶναι μιμητικὴν· τῶτο γὰρ ἴδιον τῆς τοιαύτης μιμήσεως ἐστίν· deinde § 26. colligit fabulam in infelicitatem definere debere, et voluptatem, quæ ex rerum in felicitatem conversione oritur, a tragædia alienam esse. Denique § 27. p. 41. statuit poetæ tragici officium esse τὸ διὰ τὸν ἐλέος καὶ φόβου διὰ μιμήσεως ἡδονὴν παρασκευάζειν. Ex quibus locis, opinor, satis manifestum est, Tragædiæ opus, secundum Aristotelem, si non unicum, at certe maximum esse, per misericordiam et metum istorum affectuum purgationem efficere; et præcepta ejus omnia ad id solum opus poetas madducere. Epopœiæ opus quid sit, nusquam aperte dixit; sed ex hoc ipso loco colligere licet id, ex ejus sententia, non diversum esse ab opere Tragædiæ; nam, de utraque simul loquens, ait eas oportere non fortuitam quamlibet voluptatem efficere, sed illam

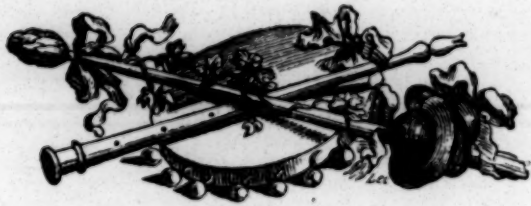
SECT.
XLVII.

quæ præfinita est : *δεῖ ἔ τὴν τυχεῖσαν ἡδονὴν ποιεῖν ΑΥΤΑΣ, ἀλλὰ τὴν εἰρημένην.* Nullam autem aliam præfiniverat voluptatem præter illam, quæ ex misericordia et metu per imitationem apparatur. Vide locum p. 41. paulo ante citatum. Quinetiam male concluderet Tragœdiam Epopœia præstantiorem esse, quia scilicet finem suum magis consequatur, nisi idem finis utrique propositus esset. Quod si concedatur Tragœdiam et Epopœiam eundem finem habere ; finemque eum obtinendum esse per vehementes affectuum misericordiæ et metus commotiones ; non levia sane sunt argumenta, quibus evincit Noster, Tragœdiam ad hunc finem consequendum altera potentiorum esse. Sin harum assumptionum alterutra convellatur, vereor ne iudicium ejus simul corruat. Sed de hoc viderint poetæ Epici, si qui futuri sunt, et Tragici.

P. 99. l. 3. *Περὶ μὲν ἔν τῃ τραγωδίᾳ,*] Si hæc clausula cum hujus libelli exordio comparetur, patebit, opinor, eam non esse operis perfecti epilogum, sed formulam tantum qua libenter utitur Noster, in transitu ab una parte subjecti ad aliam. Vide supra, § 38. Quinetiam in § 13. de Tragœdia tractaturus pollicitus est se deinceps de Epopœia et *Comœdia* dicturum ; et in Rhetorica, duobus in locis, testatus est se *in libris de Poetica* specialiter egisse de *Ridiculis* ; quæ Comœdiæ materiem quasi propriam constituunt. Vide Rhet. i. c. 11. iii. c. 18. quæ loca superius citata sunt in nota ad § 11. Præterea definitionem Nominum synonymorum, diversam ab illa quæ in Categoriis legitur, in hoc libro posuisse Aristotelem testatur Simplicius *εἰς τὰς Κατηγο.* fol. 8. b. *Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς συνώνυμα εἶπεν εἶναι, ὧν πλείω μὲν τὰ ὀνόματα, λόγος δὲ ὁ αὐτός.* Hanc autem definitionem locum habuisse in tractatione de Comœdia non absurde fortasse suspicaremur, nisi verisimilius esset, ex iis quæ sequuntur apud Simplicium fol. 9. cum Nostri Rhet. iii. c. 2. collatis, eam

excidisse e Sectione libri hujus 35. in qua de variis Nominum speciebus actum est. Ea porro quæ de Affectuum purgatione se in hoc opere accuratius traditurum promiserat Noster, Polit. L. viii. c. 7. hodie desiderari supra notatum est ad Sect. 13. Sed et Johannes Philop. *εἰς τὸ π. Ψυχῆς* Sig. H. p. 12. Aristotelis quiddam *de duplici fine*, quasi ἐν τῇ Ποιητικῇ dictum respicit, quod in hoc libello nusquam comparet. Ex quibus omnibus cum manifestum sit tractatum hunc olim multo auctiorem lectum fuisse, probabile satis efficitur eum esse ipsum illud opus, quod Aristoteli adscribitur a Diogene Laert. L. v. Sect. 24. sub titulo, Πραγματεία Τέχνης Ποιητικῆς, α', β'. quorum scilicet duorum librorum posterior jam diu interciderit.

SECT.
XLVII.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF THE

EMPEROR

OF THE

CHINESE

EMPEROR

OF THE

CHINESE

EMPEROR

OF THE

CHINESE

EMPEROR

OF THE

CHINESE

EMPEROR

ELENCHUS EDITIONUM JUXTA QUAS CITANTUR IN ANIMADVER-
SIONIBUS PRÆCEDENTIBUS AUCTORES INFRA NOMINATI.

- ACHILLES Tatius. *Lugd. Bat.* 1640.
 Ammonius Hermeas in Aristotelem *περὶ Ἑρμηνείας. Venet.* 1545.
 Aristides Quintilianus. Meibomii. *Amst.* 1652.
 Aristotelis Opera. Sylburgii. *Francof.* 1584, &c.
 Athenæus. Casauboni. *Lugd.* 1657.
 Cebetis Tabula. Gronovii. *Amst.* 1689.
 Clemens Alexandrinus. Potter. *Oxon.* 1715.—Citantur autem paginae
 quarum notatio margini apponitur.
 Demetrius Phalereus apud Rhet. Select. *Oxon.* 1676.
 Demosthenes. Taylor. *Cantab.* 1748.
 In Demosthenem Scholia, ex Edit. Benenati. *Paris.* 1570.
 Diogenes Laertius. Meibomii. *Amst.* 1692.
 Dio. Chrysostom. Orat. *Paris.* 1604.
 Dionysii Hal. Opera. Hudson. *Oxon.* 1704.
 Eustratius in Aristotelis *Ἀναλ. Ὑς. Venet.* 1534.
 Gregorii Nazianzen. Opera. *Paris.* 1630.
 Hephæstionis Enchiridion. Turnebi. *Paris.* 1553.
 Hippocratis Opera. Charterii. *Paris.* 1679.
 Isocrates. *Paris.* apud Libertum. 1621.
 Joannes Grammaticus in Aristotelis *Ἀναλ. Ὑς. Venet.* 1534.
 Juliani Opera. Spanheimii. *Lipsiæ.* 1696.
 Luciani Opera. Reitzii. *Amst.* 1743.
 Pausanias. Kuhnii. *Lipsiæ.* 1696.
 Philostratus. Olearii. *Lipsiæ.* 1709.
 Jul. Pollux. Hemsterhusii. *Amst.* 1706.
 Platonis Opera. Ficini. *Franc.* 1602.
 Priscianus. }
 Terentianus Maurus. } apud Grammaticos Vett. Latinos. Putschii.
 Marius Victorinus. } *Hanov.* 1605.

Procli Chrestomathia, ad calcem Apollonii Alex. de Syntaxi. *Franc.* 1590.

Plutarchi Opera. H. Steph. *Paris.* 1572.

Sextus Empiricus. Fabricii. *Lipsiæ.* 1718.

Sophocles. H. Steph. 1568.—Versuum autem series numeratur juxta
Edit. P. Steph. 1603.

Stobæus. *Aur. Allob.* 1609.

Strabo. Casauboni. *Amst.* 1707.—Citantur autem plerumque paginae
prior. Edit. quarum notatio margini apponitur.

Synesii Opera. Petavii. *Lut. Par.* 1633.

Themistii Orationes. *Paris.* 1684.

Xenophontis Opera. H. Steph. 1581.

INDICES

- I. VERBORUM ET LOCUTIONUM IN LIBRO DE POETICA NOTATU DIGNIORUM.
- II. AUCTORUM AB ARISTOTELE CITATORUM.
- III. VERBORUM ET RERUM IN ANIMADVERSIONIBUS MEMORABILIMUM.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1100 EAST 58TH STREET

CHICAGO, ILL. 60637

1971

1972

1973

INDEX

VERBORUM ET LOCUTIONUM

IN LIBRO DE POETICA

NOTATU DIGNIORUM.

A.			
ΑΓΓΕΛΙΑ	47, 2.	Ἀποκρύπτειν τὰ ἥθη	85, 2.
Ἀγεῖν	26, 6.	Ἀπόπλες ἐν τῇ Ἰλιάδι	46, 11.
Ἀγωνίσματα ποιεῖν	30, 5.	Ἀποσεμνύνεσθαι	13, 2.
Ἀδυναμία	86, 4.	Ἀποτυγχάνειν absolute	17, 10.
Ἀδύνατα in poesi	83, 11. 93, 6.	Ἀργὰ μέρη	85, 1.
	94, 11.	Ἀρητῆρ	68, 12.
Ἀεικέλιος δίφρος	74, 5.	Ἀρεθρον, τί	62, 11.
Ἀηθες, τὸ ἄνευ ἡθους	82, 4.	Ἀρμονία λεκτικὴ	13, 9.
Ἀήθεις τραγωδίαί	19, 10.	Ἀρύσαι pro ταμεῖν	67, 1.
Ἀθροώτερον	97, 11.	Ἀρχῇ, τί	23, 3.
Αἰνίγμα	71, 2.	Ἀρχιτεκτονικὴ	60, 1.
Αἰνίγματος ἰδέα	71, 4.	Ἀσπὶς Διονύσου	67, 9.
Ἀλοῖα in poesi	82, 7. 93, 12. 94, 11.	Ἀτιμάζεσθαι	8, 3.
Ἀναγνώρισις, τί	32, 12.	Ἀτραγωδοῦν	36, 11.
Ἀνήκεα ποιεῖν	43, 2.	Αὐτοσχεδιάσματα	10, 2.
Ἀπαντᾶν ἐπὶ οἰκίας	44, 8.	Ἀφωνον, τί	61, 8.
Ἀπαριθμεῖν	38, 7.	Ἀφανίζειν τὸ ἄτοπον	84, 11.
Ἀπεργασία τῶν ὀψέων	22, 6.		
Ἀπλῇ πράξις, τί	31, 8.	B	
Ἀπὸ μηχανῆς	46, 10.	Βαρβαρισμός	71, 2, 9.
		Βλαβερά in poesi	94, 11.
		Βούωσι pro κράζουσι	74, 7.

Γ.		Ἐκστατικός	52, 8.
Γελοῖον, τί	14, 3.	Ἐλεγενοποιοὶ	3, 10.
Γηγενεῖς	48, 6.	Ἐμβόλιμα ᾄδαν	58, 5.
Γῆρας ἡμέρας	67, 10.	Ἐξαλλαγή nominum	72, 2.
Γλῶττα, τί	65, 12.	Ἐξέρχεν τὸν διθύραμβον	12, 4.
Γραφικὴ	20, 12.	Ἐξηλλαγμένον ὄνομα	69, 6.
Δ.		Ἐπισόδια debent esse οικεῖα in Fab.	
Διαφέρεισθαι, <i>differrī</i>	27, 1.		53, 12.
Διξιτερός pro διξιός	69, 8.	σύνομα in Trag.	
Δίσις in tragœdia, quid	54, 11.		54, 3.
Δῆμοι sunt Atheniensibus, quæ aliis		Ἐπισόδιον, τί	35, 5.
κῶμαι	8, 1.	Ἐπισοδίων πλήθῃ	13, 9.
Διᾶδειν	96, 10.	Ἐπισοδιώδης πρᾶξις et μῦθος	30, 1.
Διακωμωδεῖν τινα	72, 7.	Ἐπισοδιῶν	52, 10. 53, 12.
Διάλεκτος ἢ πρὸς ἀλλήλους	13, 8.	Ἐπεκτεταμένον ὄνομα	68, 12.
Διαμάρτημα	93, 5.	Ἐπεκτενόμενα εἰς α	70, 2.
Διάνοια poeseos 18, 2. 21, 10.	58, 10.	Ἐπεκτάσις nominum	72, 2.
Διδασκαλία	59, 8.	Ἐπίκτητα σημεῖα	48, 7.
Διεγραμμένον	14, 5.	Ἐπιτιμημάτων formæ	94, 10.
Διηγηματικὴ	76, 3.	Ἐπιτιμημάτων λύσις	86, 10.
Διηγηματικὴ μίμησις	80, 11.	Ἐπιτίμημα φέρειν	60, 5.
Διθύραμβοποιητικὴ	2, 2.	Ἐπιφορὰ	66, 3.
Διπλᾶ ὀνόματα	75, 7.	Ἐποποιικὸν pro πολύμυθον	56, 10.
Διπλῆν ὄνομα, τί	65, 5.	Ἐρμολογικὸς ἄνθος	65, 8.
Δράματα unde dicta	7, 5.	Ἐρνυται pro κέρατα	68, 11.
Δραματοποιεῖν de Homero	11, 5.	Ἐσπέρα βίη	67, 11.
Δρᾶν	8, 4.	Ἐσᾶναι pro ὀρμεῖν	66, 7.
Δυσμαὶ βίη	67, 11.	Εὐειδὴς Cretensibus εὐπρόσωπος	89, 9.
Δῶ pro δῶμα	69, 4.	Εὐμνημόνευτος	24, 8.
Ε.		Εὐπλάγος	52, 8.
Εἶδος pro πρόσωπον	89, 7.	Εὐσύνοπλος	24, 7.
Εἰκονογράφος	47, 6.	Ἐχισθαι, <i>inhiberi</i>	92, 5.
Ἐκβαίνειν τῆς λεκτικῆς ἀρμονίας	13, 9.	Ζ.	
Ἐκπίπτειν, <i>explodi</i>	57, 5. 80, 9.	Ζωρὰ	91, 3.
		Ζωρότερον pro θᾶττον	89, 10.

H.

Ἡδυσμένος λόγος, τί	16, 10.
Ἡθός, τί	21, 7.
Ἡθῆ homines faciunt ποιούς τινας	18, 1. 19, 4.
Ἡόνες βοόωσι	74, 7.
Ἡμίφωνον, τί	61, 7.
Ἡρωϊκὸν μέτρον	80, 10. 81, 1.
Ἡρωϊκῶν ποιηταὶ	11, 1.
Ἡρῶν μέτρον	81, 7.

Θ.

Θεοκτίστα φλόξ	68, 5.
Θεσπέσιος	77, 5.
Θήλεα ὀνόματα	69, 13.
Θοινασθαι pro ἐσθίειν	74, 1.

I.

I finita tria nomina	70, 5.
Ἰαμβεῖον μέτρον	10, 10. 13, 3.
Ἰαμβικὴ ἰδέα	15, 2.
Ἰαμβικὸν καὶ τρίτάμετρον κινήσις	81, 4.
Ἰαμβίζειν ἀλλήλους	10, 11.
Ἰαμβοποιοὶ	28, 6.
Ἰαμβοποιεῖν	72, 9.
Ἰδιωτικὸν τῆς λέξεως	71, 10. 72, 2.

K.

Κακομιμήτως	87, 9.
Καλὸν in quibus situm	24, 1.
Καταπύθεσθαι	90, 12.
Κεραίρειν	89, 10.
Κερκίδος φωνή	49, 9.
Κολλᾶν χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι	71, 8.
Κόμμοι	35, 4.
Κόμμος	35, 9.

Κόσμος orationis	65, 10. 71, 11. 75, 12.
Κρεῖ	69, 4.
Κροτεῖσθαι	56, 9.
Κυλίσσθαι	95, 9.
Κύριον ὄνομα	65, 11.
Κῶμαι Peloponnesiis, qui Athenien-	
sibus δῆμοι	7, 12.
Κωμάζειν	8, 2.
Κωμῶδοι unde dicti	8, 2.
Κωμῶδειν τινά	74, 9.
Κωμωδοποιοὶ	11, 10.

Λ.

Λεκτικὴ ἀρμονία	13, 9.
Λεκτικὸν μέτρον	13, 6.
Λέξις, τί	17, 4. 21, 12.
Λέξεως μέρη	60, 11.
Λέξεως σχήματα	59, 12.
Λευκογραφεῖν εἰκόνα	21, 1.
Λόγος, oratio, τί	64, 6.
Λόγος εἰς διχῶς	64, 12.
Λόγος, Argumentum Fabulae	54, 4.
Λόγος ἢ μύθος	15, 3.
Λόγῃ Γηγενέων	48, 6.
Λύσις in Tragœdia, quid	55, 3.

M.

Μελοποιία, τί	17, 5.
Μεταβάλλειν πολλὰς μεταβολὰς	12, 8.
Μεταφορὰ, τί	66, 3.
Μεταφορικὸν εἶναι	75, 5.
Μέτρα, μόρια τῶν ῥυθμῶν	9, 12.
Μετριάζειν τῷ μεγέθει	77, 9.
Μηχανῆς usus	46, 10.
Μύθευμα	84, 2.

Μῦθος, τί	17, 12.
Μύκρος	98, 4.
Μυρίον pro πολὺ	66, 9.

N.

Νεότευκτος	91, 9.
Νίπτερα	49, 2.
Νομίζεν, <i>ex instituto facere</i>	88, 8.

Ξ.

Ξενικόν, in dictione, <i>omne præter proprium</i>	70, 12.
---	---------

O.

Οινόφυγες	89, 11.
Οινοχοεύειν	91, 12.
Ὀλίγη τράπεζα	74, 5.
Ὀλον, τί	23, 2.
Ὀμαδὸς αὐλῶν	90, 5.
Οὐρεὺς an pro φύλαξ	89, 5.
Ὀψ pro ὄψις	69, 5.
Ὀψις	18, 5. 22, 3.
Ὀψων ἀπεργασία	22, 6.

Π.

Πάθος, <i>ætio-affectus-commovens</i>	34, 7.
Παμμίγεδες	24, 3.
Πάμμικρον	24, 1.
Πάντες pro πολλοὶ	90, 6.
Παρασκευάζειν πάθη	59, 3.
Παραφαίνειν	11, 8.
Παρενείρειν	52, 11.
Πάροδος χορικῆ	35, 7.
Παρώχηκε	91, 5.
Πεπλεγμένη πρᾶξις	31, 10.
Πεποιημένοι λόγοι	52, 9.

Πεποιημένον ὄνομα	68, 9.
Περιδέραια	48, 9.
Περιεργάζεσθαι σημείοις	96, 9.
Περιοικίδες, <i>pagi</i>	8, 1.
Περιπέτεια in fabulis, quid	32, 4.
Περιωθυῖαι	34, 10.
Πλίωv, vox ambigua	91, 6.
Πλοκὴ καὶ λύσις	56, 7.
Πολιτικῶς λέγειν	21, 6.
Πολλαπλῶν ὄνομα	65, 7.
Πράττειν pro ποιεῖν, seu ὁρᾶν	8, 4.
Πρὸ ὁμμάτων τίθεσθαι	51, 9.
Προαγόρευσις	47, 2.
Πρόλογος, τί	35, 4.
Προσημαίνειν	63, 10, 11.
Πρωταγωνιστῆς λόγος	12, 11.
Πτῶσις, τί	63, 12.
Πτῶσις ῥήματος	64, 5.

P.

Ῥάθυμος	47, 9.
Ῥῆμα, τί	63, 8.
Ῥῆσις,	46, 3. 58, 7.
Ῥῆσις ἡθικὴ	20, 2.

Σ.

Σαυρωτῆρ	88, 7.
Σαφήνεια	71, 12.
Σεμνὴ λέξις	70, 11.
Σημείων in agnitione quot genera,	48, 5.
Σίγυρον vox Cypria	66, 2.
Σκάφη inter agnitionis signa	48, 9.
Σκηνογραφίας inventor	12, 12.
Σπείρειν φλόγα	68, 5.
Στάσιμον, τί	35, 8.

Στάσιμον μέτρον	81, 1.	Ὑπεναντία in poesi	94, 2, 12.
Στοιχεῖον, τί	61, 1.	Ὑπεναντίωμα	92, 2.
Συκοφαντεῖν	56, 3.	Ὑποκριτικά	64, 4.
Σύμφυτα σημεῖα	48, 6.	Ὑφηρημένον ὄνομα	65, 11.
Σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις	8, 8.		
Συναπεργάζεσθαι	51, 8.	Φ.	
Σύνδεσμος, τί	62, 5.	Φαγέδαινα	73, 12.
Σύνδηλος	25, 2.	Φάρμακα, pigmenta	20, 12.
Σύνθετος ἀναγνώρισις	50, 10.	Φιάλη αἶονος	68, 8.
Συρίγλων ars	2, 12.	Φωνῆεν, τί	61, 5.
T.		X.	
Τελευτή, τί	23, 4.	Χαλεπαίνειν, ad iram concitare	52, 6.
Τετραμέτρων usus priscus	13, 3.	Χαλκεὺς vox ambigua	91, 10.
Τραγωδοδιδάσκαλοι	11, 11.	Χεμαίνειν, perturbare	52, 6.
Τυγχάνειν absolute	17, 10.	Χορικῶ πάροδος	35, 7.
T.		Ψ.	
T finita quinque nomina	70, 6.	Ψιλομετρία	5, 11.
Ἰθαρχὸς μῦθος	98, 5.	Ψυχαγωγεῖν	20, 6.
Ἰμνοὶ καὶ ἐγκώμια	10, 6.		

INDEX

NOMINUM PROPRIORUM

PRÆCIPUE

AUCTORUM

AB ARISTOTELE CITATORUM.

A.		D.	
ÆSCHYLUS	12, 10. 57, 4.	Dicæogenes	
Φιλοκτήτης	73, 9, 11.	Κύπριοι	49, 11.
Χοηφόροι	50, 2.	Dionysius, γραφεὺς	5, 6.
Agatho	47, 11. 57, 6, 11. 58, 5.	E.	
Ἄνθρ	29, 2.	Empedocles	4, 2. 67, 11. 91, 1
Ariphrades	74, 9.	Epicharmus	7, 10. 14, 12.
Aristophanes	7, 3.	Euclides ὁ ἀρχαῖος	72, 8.
Astydamas		Euripides	39, 1, 6. 58, 3. 87, 12.
Ἀλκμαίων	42, 12.		94, 8.
C.		Ἰφιγενεία T.	34, 3. 44, 3. 49, 4.
Callippides, ὑποκριτὴς	96, 1.		51, 4. 52, 12.
Carcinus	52, 1.	Ἰφιγενεία ἐν Αὐλίδι	46, 3.
Θυέστης	48, 7.	Μήδεια	42, 8. 46, 10.
Chæremo		Νιόβη, ἀν' ἑκάστῃ	57, 4.
Κένταυρος	4, 5. 81, 6.	Ὀρέστης	45, 12. 94, 9.
Chionides	7, 10.	Φιλοκτήτης	73, 9.
Cleophon	5, 12. 70, 10.	G.	
Crates	15, 2.	Glauco	92, 8.

H.		Phormis	15, 1.
Hegemo, Παρωδίων ποιητής	5, 12.	Pindarus, ὑποκριτής	96, 2.
Herodotus	27, 7.	Polygnotus, γραφεὺς	5, 6. 19, 11, 12.
Hippias Thasius 90, 10. Qu. an		Polyidus	
idem cum Hippia Eleo, de quo		Ἰφιγενεία	50, 3. 53, 8.
Plato, Hipp. 2.		Protagoras	60, 6.
Homerus 4, 2. 5, 12. 6, 10. 7, 2.		S.	
10, 7, 8. 11, 3. 26, 2. 47, 11.		Sophocles 7, 3. 12, 12. 58, 3. 87, 11.	
77, 6. 79, 2. 81, 10. 83, 3.		Ἀντιγόνη	43, 8.
Ἰλιάς 11, 6. 26, 8. 56, 12. 65, 1.		Ἥλεκτρα	84, 4.
78, 3. 79, 4. 98, 1, 7.		Οἰδίπυς T. 32, 6. 33, 4. 40, 9. 42, 9.	
Ὀδύσσεια 11, 7. 26, 3, 8. 39, 9.		47, 5. 51, 4. 84, 2. 97, 12.	
48, 11. 54, 4. 78, 3. 79, 4.		Τηρέυς	49, 9.
84, 8. 98, 8.		Sophron, Μίμων ποιητής	3, 6.
ἐν Ἀλκίον ἀπολόγῳ	49, 11.	Sofistrotus, Ῥαψωδός	96, 10.
Μαργείτης	10, 9. 11, 6.	Sthenelus	70, 10.
M.		T.	
Magnes	7, 10.	Theodectes	
Mnasitheus	96, 10.	Λυγκεύς	32, 9. 55, 5.
Myniscus, an Meniscus	96, 1.	Τυδεύς	50, 6.
N.		Timotheus	6, 3.
Nicochares, Deliadis auctor	6, 1.	X.	
P.		Xenarchus, Μίμων ποιητής	3, 6.
Pauso, γραφεὺς	5, 6.	Xenophanes	88, 3.
Philoxenus	6, 4.	Z.	
		Zeuxis, γραφεὺς	19, 11. 20, 1. 93, 10.

Quæ sequuntur sine Auctoris nomine ab Aristotele citantur.

Αἴαντες Æsch. Sophocl. Theodect.	55, 10.	Ὀδυσσεὺς Τραυματίας f. Chæremonis.	Vid. not. 43, 1.
Ἀπόλλας. Vid. not.	78, 7.	——— Ψευδάγγελος	50, 11.
Ἑλλη. Vid. not.	44, 3.	Ὀπλων κρίσις f. Æsch. Vid. not.	78, 6.
Εὐρύπυλος f. Soph. Vid. not.	78, 6.	Πηλεὺς f. Eurip.	55, 11.
Heracleïs, Poema	25, 11.	Προμηθεὺς f. Æsch.	55, 12.
Ἰλιάς, Dubium an Homeri	46, 11.	Πτωχεία. Vid. not.	78, 7.
Ἰλιάς μικρὰ Lefchis Lesbii. Vid.	not. 78, 2, 5.	Σίνων f. Soph. Vid. not.	78, 8.
Ἰλίου πέρσις Iophon. Nicom. Vid.	not. 78, 7.	Σίσυφος f. Agathonis	57, 10.
Ἰξίονες Æsch. Soph. Eurip. Time-	fith. 55, 11.	Σκύλλη. Vid. not.	46, 2.
Κρεσφόντης Eurip. Vid. not.	44, 1.	Socratici Dialogi. Vid. not.	3, 7.
Κύπρια Hegesiae vel Stafini	78, 2, 4.	Theseïs, Poema	25, 11.
Λακαίνας f. Soph. Vid. not.	78, 7.	Τρωάδες f. Eurip. Vid. not.	78, 8.
Μελανίππη Eurip. Vid. not.	46, 2.	Τυρὼ f. Soph. Vid. not. in p. 40.	l. 1. 48, 9.
Μυσοὶ f. Æsch. Vid. not.	84, 4.	Φθιώτιδες f. Soph.	55, 11.
Νεοπτόλεμος f. Nicomachi. Vid. not.	78, 6.	Φιλοκτήτης Æsch. Sophocl. Euripid.	Vid. not. 78, 6.
Νίπτρα Homeri in Odyss. an Soph.	49, 2.	Φινεύς Æsch. et Soph.	50, 7.
		Φόρκιδες f. Æsch.	55, 12.

INDEX

RERUM ET VERBORUM

IN

ANIMADVERSIONIBUS MEMORABILIVM.

A.		
ΑΔΥΝΑΜΙΑ	168.	Affectuum purgatio, opus et finis
Ἀκικυς	156.	Tragœdiæ 125, 181.
Ἀλκίνας ἀπόλογος	140.	Agathonis Telephus 138.
Ἀλογον, in Sophoclis Electra	165.	Alcestis Euripidis catastrophē ha-
Ἀναγνώριζεν, <i>se notum facere</i>	141.	bet κωμικωτέραν 135.
Ἀνακέκραισθαι, <i>admisceri</i>	154.	Alexameni Teii Dialogi metricæ
Ἀποδίδοναι	137.	scripti 106.
Ἀπόπλες, Trag. incerti Auctoris	162.	Cf. Eustath. ad. Il. Φ. 142.
Ἀποτυγχάνειν, absolute	126.	Alexis apud Athenæum em. 165.
Ἀριθμοὶ	178.	Anapæsticum systema in Monodiis
Ἀφῶν ἐκ Τεγίας εἰς τὴν Μυσίαν ἦκων,		frequenter adhibitum a poetis
quis 165.		Tragicis 132, 133.
Achilles ad Homericam normam		Antistrophicum systema simplex et
ab Agathone depictus 138.		ordinatum 132.
Æschyli Prometheus, fabulæ ἐπει-		Antiphanes apud Athenæum em.
σοδιῶδες exemplum 129.		150.
Æschylus an tertium histrionem		Apocopes Poeticæ exempla 152.
invenerit 117.		Archilochus metri iambici inven-
— an quartum in scenam		tor 113.
produxerit 117.		Argas, exemplum eorum qui imi-
		tantur τὰς χεῖρας 110.

Argas apud Athenæum et Plutar-
chum memoratus	110.	Cleophon, Tragicus	109.
Aristides Quintil. em.	120.	———— ejus Μανδρόβελος	109.
Aristophanes apud Athenæum em.
et illustr.	153.	———— Orator	109.
Aristoteles in Rhet. em.	112, 120.	Comœdiam in hoc libro non de-
finit Aristoteles	121.
———— in Polit. em.	125.	Cresphontes Euripidis	135.
Athenæus notatus	107.	Cyclops, Dithyrambus, Timothei
et Philoxeni.	111.
———— em.	116.		
Auctor Vit. Æsch. a Robortello
editæ em.	179.	D.	
B.		Διῶδεν, <i>certatim canere</i>	180.
Barbarismus, quid	154.	Διδασκαλίας Aristotelis, historia quæ-
dam scenica	138.
Bentleius laudatus	112.	Διλέγειν	118.
Γ.		Danai et Lyncei historia, quatenus
incerta	131.
Γελοῖον	122.	Delias, Poema	109.
Γυναικεῖον πρόσωπον primus induxisse
traditur Phrynichus	123.	———— Semi Delii, historia profai-
ce scripta	110.
C.		Delii, quales	109.
Cantica histrionum in scena per-
acta	132.	———— Apollinis parasiti a Critone
comico dicti	110.
———— Chori, quare Antistrophica	132.	Dionysius Hal. em. et illustr.	137.
———— histrionum et Chori, quid
differant	132.	Dithyrambus et Nomos, quid dif-
ferant	108.
Chæremonis Centaurus, Epopœia	108.	E.	
Chionides, Comicus Atheniensis	112.	Ἐθελονταὶ	122.
Chorus Dithyrambicus et Phallicus	115, 116.	Ἐκθεσις Ulyffis in Odyff.	167.
Chori Tragici institutio	116.	Ἐκστατικός	142.
Chorus Prologi officio fungitur in
Æsch. Perf. et Suppl.	133.	Ἐλεοδυτῶν τὸ κοινόν	110.
		Ἐναφανίζειν	167.
		Ἐνδέχεσθαι pro ἀποδέχεσθαι	167.
		Ἐν αὐτῇ τῇ λέξει, <i>in ipso sermone</i>	155.
		Cf. Jul. Poll. L. vii. c. 9. § 33.	
		Ἐν οἷς, <i>cum quibus</i>	108.

Ἐξέρχεν τὸν διθύραμβον	115.
Ἐπεισοδιώδεις Fabulæ	128.
quibus de causis in scenam productæ	129, 130.
Ἐπίδηλον ποιεῖν	128.
Ἐπεικέα	138.
Ἐρνυται	151.
Εὐρύπυλος, Tragœdia	162.
Ebrios in scenam primus e Tragicis induxisse traditur Æschylus	123.
e Comicis	
Epicharmus	123.
Elegiacum systēma in Monodiis nonnunquam adhibitum a poe- tis Tragicis	132.
Ellipsis τῷ μάλλον	138, 141.
Epopœiæ metra cur ψιλὰ dicuntur	105.
Euripides factionis Alcibiadis fau- tor	136.
Laconica omnia tradu- cere solitus	136.
notatus	136.
Eustath. in Hom. em.	175.
Exempla ex Tragœdiis deperditis desumpta explicatu difficilia	131.

Z.

Ζῶρον juxta Theophrastum non ἀκ- ρατον sed κεκραμένον	175.
Ζῶρότερον, diversæ interpretationes istius vocis	171.

H.

*H explanandi five declarandi vim habet	105.
--	------

*H quam, subintellecto μάλλον	138,
	141.
*HΘ	127.
G.	
Glauco	176.
H.	
Harmoniæ species tres	120.
quanam specie poemata enunciabantur	120.
J. Harris laudatus	148.
Hegemo, quo sensu primus paro- dias fecisse dicitur	109.
Helles et Neptuni filius	136.
Herodiani Epitome τῶν ὀνομάτων κα- νόνων MS. citat.	152, 153.
Hesychius em.	149.
Hexametri versus, quatenus in Tra- gœdiis usurpati	180.
Hoogeveen. laudatus	114.
Homerus aliter quam prout ho- die legitur ab Aristotele citatus	171, 172.
post Aristotelis tempora in nonnullis reformatus	172.
Homeri poesis cur ψιλὰ dicitur	105.
Hygini Fabulæ ex Tragicis sæpif- sime derivatæ	131, 135.

I.

*Ιαμβοί, convitia	155.
*Ιαμβοποιεῖν, convitia facere	155.
*Ιθύφαλλοι	116.
*Ιλιάς μικρά, argumentum istius poe- matis	160.
an Leschis Lesbii	160.
Cf. etiam Pausaniam p. 278. Σχ. in Aristoph. Αυσ. 155. Ἰπ. 1053.	

- Eustath. ad Il. B. 557. Il. T. 333.
Σχ. in Pind. N. vi. 84, 90.
——— Ἀμφὶ δὲ πόρεαι
Χρύσειος ἀγέρας, καὶ ἐπ' αὐτὸ δίκροτον Διὸς.
f. αὐτοῦ — αἰχμή.
Ἰλίας πόρεαι, Tragœdia 162.
Iambi in scena interdum cani soliti 132.
Iambicum metrum sermoni aptum 119.
Icarius, Ulyssis focer 177.
Imitationes apud antiquos per vocem peractæ 103.
Imitationis poeticæ modi a Platone declarati 111.
In, pro cum, Græco more 108.
- K.
Κερκίς, tela — κερκίδος φωνή — τῇ κερκίδι λαλεῖν 139, 140.
Κόσμος, ejus significatio in Poetica 154, 155.
Κύπρια, argumentum istius Poematis ex Proclo 157—160.
Cf. Eustath. in Hom. p. 643, 1321.
Pausan. p. 246, 284, 862, 863, 874.
Schol. M. in Il. A. 5. Π. 140. Herod. Euterp. c. 117. Clem. Alex. Prot. p. 19. Strom. p. 625. Suid. v. οἶνος. Athen. L. ii. viii. p. 334. xv. p. 684. Tzetz. ad Lyc. 512. Schol. in Pind. N. x. 113. Proclum apud Phot. ccxxxix. Stobæum p. 212. Ælian. V. H. ix. 15.
- L.
Λάκαιναί, Tragœdia 162.
- Λόγος, vocabulum generale, cujus species ὁ ἑμμετρος καὶ ὁ πεζὸς 105.
——— πρωταγωνιστῆς 118.
——— brevissima vocum significantiarum complexio 146.
Larvarum varietas 123.
Lesches Lesbicus auctor μικρᾶς Ἰλίου ἀδῶς 160.
- M.
Μέλος, perfectum quid 104.
——— duo ejus genera 104.
Μέτρον pro λόγος 104.
Μῦθος διπλῆς 134.
Μᾶσον, larva sic dicta 123.
Margites, spurius 113.
——— Homeri 114.
Cf. etiam Eustath. in Odyss. K. 551. Dion. Chrys. p. 122. Clem. Alex. p. 281. Harpocrat. in v.
Magnes, inter veteres Comicos primus juxta Aristoph. 112.
Musicae sensus, hominibus a natura infusus 113.
Myniscus f. Meniscus, histrio 179.
- N.
Νεοπτόλεμος, Tragœdia 162.
Νῖν, vox Dorica a Tragicis usurpata 157.
Nicochares, Comicus 109.
——— ejus Delias 109.
Nomos, in Apollinis honorem compositus &c. 108.
- O.
Ὀδυσσεὺς Τραυματίας, Tragœdia, an Chæremonis 135.

Οἰκεία, *epitheta*, apud Arist. in Rhet.

155.

Ὅπλων κρίσις, Tragœdia 161.

Οὐ negans, quæstio de accentu istius vocis 174.

Orestes, Euripidis fabula, catastrophen habet *κωμικώτεραν* 135.

P.

Παραφαίνω 115.

Περὶ τοῦ non semper in malam partem accipitur 164.

Πράττειν, *imitari agentes* — *πράγματα*, *actionum imitationes* 146.

Προσώπων duplex significatio 122.

Πρωταγωνιστῆς histrio, an personam primarum partium semper egerit 118.

Πτωχεία, Tragœdia 162.

Cf. Eustath. in Odyss. Δ. 248.

Parasitum in scenam primus induxisse traditur Epicharmus 123.

Parmenontis historia 103.

Parodias scripserunt Hipponax, Epicharmus, Hegemo 109.

Pauson's tabulæ 126.

Phallicus versus 116.

Philostratus em. 118.

Philoxenus, Poeta Dithyrambicus, imitatus est τὰς ὁμοίας 110.

Pindarus apud Plutarch. em. 113.

Plato imitationes per vocem peractas proscribit 103.

— de voluptate quæ ex ridiculo percipitur nonnulla habet 122.

— Comicus apud Athenæum em. 179.

Plutarchus em. 113, 179.

Poetarum Comicorum nascente Comœdia conditio difficilis 122.

Polygnotus pictor ἡθικὸς 126.

Purgatio affectuum per tragœdiam cuiusmodi fuerit 124, 125.

Q.

Quintus Calaber 161.

R.

Ῥαθύμῳ 137.

Rhesus Euripidis, an olim prologum habuerit 133.

S.

Σίγνον, vox peregrina, cuius gentis propria 149.

Σίνων, Tragœdia 162.

Σκληρότης 138.

Σκύλλη, Tragœdia 137.

Satyricon Drama Tragœdia posterius 119.

Schol. in Æsch. Choeph. em. 118.

— Prometh. em. 129.

— Eurip. Phœn. em. 131.

— Orest. em. 135.

Socratici Dialogi 105.

Sophronis mimi, metricè scripti 106.

Steph. Byzant. em. 163.

Stafimum Chori, quid 133.

Sthenelus, Tragicus poeta 153.

Sydenhamus in Plat. laudatus 122.

T.

Τρωάδες, Tragœdia 162.

Τύγχανειν absolute 126.

Telæ vox, metaphora ex tragœdia		Υ.	
quadam defumpta	139.	Υδαρής	181.
Theodectes, Tragicus	163.	Υποκριτής, origo istius vocis	116.
ejus Tydeus	140.	Ulyffis focer Icarius, non Icadius.	177.
Timotheus, Poeta Dithyrambicus,		Φ.	
imitatus est τὰς βελτίους	110.	Φιάλη Ἀρεως pro clypeo, Timothei	
Tragici vett. sententiis naturalibus		metaphora	150.
usi	127.	ab Antiphane comice	
recentiores sententiis arti-		perstricta	150.
ficiofis	127.	X.	
Tragicorum Fabulæ ex Iliade par-		Χεμασθεῖς	143.
va defumptæ	161.	Ψ.	
Tragœdiæ, quot una commissione		Ψιλοὶ λόγοι, metra modis musicis de-	
editæ incertum	128, 162.	stituta	105.
Tragœdiarum magnitudo ab ago-		X.	
notheta pendebat	127.	Xenophanis versus	169, 170.
species	144.	Xenophontis lectio vindicata	114.
Trochæi in Æsch. Persis frequen-		Z.	
tiores	119.	Zoili cavillationes in Homerum	
Trochaicum metrum, quemnam lo-			
cum habuit in scena Trag.	120.		
saltationi ap-			
tum	119.		171.

A P P E N D I X.

THE RECTOR

OF THE

OF THE

VARIÆ LECTIONES

C O D I C U M

VENETI, LEIDENSIS, GUELPHERBYTANI,
ET PARISIENSIIUM.

P. L.

1. 5. ¹ΕΧΕΙ. L. ἔχειν.
6. vulg. μέλλοι. V. L. G. μέλλει.
δι' ἐκ πόσων. G. δι' καὶ ἐκ πόσων.
8. λέγωμεν. L. PP. 1741. 2038.
2938. λέγομεν.
2. 1. Ἐποπ. δὴ. G. Ἐποπ. δέ.
5. ἔτιρα. L. ἔτιρα.
8. καὶ. V. L. καί.
9. ῥυθμῶ. P. 2038. ῥυθμοῖς.
10. ταῖτοις δι' ἡ. L. τέτοις δὴ.
12. τυγχάνωσι. P. 2938. τυγχάνουσαι.
ἔσαι τοιαῦτα. V. L. G. PP. 1741.
2040. 2938. omittunt τοιαῦτα.
3. 1. μιμῶνται. P. 2038. μιμῶται.
οἱ τῶν ὄρχ. Idem P. ἡ τῶν ὄρχ.
2. ἔτοι. V. ἔτω.
3. ἡδη καὶ πᾶδη. G. P. 2040. omit-
tunt καὶ πᾶδη.
5. vulg. μέτρον. PP. 1741. 2038.
2040. μέτρων.
6. ἄν. In V. L. deest.
τὰς Σώφ. V. L. τῶ Σώφ.
9. γι. V. τι.

P. L.

3. 10. τὰς μὲν. In V. G. PP. 2038. 2938.
defunt.
ἔχ' ὡς τὰς κ. V. L. ἔχ' ὡς τὴν κ. G. ἔχ'
ὡς κ. P. 2040. ἔχ' ὡς, addito in
margine τὴν.
12. καὶ γὰρ ἄν. P. 2938. καὶ γὰρ καὶ.
4. 2. δι' ὅ. L. διό.
4. καὶ. V. καί.
5. vulg. ἱπποκρίταυρον. V. ἐπίταυρον. at
in margine manu eadem, γρ. ἐπι-
κρίταυρον. L. ἐπὶ ταῦρον. supra script.
eadem manu κρίταυρον. G. PP.
1741. 2040. 2938. κρίταυρον.
6. ἐκ ἡδῆ. In V. G. PP. 2040. 2938.
defunt.
Deinde κὲ π. G. P. 2040. κὲ τῶτον π.
8. αἶ. V. P. 2040. οἱ. G. P. 2938. οἶ.
9. vulg. διδυραμδικῶν. P. 2040. διδυ-
ραμδῶν.
10. vulg. μέμων. V. L. PP. omnes νόμων.
at in margine V. eadem manu
νομίων.
11. πᾶσι. V. L. πᾶσαι.

P. L.

4. 11. ἔν. L. P. 2938. ὦ.
 5. 4. ἦτοι. L. ἦτι.
 vulg. ἡ χείρας, ἀνάγκη μιμῆσθαι,
 ὥσπερ. V. L. PP. 1741. 2040.
 2938. ἡ χείρας, ἡ καὶ τοιοῦτους,
 ὥσπερ.
 6. Πολύγ. μὴ κρ. G. post μὴ habet γάρ.
 7. εἰκαζέ. L. G. εἰκαζεν.
 8. vulg. ἔγιν. G. PP. 1741. 2040.
 2938. ἔγαμ.
 τῇ ἱτερά. V. τὸ ἱτίραν. L. τὸ ἱτερά.
 9. vulg. μιμήσασθαι. V. G. PP. 1741.
 2040. 2938. μιμῆσθαι, quod etiam
 superscript. in L.
 10. ταύτας. L. [in marg.] G. P. 2040.
 πάσας.
 11. καὶ περὶ. V. L. G. P. 2040. καὶ τὸ
 περὶ.
 6. 1. ὁ τὰς π. V. L. G. omittunt ὁ.
 vulg. Νικόχαρις. V. L. G. PP. 1741.
 2040. Νικοχάρης.
 2. vulg. καὶ τὰς μίμους. V. G. PP. 1741.
 2040. καὶ περὶ τῶς. Et pro μίμους,
 V. L. G. PP. omnes νόμους.
 3. vulg. ὡς Πέρσας καὶ Κ. V. ὡς Πέρ-
 σας, Κ. L. περγᾶς κ. G. ὡς Πέρ-
 σας Κ. P. 1741. ὡς περγᾶς κυκ-
 λωπᾶς sic. Pro Πέρσας, P. 2038.
 περγᾶς sic. P. 2040. ὡς περγᾶς
 κύκλωπας. Et, pro Πέρσας, P. 2938.
 περγᾶς.
 4. vulg. ἄν. V. PP. 1741. 2040. 2938.
 ἄν τις. L. ἄν τις in fine distinct.
 vulg. ἐν τῇ αὐτῇ δ. G. Ἐν αὐτῇ δ. τῇ δ.
 7. διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαστα τῶτων. V. δια-
 φορὰ, τίτι τρέπων τῶτων ἕκαστα.
 10. ἡ ὡς τὸν αὐτόν. P. 2938. καὶ ὡς τ. α.
 12. δῆ. V. L. δέ.
 7. 1. καὶ ἄ. In V. L. PP. 1741. 2040.
 2938. defunt.
 7. τῆς μὴν. In V. G. P. 1741. post μὴν
 leg. γάρ.

P. L.

7. 8. ἐπὶ τῆς. L. ἐπὶ τοῖς.
 δημοκρατίας. L. δημοκρατίας.
 10. Χωνίδου. V. PP. 1741. 2040. 2938.
 Χωνίδου. L. Χωνίδου — Μένυτος. P.
 2038. Χωνίδου.
 8. 1. δήμους ὡς. V. μῆδους V. L. καὶ ὡς.
 3. ἔστω. G. ἄστω.
 4. Ἀθηναίους. V. Ἀθηναῖοι.
 9. τέτῃ. L. τῆτο.
 9. 2. ἀγριωτάτων. V. L. PP. 2938. ἀτι-
 μωτάτων. 2040. ἀτιμωτάτων.
 3. ὅτι μ. L. τὸ ὅτι μ.
 8. vulg. ὁ διὰ μ. V. L. G. PP. omn.
 ὅχι μ.
 10. 1. οἱ πεφυκότες. In V. L. G. deest οἱ.
 V. πεφυκότες.
 Deinde πρὸς αὐτὰ μ. V. L. G. PP.
 1741. 2040. καὶ αὐτὰ μ.
 5. τὰς τῶν τοιούτων τύχας. V. L. G. PP.
 2038. 2040. 2938. τὰς τοιούτων
 tantum.
 9. ἀρξάμενοι. V. ἀρξάμενοι.
 vulg. ἡ μαργίτης. P. 2038. ὁ μαρ-
 γίτης. PP. 1741. 2040. ὁ μαργί-
 της. P. 2938. ὁ μαργίτης, omisso
 precedente κίβιν.
 10. καὶ τό. V. L. P. 2040. κατὰ τό.
 11. ἰαμβίον. V. ἰαμβίον, ubique.
 11. 2. Ὡσπερ δέ. In G. deest δέ.
 4. δραμαλικάς. G. P. 2040. δραμαλικάς.
 Mox ἔτω. L. ἔτως. superscript. ἔτος.
 5. ἐπιδιξεν. G. P. 2040. ἐπῆρξεν.
 6. Μαργίτης. P. 1741. μαργίτης.
 7. vulg. ἔτω καὶ ἔτος πρὸς τὰς κωμωδίας.
 Οἱ δ' ἐφ' ἑκατέραν. V. ἔτω καὶ ἔτως
 πρὸς τὰς κωμωδίας. φανίσας δὲ τῆς
 τραγωδίας καὶ κωμωδίας. οἱ ἐφ' ἑκα-
 τέραν.
 L. prima manu in marg. habet πα-
 ραφανίσας δὲ τῆς τραγωδίας καὶ κω-
 μωδίας.
 Post vocc. ἔτ. κ. ἔτ. π. τ. κ. P. 1741.

P. L.

- π. δ. τ. τ. κ. κ., οἱ ἰφ' ἱκατέραν. Et sic P. 2040. sed ex correctione marginali. P. 2938. π. δ. τ. τ. κ. κ., οἱ ἰφικατέρα sic.
11. 10. καμφοδοιοί. V. καμφοδοιόν.
11. μίζω. V. L. μίζον. G. μάζονα.
12. εἰ ἄρα ἔχει. V. L. G. PP. 2040. 2938. παρείχει.
12. 1. εἴδισιν. V. εἰδόν. G. P. 2040. εἴδισιν εἰ δέ.
2. κρινόμενον. V. L. κρίνεται εἶναι. G. κρίνεται ἢ καί. P. 2040. κρίνεται, ἢ καὶ sic. 2938. κρίνεται ἦναι sic.
3. vulg. Γενομένης. V. γινομένη. καὶ ἢ κ. In L. καὶ deest.
5. φαλλικά. V. L. P. 2938. φαυλικά. G. PP. 1741. 2040. φαυλλικά.
6. διαμίνι. V. διαμίνιν. In G. P. 2040. deest.
- πύξινθη. V. L. πύξινθη.
9. ἑαυτῆς. V. L. αὐτῆς.
- τό, τι. V. τότε.
11. χοροῦ. L. [marg.] G. P. 2040. κρόνου.
- Mox, καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκύασι. In G. defunt.
12. Ἔτι δέ. P. 2938. ἔτι δέ.
13. 2. σατυρικῶ. V. P. 2938. σατυριακῶ.
- Mox, vulg. ἀπισιμώδη. L. P. 2040. ἀπισιμύνθη.
9. πλῆθη, κ. τ. ἄ. ὡς ἔκ. P. 2038. πλῆθει καὶ τοῖς ἄλλοις ἑκάστοις. Emendatum in margine π. κ. τὰ ἄλλα ὡς ἑκάστα. V. L. PP. 2040. 2938. pro ἄλλα ὡς, habent ἄλλως.
10. Περὶ μὲν δὲ τ. τ. in V. G. PP. 1741. 2938. defunt. In P. 2040. adscripta sunt in margine.
12. καδέικατον. L. καδ' ἑκατον.
14. 1. φαυλοτέρων P. 2038. φαυλοτέρων.
4. καί. In P. 2040. deest.
9. ἰδιλονταί. V. ἰδιλοντί.

P. L.

14. 11. καὶ ὅσα τοιαῦτα. In G. P. 2040. defunt.
15. 1. ἔρξαν. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deest.
- Mox, δὲ. In V. L. PP. *ii/dem* deest.
3. ἢ μύθος. PP. 2038. 2040. 2938. καὶ μύθος.
5. μετὰ λόγῳ. V. L. PP. 1741. 2040. 2938. μεγάλῳ.
- ἠκολούθησι τῷ. V. L. ἠκολούθησαν. Τό. G. ἠκολούθησι τῷ.
6. ἔχεν. L. ἔχει.
7. vulg. ἢ μὲν ὅτι. G. ἢ μὲν γὰρ ὅτι.
11. vulg. ταῦτα. PP. 2038. 2040. ταυτά.
16. 3. vulg. ἱξαμέτρῳ. V. L. ἱξαμέτροις. P. 2040. ἐν ἱξαμέτροις. Deinde μιμητικῆς. G. μιμήσεως.
4. λίσμεν. L. PP. 2038. 2938. λίσμεν.
6. Ἔστι δὲ. P. 2938. ἔστι γὰρ sic.
8. vulg. ἐπαγγελίας, ἀλλά. V. ἀπαγγελίας et in V. G. ἀλλὰ deest.
9. παθημάτων. V. L. G. PP. 1741. 2040. 2938. μαθημάτων. Mox, δέ. V. L. P. 2038. δέ.
11. χωρὶς τῶν εἰδῶν. V. L. G. P. 2040. χωρὶς τοῖς εἰδοσι. PP. 1741. 2938. χωρὶς τοῖς εἰδοσι.
17. 9. πύφουκιν αἰτία. P. 2938. πύφουκιν δὲ αἰτία.
- διάνοια. P. 1741. διάνοιαν.
11. μίμησις. V. L. G. ἢ μίμησις.
18. 1. ἃ ποιές. V. L. ὁ ποιές. PP. 2038. 2938. ὁ ποιές.
2. ἀποδεικνύουσι. P. 2938. ἀποδεικνύασι.
4. καδ' ἃ ποιά. V. καδ' ὁποιά. L. PP. 1741. 2938. καδὲ ποιά.
9. κέρρηται. V. κέρρηται.
10. ἔψιν. V. L. ἔψιν. PP. 2040. 2938. ἔψιν.
19. 1. πράξιων. L. PP. 1741. 2040. 2938. πράξεως.

P. L.

19. 2. Pro κακοδαιμονίας· καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία. *V. L. G. PP.* 1741. 2040. 2938. καὶ ἡ κακοδαιμονία tantum.
3. εὐ ποιότης. In *P.* 2038. defunt.
5. Οὐκ ἔν. *PP.* omnes ἔκυν. Mox μιμήσονται. *G.* μιμήσονται.
8. vulg. ἐστίν· ἄν. *V. L. G. PP.* 2040. 2938. ἔτι ἄν. Et in *G. PP.* *ii/dem* post *ἔ* deest γάρ.
11. Πολύγυλον. *P.* 2938. πολύγυλον, et mox πολύγυλος pro Πολύγυλος.
12. vulg. ἀγαθόν. *V. L.* ἀγαθός.
20. 2. εἶ. *V. L.* εἶ τι.
3. οὐ. In *V. L. PP.* 1741. 2040. deest.
4. vulg. κεκρημέν. *PP.* omnes, κεκρημένη.
12. τις. *V. τι.* Et vulg. ἀναλείψει. *L. P.* 1741. ἔνα λ. *G. P.* 2040. ἑναλ.
21. 8. ἐστίν. Διόπ. οὐκ ἔχ. ἦθ. ἔνιοι τῶν λόγων. In *V. L. G. PP.* omnibus defunt.
9. ὁ λέγων, in *V. L. G. PP.* 1741. 2040. defunt; et post φεύγει, in *V. L. G. PP.* omni. sequuntur verba, διόπερ ἐκ ἔχουσιν ἦθος. Deinde in *P.* 2038. sequuntur ἔνιοι τῶν λόγων. In *L.* τῶν λόγων. In *V. G. PP.* 1741. 2040. 2938. ἔ λόγων ἐν οἷς μὴδ' ὅλως [*G. PP.* 2040. 2938. μηδὲ ὅλως] ἐστίν ὅτι [*V. P.* 2938. ὅς τις. *P.* 1741. ὅ τις. *P.* 2040. ὅτι] προαιρεῖται ἡ φεύγει ὁ λέγων.
10. ὡς ἐκ ἔστιν. In *L. G.* ὡς deest.
22. 3. πέντε. *G.* πέμπτον. *P.* 2040. πέμπτον scriptum in margine.
5. ἡ γὰρ. *G. P.* 2040. ὡς γάρ.
ἀγώνος. *P.* 2040. ἀγώνων.
6. ἀπεργασίαν. *G.* ἐργασίαν.
7. τῆς τῶν. *L.* τῇ τῶν.
9. λέγωμεν. *L. PP.* 2038. 2938. λέγομεν.
23. 1. ἔστι γὰρ ὁλ. κ. μ. ἔχ. μ. In *P.* 2038. defunt.

P. L.

23. 2. μέσον. *L.* a prima manu μέσην. Item *P.* 2038. μέσην mendose, erratum ex hodierna Græcorum lingua.
3. vulg. ἐξ ἀνάγκης μὴ. *V. L. G. PP.* omnes, μὴ ἐξ ἀνάγκης.
4. μετ' ἐκείνο. *V.* μήτ' ἐκείνο.
5. ὅ. In *V. L.* deest.
7. vulg. καὶ αὐτό. *V. PP.* 2038. 2040. ὁ καὶ αὐτό.
10. ἐπεὶ τὸ καλόν. *L.* ἐπὶ τὸ κ.
24. 1. πᾶμικρον. *V.* πᾶν μικρόν. *PP.* 1741. 2040. πᾶν μικρόν.
3. παμμέγιστος. *V. L. G. PP.* *ii/dem*, πᾶν μέγιστος.
9. εἶναι. Τῷ δὲ μήκει. In *V. L.* deest διέ. Deinde pro ὅρῳ, πρὸς μὲν τὴν—
V. L. G. ὅρος μὲ πρὸς τ.
11. κλειψύδρας. *G.* κλειψύδραν.
12. vulg. φασίν. Ὁ δὲ καθ' αὐτήν. *V.* φησίν. Ὁ δὲ καθ' αὐτήν.
25. 9. καὶ πράξεις. *G.* καὶ αἱ πρ.
10. vulg. δι' ὅ. *V.* διό.
11. Ἡρακλεῖδα καὶ. In *G.* deest καί.
26. 5. τῷ αἵματι. *G. PP.* 2040. 2938. τῷ αἵματι.
6. ἦ. In *V. L.* deest.
7. ἀλλ' α. *V. L. G.* ἀλλά.
λέγομεν. *G. P.* 2040. λέγοιμεν.
8. συνέστησαν. *V. L.* συνέστησεν. *P.* 2938. συνέστηκεν.
9. ἐν ταῖς. *V.* καὶ ἐν ταῖς. Mox ἡ μία μύμησις. *V.* ἡ μεταμύμησις.
10. ἐπεὶ. *G.* ἐπὶ.
μῆς τε εἶναι, καὶ ταύτης ὅλης. *P.* 2938. μῆς τε εἶναι ὅλης.
12. μετατιθεμένη. *V.* μεταθεμένη.
27. 2. ἐδὲ μόριον τὸ ἐστίν. *V.* ἐδὲ μ. ἔ ὅλως ἐστίν. *L. P.* 1741. ἐδὲ μ. ἔ. ἔ. *G. PP.* 2040. 2938. ὡς ἐδὲ μ. τ. ὅ. ἔ.
3. καί. In *P.* 2040. deest. Deinde, ὅτι ἐτό. *V.* ὅτι ἔχ ἔτω. *L.* ὅτι ἔτω. *G.* ὅτι ἐν τῷ.

P. L.

27. 7. τιθέναι. L. [marg.] PP. 1741. 2040. 2938. τιθέναι.
9. τοῦτο. L. τῆτο.
12. τὰ καδ' ἔκαστον. In G. deest τὰ.
28. 1. τὰ ποῖ' ἄτλα. G. τὰ ποῖα ἄτλα.
3. τὰ δέ. V. τὸν δέ. G. PP. 2040. 2938. τὸ δέ.
4. ὅν. In V. L. deest.
6. ἐπιτιθέασιν. V. L. G. PP. 1741. 2040. 2938. ὑποτιθέασιν.
Haftenus P. 2938. Reliqua in isto Codice desiderantur.
7. τῶν. L. τόν.
11. ἐγίνετο. V. ἐγίνοντο.
12. ἐν ante ἰνίας vulgo omiffum P. 2038. habet ex emendatione superlin.
29. 2. Ἀδελ. Sic etiam correctum in L. A prima manu fuisse videtur Ἀτ-
δελ.
4. Ὡς' ὁ π. L. Ὡς' ὁ π. G. Ὡς' τ' ὁ π.
τῶν. In L. P. 2038. deest.
8. τῶν μύδων. L. τὸν μύδον.
30. 5. ὑποκριτάς. G. P. 2040. κριτάς.
10. μάλιστα τοιαῦτα. V. L. G. PP. 1741. 2040. καὶ μάλιστα. Deest τοιαῦτα.
12. ἀπὸ τύχης. G. ἀπὸ τῆς τύχης.
31. 1. ὅσα ὥσπερ. P. 2040. ὅσαπερ.
2. οἶον, ὁ ἀνδρ. V. L. PP. omnes, οἶον, ὡς ὁ ἀνδρ.
ὁ τῷ Μίτυος — τῷ Μίτυϊ. V. ὁ τῷ Μ.
τῷ θανάτου τῷ Μ.
4. Post γένεσιν G. habet ταῦτα.
6. Εἰσὶ δὲ — πεπλεγμένοι. V. Εἰσὶ δὲ πεπλεγμένοι.
8. vulg. γενομένης. V. PP. 1741. 2040. γινομένης.
10. πεπλεγμένην δὲ, ἐξ ἧς. V. L. P. 1741. λέξις pro ἐξ ἧς L. P. 1741. πεπλεγ-
μένη. G. P. 2040. πεπλεγμένη δὲ
περὶ αὐτῆς.
32. 1. συμβαίνειν. V. συμβαίνει.
2. γίγνεσθαι. V. γίνεσθαι.

P. L.

32. 2. γίγνεσθαι τὰδε. V. P. 2040. τὸ γίγνεσ-
θαι τὰδε.
8. ὅστις ἦν. V. L. ὅς ἦν.
9. Λυγαῖ. V. L. μιμνῶσθαι.
10. ἀπολεθῶν. In P. 2040. deest.
12. δ' ἐστίν, ὥσπερ. V. L. omittunt ἐστίν.
G. δὲ ὥσπερ.
33. 1. vulg. ἡ ἔχθραν. G. ἡ εἰς ἔχθραν.
4. ὡς ἔχ. ἐν τ. Οἶδ. Pro ὡς, V. L. οἶον.
G. PP. 1741. 2040. οἶον ἔχ. ἡ ἐν
τ. Ο.
5. ἐστίν ὅτι. In V. G. P. 2040. deest ὅτι.
6. συμβαίνει. G. P. idem, συμβαίνειν.
7. ἡ μάλιστα. L. εἰ μάλιστα.
10. ἀτυχεῖν καὶ τὸ εὐτ. G. ἀτυχεῖν ἡ εὐτ.
11. vulg. Ἐτι δὲ ἀναγνωρίσεις, αἱ μὲν εἰσι.
In V. L. G. PP. 1741. 2040.
Ἐτι δὲ ἀναλ. et εἰσι defunt: et pro
αἱ μὲν legitur in G. ἡ μὲν. In P.
2040. αἱ tantum, superscripto ἡ.
34. 1. vulg. ὅτ' ἄν. G. ὅταν.
7. ἀναγνωρίσεις τρίτον — εἴρηται. In
G. ἀναγνωρίσεις εἴρηται. Defunt cæ-
tera.
9. οἱ τε. V. ὅτι.
35. 3. ὅν. In V. deest.
6. τὸ μεταξὺ — τραγωδίας. In G.
P. 2040. defunt.
7. μεθ' ὅ. P. 2038. μεθ' ὅ et supra li-
neam γρ. καδ' ὅ.
10. καὶ ὅν. In V. defunt. In L. deest ὅν.
11. περὶ ὅτιον εἴρηται. V. P. 1741. περ.
εἴπαμεν. L. G. περ. εἴπομεν.
12. κεχωρισμένα ταῦτ' ἐ. V. κ. ταῦτα ἐ.
L. κ. ταῦτα, ταῦτ' ἐ. Ad calcem
hujus capituli in P. 2040. legitur
in margine atramento rubro scrip-
tum hoc Scholion: τῶν χορῶν τὰ
μὲν ἐστὶ παροδικὰ, ὡς ὅτε λέγει δὲ ἦν
αἰτίαν πάρεσιν· ὡς τὸ τύριον οἶδμα
λιπῆσα· τὰ δὲ γάσιμα, ὡς ὅτε ἴσταται
καὶ ἀρχεται ὁ θρηνηδίας τῷ δράματι.

P. L.

- τὰ δὲ κομμοτικά, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνονται.
36. 1. Ὡς δὲ διῖ. *V. L. G. P.* 1741. Ὡς δὲ διῖ.
5. φοβερ. καὶ ἰλ. ἰναγ μμ. *G.* φοβερ. ἰναγ καὶ ἰλ. μμ.
11. ἰσι. πάντων. *V.* ἰσι πάντων.
37. 1. ἔδ' αὖ τόν. *G.* ἔδ' αὖ τό.
2. τό. *V.* τί. *Mox* pro ἰχοι, *L.* ἰχει.
7. vulgo φαίνετα. *V. L. P.* 2040. ἴταγ.
9. καὶ μοχθηρίαν. In *G.* defunt.
38. 5. οἷν. *L.* οἷν.
6. πρὸ τῷ μίν. *V. L. G. PP.* 1741. 2040. πρῶτον μίν.
12. ἰσι. *G.* ἰσι.
39. 2. δρᾶ. *L.* δρᾶν.
5. τραγικώταται. *L.* τραγικώτατα. κατορθῶσι. *V. L. P.* 1741. κατορθωθῶσι.
6. οἰκομεῖ. *G. P.* 2040. οἰκοδομεῖ.
7. vulg. Δευτέρα δι, ἡ. *V. L. Δ.* δὴ, ἡ. *G. Δ.* δ' ἡ.
40. 1. τῆς κωμωδίας οἰκεία. *G.* τῆς τραγικῆς οἰκεία.
8. καὶ. In *P.* 2038. deest.
9. Οἰδύποδος. *L.* Οἰδύπης.
10. ἀτιχρότερον. *V.* ἀτιχινώτερον.
41. 2. vulg. ἰλίως. *G.* ἰλίω.
6. φίλων. *L.* φίλον.
7. ἰχθρῶν. *L.* ἰχθρῶς. *Mox* μηδετέρων. *L.* μηδέτερον. ἔν ἰχθρῶς. In *G.* ἔν deest.
8. ἀποκτείνῃ. In *V. L.* et *PP.* omnibus deest.
9. δίκνυσι. In *V. L. G. PP.* 1741. 2040. deest.
10. αὖ. *G. P.* 2040. αὖ. Deinde vulg. μηδ' ἰτέρως. *G. P.* 2040. μηδετέρως.
11. οἷον εἰ α. *V. L.* οἷον ἡ α.
42. 1. ἀποκτείνῃ. *L.* ἀποκτείνει. μέλλῃ. *V. L.* μέλλει. *Mox* τοιούτων τι ἄλλο. *V. τ. τ.* ἄλλον. *G. PP.*

P. L.

1741. 2040. τι ἄλλο τοιούτων. Deinde δρᾶ. *V. L. P.* 1741. δρᾶν.
42. 3. ἀποθανῆσαν. In *G. P.* 2040. deest.
4. vulg. Ἀλκμαίονος. *G.* Ἀλκμαίωνος.
6. ἰπώμην. *V. L.* ἰπομην.
12. Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντος. *V. P.* 2038. Ἀλκμαίωνος Ἀστυδάμας. *L. G. PP.* 1741. 2040. Ἀλκμαίωνος Ἀστυδάμαντος.
43. 4. ἀνάγκη. *P.* 2038. ἀνέικει.
7. μιάρων. *P.* 2040. μικρόν. Et sic infra l. 11.
9. ὁ Αἴμων. *G.* ὁ Αἴμων. vulg. Τὸ γδ' πρᾶξα. *G. P.* 1741. τὸ δὲ πρ.
44. 2 καὶ ἐν τῇ Ἰφιγένειᾳ — ἀνεγνώρισεν. In *G. P.* 2040. defunt.
4. Διὰ τῷτο. *V. L. G. P.* 2040. Διὰ γὰρ τῷτο.
5. αἰ. In *V.* deest.
8. ἐπὶ ταύτας τάς. *G.* ἐπὶ τὰς τοιαύτας.
10. vulg. ποίως καὶ τίνας. *V. L. P.* 2040. ποίως τίνας.
45. 2. τινα. *L.* τινα ἡ. Deinde φαῦλον μίν, ἐὰν φαύλην. In *V. L. PP.* 1741. 2040. defunt, et pro φαύλην, *G.* φαύλη ἡ.
3. vulg. χρεστή. *PP.* 1741. 2040. χρεστήν.
5. τὸ δὲ ὅλως φ. *G. P.* 2040. omittunt ὅλως.
7. τὸ α. *L.* τῷ α.
11. ὑμαλῶς. *L.* ὑμαλός. Sic etiam MS. Meermannianus
12. ὁ Μενέλαος ἐν τῷ. *G. PP.* 1741. 2040. [Postremus ex emendatione] ὁ Μ. ὁ ἐν τῷ.
46. 2. vulg. Μεγαλίππης. *G.* Μελαλίππης.
4. ἡ ἰκετ. In *P.* 2038. ἡ deest. τῇ ἰσέρα. *V.* τῆς ὑσέρας. *P.* 2038. τῇ ὑστεραία.
6. τὸ εἰκός. *V.* τὸ εἰκός. Deinde, ὥς τὸ

P. L.

- usque ad posterius εἰκός. *V.* ὡς τὸν τοιοῦτον τοιάδην λέγειν ἢ ποιεῖν· τὸ ἀνασκαῖον δὲ, ἢ τὸ εἰκός. In *L.* defunt omnia: sed leguntur in margine eadem manu. In *G.* ὡς τὸν usque ad prius εἰκός, defunt. In *P.* 2038. omnia omisssa.
46. 11. ἀπόπλην. *V.* ἀπλῆν. *L.* ἀπλῆν. *P.* 2038. ἀνάπλην.
12. ἐπὶ τὰ. *L.* ἔπειτα.
47. 4. vulg. τὰ ἐν τῷ. *V.* ὁ ἐν τῷ. *G.* τὸ ἐν τῷ.
5. τῷ Σοφοκλ. *G.* *PP.* 1741. 2040. τῷ Σοφοκλ.
7. τὴν οἰκίαν. *V. L. G.* τὴν ἰδίαν.
10. ἐπισκευάς. *L.* τοῖς τε ὄντας ἐπισκευάς. *PP.* 1741. 2040. τ. ὁ. ἐπισκευάς. παρὰ δὲ ἴμα, ἢ σκληρότης δι' οἶον—*V. L. G. PP.* 1741. 2040. π. σκληρότης οἶον.
11. Ἀγάθων. *L. G. P.* 2040. ἀγαθόν. καὶ Ὅμηρος. Ταῦτα δὲ δι' διατρεῖν. *V. L.* omittunt δὲ. *G. P.* 1741. omittunt δὲ. *P.* 2040. Καὶ Ὅμηρος ταῦτα δὲ διατρεῖν sic legit et interpungit.
12. τὰς παρὰ τὰ. *L.* τὰς. παρὰ τὰς. *G. P.* 2040. τὰ παρὰ τὰς.
48. 4. ἢ πλεῖστοι. *L. P.* 1741. ἢ πλεῖστη [superfer. in *L.* Οἱ πλεῖστοι]. *G. P.* 2040. ἢ πλεῖστη.
5. ἢ διὰ σημείων. *L.* ἢ διὰ σ. *G. PP.* 2038. 2040. ἢ διὰ σ. *P.* 1741. ἢ διὰ τῶν σ.
6. Γηγενεῖς. *P.* 2038. οἱ γηγενεῖς.
9. τὰ περιδέραια. *V. L. G.* τὰ περιδέραια. καὶ οἶον. *V. L.* καὶ οἶ.
49. 2. ὡς περ ἢ. *V. L.* ὡς περ οἶ.
3. vulg. διὸ ἐκ ἄτεχνοι. *V. L. G. PP.* 1741. 2040. διὸ ἄτεχνοι. *P.* 2038. διὸ ἔντεχνοι.
4. ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωρίζεις ὑπ'

P. L.

- εἰκήτης. *V. L. G. PP.* 1741. 2040, ἀνεγνώρισε ὅτι Ὀρέτης.
49. 5. εἰκήτη καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς. *V.* εἰκήτη διὰ δι' ἐπιστολῆς.
6. διὰ σημείων ταῦτα ἔν—In *V. L. G. PP.* 1741. 2040. defunt. In *P.* 2038. defunt διὰ σ. relicto spatio vacuo.
7. δι' ὁ. *V. P.* 2040. διό τι. *P.* 1741. δι' ὅτι.
8. ἔνια. *L.* ἔνοιαν.
9. Τρίτη δὲ, ἢ διὰ μν. *V. L. P.* 1741. ἦτοι τῇ διὰ μν. *PP.* 2038. 2040. τρίτη ἢ διὰ μν.
10. τὸ αἰσθιέδαι. *V. L.* τὸ ἔσθιαι. *G. PP.* 1741. 2040. τῷ αἰσθιέδαι. vulg. οἱ ἐν Κυπρίοις. *G.* ἢ ἐν Κυπρίοις. Deinde τοῖς Δικαιογένης. *V.* τοῖς Διογένης. *L. G. P.* 2038. τῆς Δικαιογένης.
12. vulg. Ἀλκίον. *V. G. P.* 2038. Ἀλκίον. Deinde ἀπολόγη. *V. L.* ἀπὸ λόγων. *G.* ἀπολόγων.
50. 1. ἀνεγνώριση. *V. L. G. PP.* omnes. ἀνεγνώρισαν.
2. Χρηφόροις. *G. PP.* omnes. χρηφόροις. ὅμοιος—ἄρα ἐλήλυθεν. In *G.* defunt.
3. ἢ Ὀρ. *L.* ὁ Ὀρ. Πολυίδης. *V. L. PP.* 1741. 2038. Πολυίδης. *G. P.* 2040. Πολυίδης.
4. vulg. Ἰφίγενείας ἦν. *V. L. G. P.* 2038. omittunt ἦν.
6. καὶ ἢ ἐν τῷ. *V. L. G.* καὶ ἐν τῷ. Deinde τοῦ omittunt *V. L.*
7. ταῖς. *PP.* 1741. 2040. τοῖς. Deinde vulg. Φοινίσιν. *V.* Φοινίδαις. *L.* Φινίδες. *G. PP.* iidem Φινίδαις. *P.* 2038. Φινίσιν.
9. ἱμαρτο. *L.* τὸ ἱμαρ a prima manu.
10. σύνθετος. *V. L. G. PP.* 1741. 2040. συνθετή.
12. Ὁ μὲν γάρ. *V. L. G. PP.* iidem. τὸ

P. L.

- μὴν γὰρ. Deinde τὸ τόξον. *V. G.*
τόξον.
51. 1. ὁ δέ. *V. L. G. PP. iidem.* τὸ δέ.
ἰποίησι. *V. L. G. PP. iidem.* ποιῆσαι.
3. ἐκπλήξεως. *V. L. G. P. 2040.* πλήξ-
εως. Deinde γινόμενης. *G.* γινο-
μένης. Deinde δὲ εἰκότων. *V.* διει-
κόντων. Deinde οἶον ἢ ἐν. *V. L.*
G. οἶον ὁ ἐν.
4. τῇ. In *L.* deest.
6. περιδιδραίων. *V. G. PP. 1741. 2040.*
διδραίων. *L.* περιδιδρῆων.
8. συνισάνα. *P. 2038.* συνισάνα.
10. ἄν. In *G.* deest.
ὄρων. *V. L. G. PP. 1741. 2040.* ὁ
ὄρων. Deinde ὥσπερ παρ' — *L.*
ὥσπερ πᾶν.
52. 1. ἀνῆει. *V. L.* ἂν εἴη.
3. vulg. δυσχεραίνοντων. *V. L. PP. omitt.*
δυσχεραίνοντων.
4. ποιεῖν. *V. L. G.* omittunt.
5. vulg. εἰσι· δι' ὁ καί. *V. L. G. PP.*
1741. 2040. εἰσι, καί.
9. τέσ τε λόγος τέσ. *V. L.* τέτρε τε λόγος
καὶ τέσ. *P. 2040.* τέτρε τε τέσ λ.
καὶ τέσ.
10. ἐπισσοδιῶν. *V. L. P. 1741.* ἐπισσοδιῶν.
Deinde καὶ παραινέειν. *V. G. PP.*
1741. 2040. καὶ περιτείνειν. *L.* καὶ
περιτείνειν.
53. 4. ἱερείας· διὰ τί; — *V. L. PP. 1741.*
2040. ἱερείας τόδε [in *P. 2040.* su-
perscripto τῇδε et omisso ὅτι].
6. vulg. διὰ τί δὲ ἔξω. *G.* καὶ ἐφ' ὅτι δὲ
ἔξω.
8. vulg. Πολυίδης. *V. L. G. PP. omitt.*
Πολυίδος.
11. Μετὰ δὲ ταῦτα. *V. L. G.* Μετὰ ταῦ-
τα δέ.
12. ἐπισσοδιῶν. *V.* φέρειν τὸ ἐπισσόδιον.
σκοπεῖν. In *V. L. G. PP. 1741.*
2040. deest.

P. L.

54. 2. δράμασι. *V.* ἄσμασι. *L. P. 1741.*
ἄσμασι.
4. μικρός. *G.* μακρός. Mox, post ἐν in
G. nulla est distinctio, et post
ἀποδυμῆτος deest τινος.
6. ἔτι δέ. *V. L. P. 1741.* Ἐπεὶ δέ. *G.*
ἐπὶ δέ.
8. αὐτός. *V. L. G. PP. 1741. 2040.*
αὐτὸς δέ.
9. αὐτοῖς ἐπιθέμενος, αὐτός. *V. L. G.* αὐτὸς
ἐπιθέμενος, αὐτός. [vulgata in marg.
L.] *P. 2038.* αὐτὸς ἐπιθέμενος αὐ-
τοῖς, αὐτός.
55. 2. τῷ ante μέρος in *L.* deest.
5. Λυγκῆ. *L.* Λυκῆ τῇ.
δίσις μὲν. *G.* δίσις δέ. Mox πεπραγμ.
V. L. G. PP. 1741. 2040. περο-
πεπραγμ.
6. λύσις δέ, ἢ ἀπὸ τ. αἰ. *V. L. G. PP.*
iidem. καὶ πάλιν ἢ αὐτῶν δὲ ἀπὸ
τ. αἰ.
11. Φθιώτιδες. *L.* Φθιώτινες. Mox, post
τέταρτον sequitur, in *V.* ὅς οἶον. *L.*
ὁμοῖον. In *G.* est lacuna, et seq.
οἶον. In *P. 2040.* etiam spatium
relictum, quo indicatur aliquid ex-
cidisse quod responderet præce-
dentibus πεπλησμένη, παθητική, ἡθική.
56. 1. vulg. ἐν ᾧ. *V.* ἐν αἰδῷ. *L. G.* ἐν
αἰδῷ. *PP. 1741.* ἐν αἰδῷ sic. *2038.*
ἐν αἰδῷ. Tum in *G.* post lacunam
quandam sequitur μάλιστα.
2. ἄλλως τε καί. *V.* ἄλλ' ὥς γε καί. *G.*
ἄλλως γε καί.
4. vulg. ἐκάσθ. *V. L. G. PP. 1741.*
2040. ἐκάσθον.
9. vulg. κροτεῖσθαι, καί. *V. P. 2040.*
κροτεῖσθαι. Χρὴ δέ, ὅπερ εἴρηται πολ-
λάκις, μεμνήσθαι, καί.
12. ἐκεῖ μὲν γάρ. *G.* ἐκεῖ γάρ.
57. 3. πέρι. *V.* πόρῃ. *P. 2038.* πέρι
[et in marg. ἴσως πόρῃ].

P. L.

57. 4. vulg. Νιόβην, ἢ Μήδαν. In *V. L. G.*
PP. omitt. defunt ἢ *M.*
 5. ἐπεὶ καί. *V.* ἐπεὶ δὲ καί.
 9. ποτηρίας δὲ, ἔξαπατ. *L. G. P.* 2038.
 ποτηρίας ἔξαπατ. *Mox* Σίσυφος. *V.*
 Σίσυφος.
 11. εἰκός. *G.* εἰκώς.
 58. 2. μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ
 παρὰ Σοφοκλεῖ. *V. G. μ. Ὡ.* Εὐρι-
 πίδῃς, ἀ. Ὡ. Σοφοκλεῖ. *PP.* 1741.
 2040. *præpositiones* παρὰ omit-
 tunt.
 7. ἢ ῥῆσιν. *V.* ἢ εἰρήσιν. *L. G.* ἢ εἰ
 ῥῆσιν. *Mox* ἀρμόττειν. *V. G.* ἀρ-
 μόττοι.
 8. ὅλον. *V.* ὁ λόγος.
 59. 2. καὶ τὸ πᾶν. *L.* καὶ τῷ πᾶντι.
 4. σμικρότητα. *V. P.* 2040. μικρότητας.
L. σμικρότητας.
 5. εἰδῶν. *V. P.* 1741. εἰδῶν. *G.* ἰδῶν.
P. 2040 ἰδῶν.
 6. εἰκότα δέ. *V.* εἰκ. δέ. *L.* εἰκ. δ' ἢ.
G. εἰκ. γ' ἢ.
 9. γίνεσθαι. *G.* γίνεσθαι.
 60. 3. εἴ τι. *V.* εἴ τι.
 9. ἢ μή. *G.* ἢ μὴ ποιεῖν.
 11. ἐστὶ τὰ μέρη. In *G.* deest τὰ.
 61. 2. ἀδιαίρετος· ἐ πᾶσα. *V.* ἢ ἀδιαίρετος·
 ἐ πᾶσα.
 συνετή. *G. P.* 2040. συνετή. De-
 inde γίνεσθαι. *V.* γίνεσθαι.
 6. οἶον, τὸ α καὶ ω. In *V. L. P.* 1741.
 defunt. *G.* οἶον, τὸ α καὶ τὸ ω.
 12. εἴ τι δὲ καί. In *V. L. G.* deest καί.
 62. 3. τὸ γρ. *G. P.* 2040. τὸ γ καὶ ρ.
 4. vulg. συλλαβὴ ἐκ ἑξῆς, ἀλλὰ μετὰ. *G.*
 σ. καὶ μετὰ. *Mox* γρ. *V.* γ ρ α.
 7. φωνῶν. In *P.* 2040. deest.
 9. ἦτοι, δέ. *G. PP.* 1741. 2040. ἦτοι,
 δέ.
 10. ἐκ πλ. *L.* ἢ ἐκ πλ. *Mox* σημαντικῶν
 δέ. *G. PP. iidem* σημαντικὸν δέ.

P. L.

62. 11. vulg. πεφυκυῖα μίαν φωνήν. *V. L. G.*
PP. iidem. πέφυκεν μ. σημαντικὴν φ.
 63. 1. φημί, καὶ τὸ περὶ. *V. L. P.* 1741.
 φ μ ι καὶ τὸ π ε ρ ι. In *G.* est la-
 cuna: defunt verba φημί—ἀλλὰ.
Mox ἢ. *L.* ἢ. et in *G.* pro ἢ φωνὴ
 ἄσημος, sequitur post lacunam, ἢ
 φωνῆν ἄσημος.
 2. ἢ. *L.* ἢ.
 3. πεφυκυῖαν. *V.* πεφυκυῖα. Deinde
 συντίθεται. *V. L.* τίθεται.
 6. σημαντικόν· — σημαίνει· *P.* 2040.
 σημαντικόν· ἐν γὰρ τοῖς διπλοῖς ση-
 μαῖνον.
 καὶ αὐτὸ καθ' αὐτό. *V.* καὶ αὐτό. De-
 inde σημαίνει. *L. G. P.* 1741.
 σημαῖνον.
 10. προσσημαίνει. *V. L. G. P.* 2040. ση-
 μαίνει.
 11. προσσημαίνει. *L.* προσσημαίνει.
 12. πτώσις. *V. L.* πτώσεως.
 64. 2. σημαίνεσα. *V. L.* σημαῖνον.
 ἢ δὲ τὸ κατὰ. In *L. G.* τὸ deest.
 3. οἶον, ἀνθρωποι, ἢ ἀνθρωπος. *G.* οἶον, ἀν-
 θρωπος, ἢ ἀνθρωποι.
 4. vulg. ὑποκριτά. *V. L. PP.* 1741.
 2040. ὑποκριτικά.
 ἢ ἐπίτ. In *L. G.* ἢ deest.
 5. ἢ βιάζει. *V. P.* 1741. ἢ ἐβιάζειν.
L. G. P. 2040. ἢ ἐβιάζει.
 11. βιάζει. *V. L.* βιάζειν.
 65. 2. σημαίνειν. *L.* σημαίνει.
 4. σύγκειται· τὸ δὲ, δ. *V. L. G. PP.* 1741.
 2040. σύγκειται, οἶον γῆ· τὸ δὲ, δ.
 6. ἀσήμε. *V.* ἀσήμε· πλὴν ἐκ ἐν τῷ ὁσά-
 ματος σημαίνοντος καὶ ἀσήμε. *P.*
 1741. ἀσήμε· π. ἐκ ἐν τῷ ὁ. σ. κ. α.
 7. vulg. ὄνομα· οἶον — *L. G. P.* 2040.
 ὄνομα καὶ πολλαπλῶν· οἶον.
 12. φανερόν, ὅτι καί. In *G.* deest ὅτι.
 66. 2. Σίγυνον. *L. P.* 2038. σύγινον.
 3. ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος, ἢ ἀπὸ εἶδους ἐπὶ

P. L.

- γίνος, ἢ ἀπὸ ἰδους. *V. α. τὴν ἰδου*
i. τὸ γίνος, ἢ ἀπὸ τῆς ἰδους. L. G. α.
τῆς γ. i. ἰδους, ἢ α. ὧ. i. τὸ γ. ἢ
α. ὧ. i.
66. 6. Νηὺς δὲ μοι. *G. νῆς δὲ μὲν μοι.*
 11. vulg. ἱρύσας· Τάμινεν ἀτηρεῖ. *V. αἰρύ-*
σας μετ' ἱμῶν ἀτήρει. L. αἰρύσας μ.
i. ἀτηρεῖ. a prim. m. corr. ἀτειρεῖ.
G. αἰρύσασκεν τιμῶν. P. 2040.
αἰρύσασκε τιμῶν ἀτειρεῖ.
67. 1. vulg. ἱρύσαι. *V. L. G. P. id. αἰρύσαι.*
vulg. i. V. P. id. α. L. αἰρυσόν.
 7. Φιάλη. *V. Φιάλην.*
 8. ἱρεῖ τοῖνυν — Διονύσου. *V. G. PP.*
1741. 2040. Ἐρεῖ τοῖνυν τὴν Φιάλην,
ἀσπίδα Διονύσου· καὶ τὴν ἀσπίδα Φιά-
λην. V. Ἄρηος. G. ἄρε. PP.
iid. ἄρεως.
 9. Ἐτι ὁμοίως ἔχει — βίον· *V. ἢ ο. L.*
G. PP. iid. ἢ ο. V. L. G. PP.
iid. γῆρας πρὸς βίον. V. PP. iid.
καὶ ἱσπέρα. L. G. καὶ ἢ ἱσπέρα.
V. L. G. PP. iid. πρὸς ἡμέραν.
 11. pro καὶ τὸ γῆρας — δυσμὰς βίε,
V. L. G. PP. iid. habent ἢ ὥσπερ
Ἐμπεδοκλῆς, καὶ τὸ γῆρας ἱσπέραν βίε,
ἢ δυσμὰς βίε.
 12. vulg. τὸ ἀνάλογον. *L. G. PP. iid.*
τῶν ἀνάλογον. P. 2038. τῶν ἀνά
λόγον.
68. 2. τῆς ἡλίου. *V. L. τῆς ἡ.*
 8. Ἄρεως. *G. ἄρεος.*
 9. ὅλως. *V. ὅλως.*
 11. Ἐρρίτας. *V. L. G. PP. omnes, Ἐρ-*
ρίτας.
69. 1. vulg. ἢ τῶ οἰκείῳ. *V. L. P. 1741.*
ἢ. G. P. 2040. ἢ V. L. G. PP.
ambo, ὧ οἰκείῳ.
συλλαβῇ ἰμβεβλημένη. L. συλλαβῇ ἰμ-
βεβλημένη.
 2. ἀφρημένον. *P. 1741. ἀφῆρη μὲν. De-*
inde, vulg. ἢ τι. V. τι. L. G.

P. L.

- PP. 1741. 2040. ὄντι· sed post*
ὄντι, P. 2040. habet ἢ. Mox, post
αὐτῷ, vocc. in vulg. ἢ ἰμβεβλημένη
V. L. G. PP. iid. omittunt.
3. πόλειος. *L. πόλειος. Mox Πηλείδης. V.*
G. PP. iid. Πηλείος. L. Πηλείδης.
P. 2038. Πηλείδης.
5. Post ἀμφοτέρων est in *V. P. 1741. οης,*
in L. οὐς, in G. P. 2038. lacuna,
quam sequitur ἐξηλλαγ.
10. Ἐτι τῶν ὀνομ. *V. αὐτῶν δὲ ὀνομ. L.*
ῥ δὲ ῥ ὀνομ. G. αὐτῶν δὲ τῶν ὀνομ.
θήλια. V. θήλιαia semper.
12. ὅσα ἐκ τέτων ἀφώνων σύλκ. In *V. L.*
G. PP. 1741. 2040. deest ἀφώ-
νων. Pro τέτων L. G. PP. iidem.
τέτων. P. 2038. τῶ τῶν.
13. τὸ ψ καὶ ξ. *V. τ καὶ ξ.*
70. 1. ἢ καὶ ω. *G. ἢ καὶ ὦ μέγα.*
 2. πλῆθει. *L. πλῆθη.*
 3. τὸ γὰρ ψ. *V. τὸ γὰρ τ.*
vulg. αὐτά i. V. L. P. 2038. ταυ-
τά i.
 5. τρία μόνα. *V. L. G. τρία μόνον. Mox*
κόμμι. L. κόμι.
 6. τὸ πῶ — ἄτυ. In *V. L. G. PP.*
omn. defunt.
71. 1. τις ἅμα ἅπαντα τὰ τοιαῦτα. *V. L.*
pro ἅμα habent ἄν, et omittunt
τά. G. P. 2040. omittunt ἅμα et
τά. P. 1741. omittit τά.
 2. ποιήση. *L. ποιήσαι.*
 3. ἄν μ — βαρβαρισμός. In *V. defunt.*
 4. Αἰνίσματος γάρ. *V. L. G. Αἰνίσματος*
τι γάρ.
ἰδέα αὕτη ἐστὶ, τὸ, λέγοντα τά. V.
pro λέγοντα habet λέγον τά. L.
omittit τά. G. omittit αὕτη ἐστὶ.
 8. Ἄνδρ' ἰδόν. *G. ἄνδρ' ἰδόν. Deinde πύρι*
χαλκόν. V. PP. 1741. 2038.
πύριχαλκόν.
 9. τοιαῦτα — τέτοις. *V. τοιαῦτα ἐκ ῥ*

P. L.

- γλωττῶν. βαρβαρισμός δι' ἀνακε-
ρίδαυ πως τύποις. L. τοιαῦτα. Ἐκ
τ. γ. β. δι' ἀνακερίδαυ π. τ. G.
τοιαῦτα ἐκ τ. γ. Post γλωττῶν est
lacuna, sequitur βαρβαρισμός δι'
ἄρα κερίδαυ π. τ. In P. 1741.
pro δι' ὁ ἀνακέκραται πως, legitur
δι' ἄρα κερίδαυ πως. Et sic P.
2040. in textu: in marg. vero
emendatur.
71. 10. τὸ μὲν γάρ. V. L. G. PP. 1741. 2040.
τὸ μὲν γάρ.
vulg. ἐπὶ ἰδιωτικόν. PP. iid. μὴ ἰδ.
P. 2038. μὴ ἐπὶ ἰδ.
11. ἡ γλ. V. L. G. PP. 1741. 2040.
οἷον ἡ γλ.
12. τὸ δὲ κ. V. L. τὸ κ.
72. 1. συμβάλλοντα. V. L. συμβάλλεται.
4. γινόμενον. L. G. P. 2040. λεγόμενον.
6. ἐπιτιμῶντες. L. ἐπιτιμῶντες.
10. vulg. οἷον, ἢ τι τοι χάριν. V. L. G.
P. 1741. omitt. οἷον. V. ἥτε χάριν.
L. ἡ τι χ. G. ἥτλ. sequitur lacu-
na et proxime verba χάριν ἰδὸν με-
γαδ. P. 1741. ἥτε χάριν.
11. Μαράδωνα. V. L. PP. 1741. 2040.
Μαραδῶνα δέ.
βαδίζοντα. G. P. 2040. καδίζοντα.
12. vulg. κῆ, ἐκ αὐτῶν ἐρώμενος κ. τ. ἰ. V.
L. G. PP. 1741. 2040. κῆ, ἐκ αὐτῶν
γεράμενος ἢ ἐκείνῃ ἐλλέβορον* τὸ μὲν.
73. 3. ἐπίτηδες ἐπὶ τά. L. ἐπίτ. ἔπειτα. G.
ἐπίτηδες: ἐπὶ τά. P. 2040. ἐπίτ.
ἐπὶ τά.
4. ἀρμόττον. V. L. ἀρμόττοντος.
5. θεωρεῖσθαι, ἐντιδεῖν. G. θεωρεῖσθαι ἀν-
τιδεῖν.
6. γλώττης, κ. L. G. γλώττης δὲ κ.
7. εἰδῶν. V. εἰδῶν. G. ἰδῶν.
9. vulg. μεταθέτης. V. L. PP. 1741.
2040. μετατιθέντος. G. μετατι-
θέντες.

P. L.

73. 12. Φαγέδαινα. L. G. Φαλάδαινα.
74. 1. ἰσθίει. V. L. ἰσθίει. Deinde θοι-
νᾶται μετέθηκε. P. 2038. θοινᾶτό
μετέθηκε.
2. δι' μ' ἰών. G. δι' μ' αἰών.
ἀκικυς. V. L. G. PP. omitt. αἰδής.
3. εἴ τις—αἰδής. In V. defunt: et pro
λέγει, G. λέγοι.
4. δι' μ' ἰών. G. δι' μ' αἰών. Deinde
μικρὸς τε κῆ. L. μ. δὲ κ. G. μ. κ.
5. Δίφρον αἰικ. G. PP. 1741. 2040.
Δίφροντε αἰικ. Mox, ἐλίγην—καλα-
θῆς, in V. defunt.
6. Δίφρον μοχθηρόν. G. δίφροντε μικρόν.
In margine vero legitur μοχθηρόν.
In P. 2038. deest versus Δίφρον μ.
usque ad τρέπειαν.
7. Ἡϊόνες βοόωντι. V. L. ἱωνες β.
8. Ἡϊόνες. V. ἱωνες. L. ἡ ἱωνες.
9. vulg. Ἀριφράδης. L. Ἀριφράδης, sic
a man. sec. G. Ἀριφράδης.
10. εἴποι. V. L. εἴπη.
75. 3. δῆ. V. δέ.
4. τὸ δὲ μ. V. L. G. PP. 1741. 2040.
πολὺ δὲ μ.
6. μεταφέρειν. V. L. μεταφέρει. Deinde
τὸ ὅμ. V. G. PP. omitt. τὸ τὸ ὅμ.
9. ἱαμβείοις. P. 2038. ἱάμβοις.
11. ὅσοις κῆ ἐν λόγοις τις. V. G. ὅσ. κ. ἐν
ὅσοις λ. τ. L. ὅσ. κ. ἐν ὅσ. λ. τι.
vulg. χεῖρται. L. G. PP. 1741.
2040. χεῖρταιτο.
76. 3. ἐν μέτρῳ. V. ἐμμέτρῳ.
5. ὅλ. καὶ τελ. G. ὅλ. τελ.
6. μέσον. L. μέσην. PP. 1741. 2040.
μέσα.
7. ἐν ὅλον, ποιῇ. V. L. ἐνολον. V. ποιῇ.
8. vulg. μὴ ὁμοίας ἰσορίας τὰς συνήθεις.
V. μηδεμίας ἰσορίας τὰς συνήθει.
12. ἥτ' ἐν Σ. V. εἴτ' ἐν Σ. L. εἴτ' ἐν Σ.
Mox ναυμαχία. V. ναύμαχος.
77. 2. συντίνασαι. G. P. 2040. τίνουσαι.

P. L.

77. 3. *δατέρω*. P. 2038. *δάτερον*. Mox, *ἴν*. V. *ἄν*.
 6. *τῆ μηδὲ*. V. L. *τὸ μηδὲ*. G. *τὸ μὴ δέ*.
 8. *ἂν μέγας*. L. *αὐ μέγα*.
 12. *οἷς διαλ.* V. L. G. PP. 2038. 2040. *δὲς διαλ.*
78. 2. vulg. *Κυπριακά*. V. *Κυπριακά*.
μικράν. V. *μικρήν*.
 4. *μόναι*. V. L. *μόνας*.
 5. *καὶ ἐκ τ. μ.* V. L. G. *καὶ τ. μ.*
 7. *Λάκαινα*. P. 2038. *Λάκαινα*. Mox *Πέρσις*. P. *id.* *πέρσις superscripto* *πέρσθσις*.
 8. *Τρωάδες*. V. *Πρωϊάδε*. L. *Τρωϊδες*. P. 2038. *τρωϊάδες*.
 9. *ταῦτά δι'*. In V. *defunt.* L. *δὴ pro δι'*.
 11. *δι' εἶναι*. In V. L. G. PP. 1741. 2040. *defunt.*
 12. *ταῦτά*. P. 2040. *ταῦτα*.
79. 3. *ικανῶς*. V. L. *ικανός*.
ποιήμ. V. *πονημ*. L. *πονημ*.
 5. vulg. *διόλκ*. V. *δι' ὄλκ*.
Πρὸς δι' τ. V. G. *πρὸς γὰρ τ.*
 6. *πάντας*. V. L. *πάντα*. Deinde *ὑπερ-βέβηκε*. G. *ὑπερβέβηκε*.
 7. vulg. *καὶ κατὰ*. L. *κατὰ*. Mox, vulg. *συτάσεις*. V. L. *τ' συτάσεις*.
 9. vulg. *εἰρημένος*. V. L. G. *ὁ εἰρημένος*.
 11. *πρὸς τι*. V. L. *πρὸςθιν*. P. 2040. *πρὸς δέ*.
πλ. τῶν τραγ. *τῶν εἰς μ.* G. *πλ. τραγ.* *τ' εἰρημένων εἰς μ.*
80. 1. *ἐπικτείνεσθαι*. V. *ἐπικτείνεσθαι*.
 3. vulg. *πολλὰ μιμ*. V. L. G. P. 2040. *πολλὰ μέρη μιμ*.
 11. vulg. *ἤρμοσιν*. V. L. *ἤρμοκεν*.
διηγηματικὴν. V. P. 1741. *διηγητικήν*.
81. 3. *μίμησις*. V. L. PP. 1741. 2038. *κίησις*.
 4. *ιαμβικόν*. G. *ἰαμβεῖον*.
κινητικά. G. P. 2040. *κινητικά*.

P. L.

81. 6. *εἰ μιγνύοι*. V. *εἰ μὴ γνύοι*. L. *εἰ μιγνύη*.
 8. vulg. *αὐτό*. V. L. G. P. 2040. *αὐτῇ*.
 10. *Ὅμηρος—ἰπαινεῖσθαι*. In G. *defunt.*
 11. *ὁ δι'*. P. 2038. *ὅτι δι'*.
82. 2. *δι' ὄλκ*. V. *διόλκ*.
 4. *ἔδιν ἄνθες*. V. L. P. 1741. *ἔδινα*.
V. ἔθει. L. P. 1741. *ἔθην*. P. 2040. *ἔδιν ἄνθη*.
 5. Mox, vulg. *ἔχοντα ἥθος*. V. L. G. PP. 1741. 2040. *ἔχοντα ἥθην*.
 7. *ἄλογον*. G. *ἀνάλογον*.
 9. vulg. *Ἐπειτα τὰ π.* G. P. 2040. *Ἐπει τὰ π.*
10. *φανίη*. V. L. *φανοίη*.
 12. *λανθάει*. V. *λανθάειν*. L. *λαμβάειν*.
83. 1. *προσιδέντες*. G. P. 2038. *προτιδέντες*.
 4. *ψευδῆ*. V. L. *ψευδεῖ*.
 5. vulg. *τεδὶ ὄντος ἢ γινόμενος τοδὶ γίνεσθαι*, *εἰ τὸ ὕς*. V. *τῷ διόλκῳ τὸ δι' ἢ γινόμενος γίνεσθαι*. ἢ τὸ ὕς. L. *τεδὶ ὄλκῳ τοδὶ ἢ γ. τοδὶ γίνεσθαι*, ἢ τὸ ὕς. G. P. 2040. *τ. ο. τοδὶ ἢ ἢ γ. γίνεσθαι*. *εἰ τὸ ὕς*. Pro *γίνε* etiam P. 2038. *γίνεσθαι*.
 7. vulg. *Δι' ὁ*. V. *Διό*.
 8. *ἄλλω δὲ τέτῳ*. PP. 1741. 2040. *ἄλλ' ἔδὲ τέτῳ*.
 9. *προσθῖναι*. V. *προσθῆναι*. Mox, *τὸ εἰδῖναι*. V. *τὸ τέτο εἰδ.* L. G. *τέτο εἰδ.* Deinde *τέτο*. In V. L. G. *deest*. Deinde *ἀληθὲς ὄν*, *παράλοφ.* ἢ μ. ἢ *ψυχὴ κὲ τὸ πρ.* V. *ἀληθὲς ὄν παραλογίζεται ἡμῶν ἢ ψυχῇ*. καὶ *τὸ πρ.* Deinde post *πρῶτον*, *ὡς ὄν*, in V. L. G. P. 2040. *leguntur voces*, *παράδειγμα δὲ τέτο ἐκ τ' ἰπ-τρων*.
 10. *Προαιρεῖσθαι τι ἀδύν*. V. Π. *τι δ' ἀδύν*. PP. 1741. 2040. Π. *τε δι' ἀδύν*. Deinde *κὲ V. L. PP. iid.* *omitunt*.

- P. L.
83. 11. δυνατὰ καὶ ἀπ. Hoc etiam καὶ *V. L.*
G. PP. *iid.* omittunt.
12. συνίστασθαι. *V. L.* ἐπίστασθαι. *L.*
συνίστασθαι in marg.
84. 1. μηδὲ ἔχειν. *L.* tantum ἔχει. *P.* 2038.
μὴ ἔχειν.
3. ὁ Λαῖος. *V. L. G. P.* 2040. Ἰόλαος.
PP. 1741. 2038. ὁ Ἰόλαος.
5. Τηγίας. *G.* Τεγαίας.
Ὡς — ἀνήρητο. *L.* Ὡς — ἀνή-
ρητο.
7. εὐλογώτερον. *L. G.* εὐλογοτέρως. *PP.*
1741. 2040. εὐλογοτέρως. Deinde
ἐνδέχασθαι. *L.* (in marg.) *G. P.*
2040. ἀποδέχασθαι. Deinde καὶ
αὐτ. *P.* 2038. τὸ αὐτ.
11. vulg. ἐμφανίζει ἡδύνων τό. *V.* ἀφα-
νίζει ἡδύνων τό. *PP.* 1741. 2040.
ἀφανίζει ἡδύνων τό.
85. 3. τὰ ἥδη. *V.* τὰδὲ ἥδη. *L. P.* 1741.
τὰ δὲ ἥδη. *G. P.* 2040. τὰ τε ἥδη.
6. ποίωι ἀν εἰδῶν. *G. P.* 2040. omittunt
ἀν. Deinde εἶη. *V. L. G. P. id.*
εἶν. Deinde ὡς διωρ. *V. G.* ὡδ'
ἀν διωρ. *L.* ὡδὲ ἀν θ.
7. ὥσπερ ἀν ἦ. *G. P.* 2040. ὥσπερ ἀν εἰ.
P. 1741. ὥσπερ ἀν εἰ, sic.
8. ἡ τις α. *L.* εἰ τις α.
τὸν ἀριθμὸν. *V. L.* ἡ ἀριθμῶν. *G.*
τὸν ἀριθμῶν.
10. δοκεῖ, ἦ. *L.* δοκεῖν, et deest ἦ.
11. καί. In *L.* deest.
86. 3. (ποιητικῆς) vulgo πολιτικῆς — ἀμαρ-
τία. *V.* πολιτικῆς διττῇ ἀμαρτία.
In *L. G.* etiam deest ἡ ante ἀμ.
4. vulg. ἡ μὲν. *P.* 2038. εἰ μὲν.
vulg. καὶ ἀδυναμ. *G.* ἀδυναμ. De-
inde vulg. αὐτῆς ἀμ. *G.* αὐτῇ ἡ
ἀμ. Deinde vulg. ἡ δὲ τό. *P.*
2038. εἰ δὲ τῷ.
6. κατὰ συμβεβηκός. In *V. L. G. PP.*
1741. 2040. defunt.

- P. L.
86. 8. εἰ ἀδύνα. *V. L. G.* ἡ ἀδύνα.
9. ταῦτ' οὖν. In *V. L. G. PP.* 1741.
2040. defunt. Deinde ὁποῖα ἀν ἦ.
V. G. ὁποῖαν ἔν. *L.* ὁποῖα ἔν. *P.*
1741. ὁποῖαν ἔν, sic. *P.* 2040.
ὁποῖαν ἔν.
11. γὰρ, ἀν. In *V. L. G. PP.* 1741.
2040. defunt. At *P.* 1741. habet
εἰ. *P.* 2038. γὰρ tantum; et mox,
pro τίχην ἀδ. habet τίχην, εἰ ἀδ.
12. vulg. ἔχοι. *G.* ἔχει.
87. 1. vulg. τυγχάνοι. *PP.* 1741. 2040.
τυγχάνει.
2. οἶον. In *V. L. G. PP.* 1741. 2040.
deest.
3. vulg. Ἥ μίντοι. *V. L. PP.* omitt. εἰ
μίντοι.
4. ἡ ante ἥτις in *V. L.* deest.
5. ἡμάρτηται. *V. L. P.* 2040. ἡμαρ-
τῆσθαι.
8. ἥδι. *V. L.* εἶδι. *G.* ἥδη.
9. εἰ κακομιμήτως. *V.* ἡκαμιμήτως. *L.*
G. P. 2040. εἰ ἀμιμήτως. Ita eti-
am emendatum in *P.* 1741. cum
a p. m. sit εἰ καμιμήτως sic.
11. οἷα δ. *V. L. G. PP.* 1741. 2040.
ἴσως δ. In *P.* vero 1741. emen-
datum οἷους δ.
12. οἷες δ. *G.* οἷες τε δ. Mox, δὲ οἷοι.
V. καὶ οἷοι.
Δὲ ὅ. In *V. L. G.* defunt.
88. 2. ἔτω λ. *L. G.* ἔτε λ. In *P.* 2038.
ἔτω deest.
3. Ξενοφάνης. *V. L.* Ξενοφάνη.
4. δέ. In *V. L. G.* deest.
8. ἐνόμιζον. *V.* νόμιζον. Mox, Ἰαχυριοί.
L. οἰαχυριοί.
11. εἰ σπ. *V. L. G.* ἡ σπ.
89. 1. ἡ ἔνικεν. *L.* ἡ ἔνικεν. Deinde οἶον,
ἦ. *V.* omittit ἦ.
6. vulg. Δόλωνα. *V. L.* Δόλωνα, ὡς ῥή-
τοι. *G. P.* 2040. Δ. ὅς ῥά τοι.

P. L.

89. 8. ἀλλὰ τὸ πρ. G. ἀλλὰ περ.
 10. κίραι. V. κίραις. L. G. κίραι.
 90. 2. πανύχιοι. G. πανύχιον.
 3. vulg. Καὶ τό. V. L. G. PP. 1741.
 2040. ἅμα δὲ φησιν.
 4. ἀδρήσιον. V. L. ἀδρόσιον.
 5. καί. In V. L. G. deest.
 A. σ. δ. G. Αὐλῶντι συρίγῳντι δ.
 6. τῷ. In V. L. deest.
 9. κατὰ μεταφοράν. In G. deest.
 12. τὸ μὲν ὤ. G. τὸ μὲν ὤ.
 91. 2. θήτ'. G. θηλά.
 ἀδανάτ' εἶναι, Ζωρά τι. V. L. G. PP.
 σπν. ἀδανάτα Ζωά τι.
 3. κέρητο. V. P. 1741. κέρητο.
 5. πλέων. L. πλέω. G. πλέον.
 6. πλέων. L. πλείω. G. πλείον.
 7. οἶον τ. κ. V. L. G. ᾧ κεραιμίνων. De-
 inde οἶον in L. deest.
 92. 1. πιόντων. V. πιρόντων. Mox, vulg.
 ἂν ὁ τῷτο. L. G. PP. 1741. 2040.
 ἂν τῷτο. Deinde καὶ in L. deest.
 2. ὁ. τ. ὤ. τι. V. ὀνόματι ὑπερανιῶματι.
 δοκῇ. G. δοκῇ.
 3. σημῆναι. V. σημαίνον. G. σημαίνει.
 Mox, οἶον. V. G. οἶον τό.
 6. τῇ ταύτῃ. L. G. τὸ ταύτῃ. Mox,
 Τὸ δὲ, in V. L. G. P. 2040. de-
 funt.
 7. ὠδί πως. V. L. G. ὠδικῶς. P. 2038.
 ὠδίπως nulla distinctione sequente.
 8. vulg. ὅτι ἱνοί. V. L. G. τί ἱνα.
 93. 2. vulg. ἰλδόντα. Τὸ δὲ ἴσ. V. ἰλόντα.
 Τὸ δ' ἴσ.
 3. παρ' αὐτῶν. G. παρ' αὐτόν.
 4. ἀλλ' ἐκ' ἱκ. G. ἀλλ' ἐκ' ἱκ.
 6. ὅλως. V. ὅλος.
 μὲν, ἢ πρὸς. V. L. G. P. 2040. μὲν
 πρὸς. P. 2038. ἢ πρὸς.
 9. τοιούτους δ' εἶναι. L. G. P. 2040. τοι-
 ούτους εἶναι.
 10. οἶος—βίλιον. V. L. P. 2040. οἶον.

P. L.

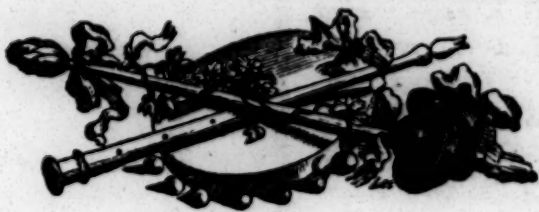
- V. Z. εἶραφιν. V. L. G. PP.
 1741. 2040. ἀλλὰ βέλτιον.
 93. 12. φασί. V. φησί.
 94. 4. κ. αὐτόν. G. κ. πρὸς αὐτόν.
 5. φρόνιμος. V. L. G. P. 2040. φρόνι-
 μον. P. 1741. φρόνημον.
 6. vulg. δι' ἐπιλήψεως. G. δι' ἡ ἐπιλήψεως.
 8. vulg. Αἰγιήτης. V. L. P. 1741. Αἰ-
 γιήτης. G. P. 2040. Αἰλιήτης. In
 P. 2038. deest, spatio relicto. De-
 inde ποτηρία. V. ποτηρία. G. πο-
 τηρία. P. 2038. ποτηρίας.
 9. Ταῦτα. V. G. P. 2040. τά. L.
 ταυτά.
 95. 3. βελίων. V. L. βέλτιον. Deinde ἡ ἱπο-
 ποιητική. P. 1741. ἡ ἱποποιική.
 4. ἡ τραγωδία. L. G. PP. 1741. 2040.
 ἡ τραγική. P. 2038. ἡ τραγωδία.
 ἡ ἥτιον. V. ἡ ἥτιον. Mox, δι' ἡ. V.
 L. δὲ. G. δέ.
 6. δῆλον. V. L. δειλὸν δῆλον.
 96. 1. vulg. πίδηκον ὁ Μηνίσκος. L. πίδικον
 ὁ Μινίσκος.
 2. vulg. Πινδάρη ἦν, ὡς ἔτοι ἔχουσι. V.
 L. τὴν Δαρειῶ ἦν. V. L. G. PP.
 1741. 2040. ὡς δ' ἔτοι. V. δέχουσι.
 L. P. 1741. δ' ἔχουσι.
 4. vulg. περὶ τὸς θ. L. marg. πρὸς pro
 περί. G. PP. σπν. πρὸς θ.
 5. δι' ὅ. In V. L. defunt. G. καί.
 6. Ἡ ἐν φορτ. G. εἰ ἐν φορτ.
 7. χείρων. V. χείρον. Mox, ἐν. In L.
 G. deest.
 10. ἱποίει. V. L. G. ἱγί.
 δαδόντα. L. G. διαδόντα.
 11. Ὀπούντιος. G. PP. 2038. 2040. ὁ
 ὀπούντιος.
 97. 1. Καλλιπιδῆ. V. Καλλιπιδῆς. G.
 καλλιπιδῆς. Deinde ἐπιτιμᾶτο. G.
 ἐπιτιμᾶτο.
 3. vulg. ἱποιῖτο. V. ποιῖτο. PP. σπν.
 ποιῖ τό.

P. L.

97. 3. vulg. αὐτῆς. P. 2038. αὐτῆς. P. 2040. αὐτοῖς.
4. τὰλλα. V. G. τὰ γ' ἄλλα.
7. vulg. καὶ ὅτι. V. G. PP. 1741. 2040. καὶ ἔτι.
τὴν ὅψιν. V. L. G. PP. iid. τὰς ὅψεις.
Deinde ἔχει. In V. L. G. PP. iidem deest. Mox, vulg. τὰς ἡδονάς. V. L. G. PP. iid. αἱ ἡδοναί.
Deinde vulg. ἐπίστανται. V. G. PP. iid. συνίστανται.
10. τῶν. V. τῶν.
11. ἡδίων ἢ. V. L. PP. 1741. 2038. ἡδονή. G. P. 2040. ἡδονῇ.
12. θείη. V. L. θείη, θείη.
98. 1. ὅσοις ἡ ἰλιάς. In P. 2038. defunt. ἡ ἰλιάς. L. ἡ ἰδίας. In G. post ὅσοις est lacuna, quam proxime sequuntur, ἡ ἰδίας. Mox, μία ὁποιαοῦν. V. L. G. ἡ μία tantum.
2. ὁποιαοῦν. G. ὁποίας οὖν. In PP.

P. L.

1741. 2040. deest.
98. 4. ἀνάγκη. In V. L. G. PP. iid. deest. Mox βραχία. V. G. PP. iid. βραχίως.
μύουρον. P. 2038. μύουρον.
6. ἰὰν δὲ πλείους. In V. L. G. defunt.
7. ἢ. In G. deest. Mox ἡ μία in V. L. G. PP. 1741. 2040. defunt.
8. ἄ. In V. L. G. P. 2040. deest. Mox καίτοι ταῦτα τὰ π. V. καίτοι αὐτ' ἄτλα π. L. P. 2040. καὶ τοιαῦτ' ἄτλα π. G. καίτοι αὐτὰ ἄτλα π. Deinde συνίστηται. V. L. συνίστησιν.
11. ἰσίν. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deest.
99. 2. κρείττων. V. L. G. κρείττων.
4. αὐτῶν. In L. G. PP. 1741. 2040. deest.
5. ἢ. V. L. ii. G. ἢ, sed superscript. ii.

E R R A T A.

- P. L.
15. 11. pro ταυτὰ lege ταῦτα
16. 7. pro ἰχέσης· lege ἰχέσης,
Sed aliter in animadversionibus hunc locum de Tra-
gædiæ definitione interpunxit Tyrwhittus.
71. 8. pro εἶδον lege εἶδον
84. 9. Lat. pro videatur lege videatur,
140. 13. pro Ἀλκινῶ lege Ἀλκίω
pro Ἀλκινῶ lege Ἀλκινόω

-
21. 9. ἐν οἷς οὐκ ἔστι δῆλον, ὅ, τι προαιρέται, ἢ φύγει ὁ λέγων.
Dubium utrum in corrigenda hac clausula scripserit
Tyrwhittus ὅ, τι an ὅτι.

